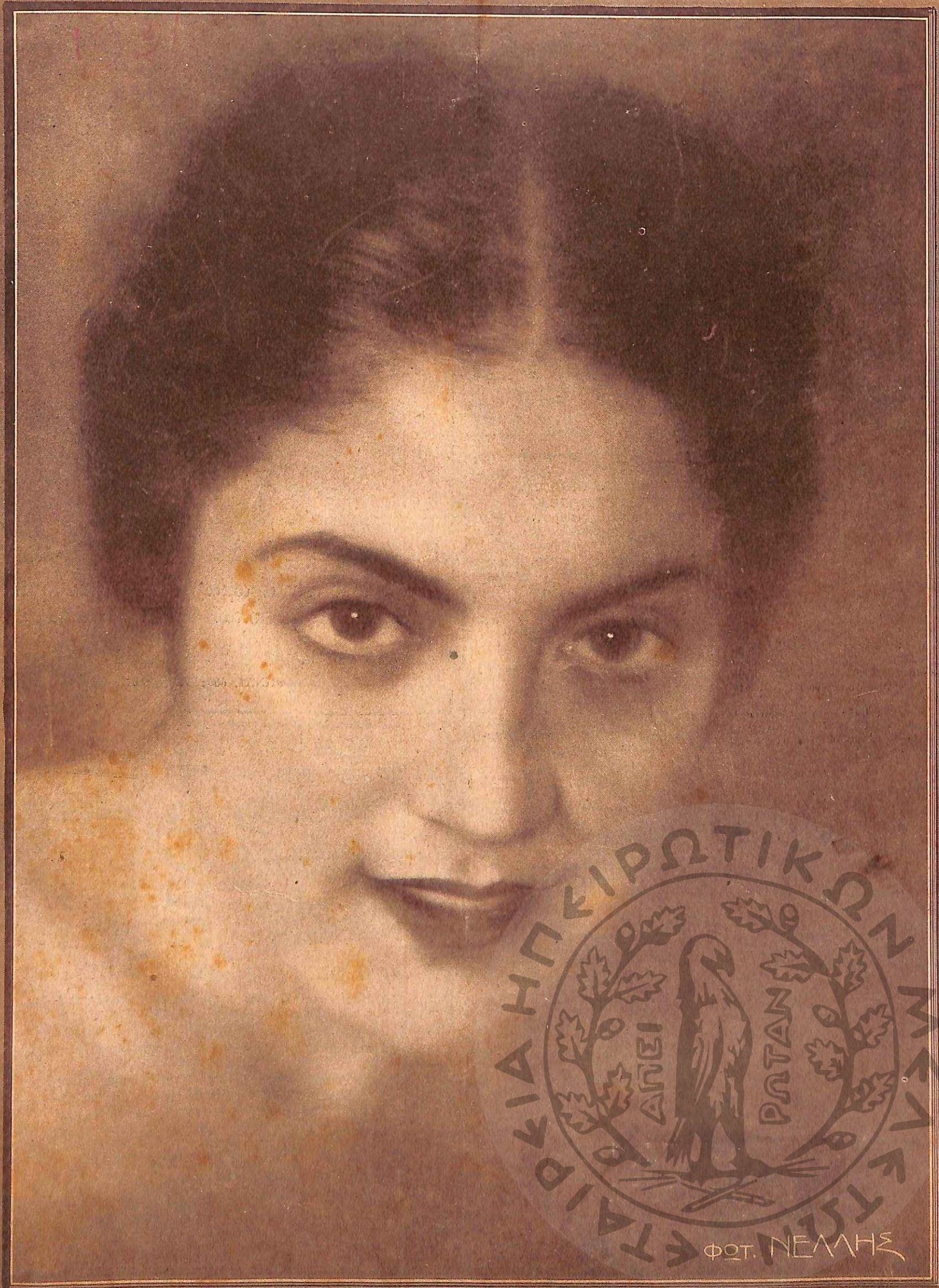


ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ



Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ ΕΞΕΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....	150 80 1 6 30 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03
--	--	---	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.

Εν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.

Εν Βελγίῳ Κογκό δ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙ:

Εν 'Αμερική διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

«ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑ- ΠΗ», Ρίτας Ν. Μπούρη.

Ὁμολογοῦμε ὅτι πρωτοποίημα τὸ βιβλίον τῆς διδῶς Μπούρη ὄχι χωρὶς κάποια προκατάληψιν, δὲ αἰτίας τῆς πεύρας πού μᾶς δίδουν ὁλοένα ἡ τελευταῖες ποιητικὲς συλλογές, σχεδὸν ὅλες ἀνούσιες φλυαρίες ἢ οἰκτρὲς ἀπομυμήσεις. Ἐχει παρατηρηθῇ μάλιστα ὅτι σχηματίστηκαν μὴδὲς δύο ρεῖματα ποιητικά, διὸ τεχντοροπῆς, διὸ σχολές: ἡ μὴ τοῦ Καρυωτάκη καὶ ἡ ἄλλη τῆς Πολυδούρη. Ὅλοι περίπου οἱ νέοι πού ἀρχίζουν νὰ γράφουν, κατανέμονται στίς δύο αὐτὲς κατηγορίες καὶ οἱ μὲν ἄρρενες μιμοῦνται τὸν Καρυωτάκη, οἱ δὲ θήλειες τὴν Πολυδούρη. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι παταγαλίζουν, ἀν δὲν... γαλλίζουν, ἀν δηλαδὴ δὲν μιμοῦνται ἀπ' εὐθείας τὰ γαλλικά πρότυπα.

Ἡ δις Μπούρη ὅμως κατορθώνει νὰ μὴν παρασύρεται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνον δρόμον καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀτομικότητά της, χωρὶς βέβαια μ' αὐτὸ νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἄλλους, γνωστοὺς καὶ ἐπιβεβλημένους ποιητὰς μᾶς, πρὸ πάντων παλαιότερους. Τὸ θέμα πού κυριαρχεῖ στὸ βιβλίον τῆς διδῶς Μπούρη εἶναι ὁ κύκλος τῶν ἐρωτικῶν συναισθημάτων, αὐτῶν τῶν ἰδίων πού ἐνέπνευσαν τόσες ποιητικὲς γενεές κ' ἔχαιμαν ν' ἀκουστοῦν τόσο ἐρωτικοὶ τόνοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκριβὲς ἡ πηγὴ τῶν συναισθημάτων αὐτῶν μένει πάντα ἀστερευμένη, οἱ ποιητὰι μποροῦν νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ἴδια παλαιὰ θέματα, χωρὶς νὰ κινδυνεύουν νὰ φανοῦν διποδορικοί, ἀρκεῖ νὰ παρουσιάζουν τίς ἐμπνεύσεις τὸν μὲ καινοῦργους, συγχρονισμένους, ἀνεμετάλλετους ἐκφραστικούς τρόπους.

Ἡ δις Μπούρη τραγουδεῖ ἕναν ἔρωτα, μὴ ἀισθηματικὴ περιπέτεια πού στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγγόρσιος τόσες χαρὲς γιὰ νὰ τῆς φέρῃ στὸ τέλος τὴν ἀπογοήτευσιν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐξακολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν ἀτυχίαν, νὰ θηλάει μὲ νοσταλγίαν τὰ περασμένα. Καὶ ἡ θλίψις τῶν ἀνιμνήσεων αὐτῶν τῆς δίνει ἕνα βάρος θλιμμένο καὶ τραγεῖο, πού πάει τόσο πολὺ στὴ γυναικεῖα ἰδιοσυγγρασία. Ἡ ἀυστία τοῦ ἀγαπημένου τὴν πληγώνει, βέβαια, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀφαιρεῖ τὴν πονεμένη ἐκείνη ἐγκαρτέρησιν πού κάνει πὺρ συμπληρωτικὴ τὴν εὐαισθησία. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ στίχοι τῆς

ἀφίρουν πάντα μὴ γλυκεῖα ἐπὶ τῇσιν πού μετριάξει τὸν παραπονιάρικο τόνο τῆς καὶ κάποιον κατορθώνουν νὰ δώσουν μὴ νότα ὑποβλητικότητος.

Ἀν τὸ περιεχόμενο τῶν στίχων τῆς διδῶς Μπούρη δὲν εἶχε τὴ γνησίαν συναισθηματικὴν καταγωγὴν πού ἔχει, ἡ χρησιμοποίησις τοῦ συνέττου καὶ τοῦ διταστίχου, πού προτίμησε γιὰ ὅλο σχεδὸν τὸ βιβλίο, θὰ τὴν ἐξημίανε χωρὶς ἀμφιβολία. Ὑπὸ τύπον συνέττου ἔχουν γράψῃ τὰ καλύτερα ποιήματά της ὁ Μαβίλης καὶ ὁ Γρυπάρης, ὁ δὲ Μοσχὺς ἐπεβλήθη κυρίως μὲ τὰ διταστίχα τῶν περιφημῶν «Στροφῶν» του. Θὰ ἦταν

ἀπὸ τὴν ἀπορὴ αὐτῇ, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, τὰ ποιήματα τῆς διδῶς Μπούρη, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμα δική τους προσωπικότητα, δὲν φανερώουν ὅμως καὶ δουλικτὲς ἐξαρτήσεις ἀπὸ ἄλλους ποιητὰς. Ἡ ποιήτρια ἔχει διαβάσει, φαίνεται, τοὺς παλαιότερους καὶ τοὺς συγχρόνους μᾶς διδασκάλους τῆς ποιήσεως καὶ ἔχει διδαχθῇ πολλὰ ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλὰ φροντίζει νὰ ἀρμολογήσῃ τοὺς διδάγματα καὶ νὰ τὰ μεταφέρει στὴ δική της ποιητικὴν ἀτιμωσίαν. Περισότερο ἀπ' ὅλους φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει ἐπηρεάσει ὁ Χατζόπουλος, τοῦ ὁποῦ, ἄλλωστε, ἔχει καὶ

αὐτὰ θὰ εἶχαν περισσότερη ἀτομικότητα καὶ πὺρ λίγες κοινοτυπίες. Ὅπως δὴποτε τὰ «Τραγούδια στὴν Ἀγάπην», ὡς πρώτη μάλιστα συλλογὴ, προκαλοῦν πολλὰ εὐχάριστη ἐντύπωση καὶ διαθέτουν εἰναικᾶ. Παραθέτομε ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς τὸ παρακάτω συνέττο, ἕνα ἀπ' τὰ πὺρ ἐπιτυχημένα τοῦ βιβλίου:

Σὲ καρτερῶ. Ἡ ψυχὴ μου σὰ μὴ (λύρα ἀπόψε κρούει καὶ τὰ δάχτυλά μου ραντίσαν τὰ μαλλιά μου μ' ἄνθων μύρα, καὶ βάψαν μὲ φωτιά τὰ μάγουλά μου.

Μισόγυρτη ἔχω ἀφήσει ὅσα τὴ θύρα γιὰ σένα, καὶ μετὰ εἰς ἐστέρωσα χάμον στὴ γῇ πού θὰ πατήσης καὶ πορφύρα ὡς μὲς στὴ σκοτεινὴν τὴν κάμαρά μου.

Γυμνή, μὲ τῆς λαχάρας τυλιγμένη τὸ διάφανο τὸ πέπλο, περιμένω ν' ἀκούσω τ' ἀργὸ βῆμα σου νὰ μπαίνει. Ὡς μέσα κεῖ πού, Ἀγάπην σκυφτὴ, (ὑφαίνω μὲ φύλλα ῥόδων κλινὴν μωρονένην καὶ νείρομαι κοντὰ σου πὺρ πεθαίνω!

ΠΙΚ - ΝΙΚ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποιος φίλος τοῦ Μπουαλι τοῦ ἀνεκοίνωσε μὴ μέρα μὴ ἐπὶ τοῦ τοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν κρατῇ μυστικῇ.

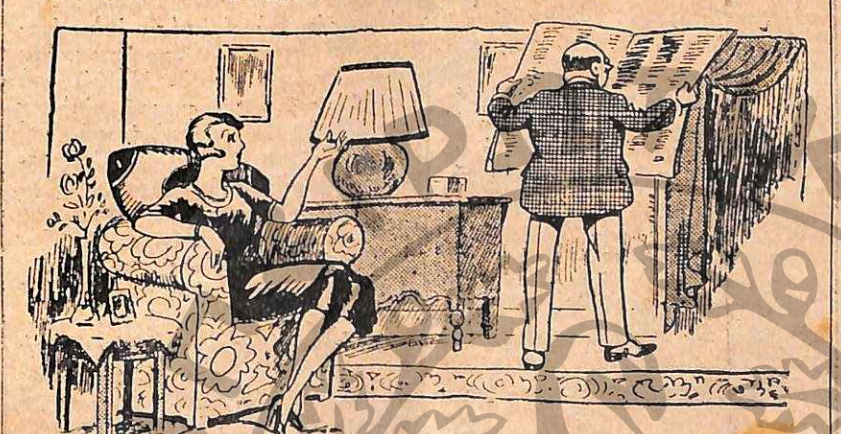
— Ἐννοια σου, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μπουαλι. Θὰ τὴν κρατῶ μυστικῇ... ὅσο κ' ἐσὺ!

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ

Ἡ φωτογραφία πού δημοσιεύεται σήμερον στὸ ἐξοφύλλο μᾶς, παρουσιάζει τὴν ὁρατὴν Ἀθηνίτισσαν, τὴν πύκνυ, δεσποινίδα Χρυσούλα Ρόδη, ἡ ὁποία ἐδραστηρίευσεν στὰ ἐφεστικά Καλλιτεχνία, ἐξελόγη Μις Ἑλλάς καὶ πρόκειται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα στὰ Καλλιτεχνία τοῦ Παρισιῦ.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ



Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πρέπει νὰ βγῶ σὲ λίγο. Τί καιρὸ προλάγει ἡ ἐφημερίδα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πού θέλεις νὰ πᾶς;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Στὴ γράφτρα μου, στὴν καπελλοῦ μου καὶ στὰ μαγαζιά.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Α! λοιπὸν ἡ ἐφημερίδα λέει ὅτι θάχῃ τρεμρὸ κροῖο, χιόνια καὶ θάλαλα!

λοιπὸν παρακινδυνεύομε καὶ ἄλλο πού γιὰ ἕνα νέο ποιητὴ νὰ ἐπὶ τὴν νὰ μετριομένη σιγασμένη ἀσθηματικὴν τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν ἄλλοι παλαιότεροι καὶ τὰ ὁποῖα τὸν πού ἀνὰ τὴν ἀτυχίαν, νὰ θηλάει μὲ νοσταλγίαν τὰ περασμένα. Καὶ ἡ θλίψις τῶν ἀνιμνήσεων αὐτῶν τῆς δίνει ἕνα βάρος θλιμμένο καὶ τραγεῖο, πού πάει τόσο πολὺ στὴ γυναικεῖα ἰδιοσυγγρασία. Ἡ ἀυστία τοῦ ἀγαπημένου τὴν πληγώνει, βέβαια, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀφαιρεῖ τὴν πονεμένη ἐκείνη ἐγκαρτέρησιν πού κάνει πὺρ συμπληρωτικὴ τὴν εὐαισθησία. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ στίχοι τῆς

LES LOTIONS GELLÉ FRÈRES PARIS

NAPTA

CE QUE FEMME VEUT ET OILE NOIRE POUR ETRE AIMEE IDYL

Ζητεῖτε τὸ νέον ἄρωμα NAPTA διὰ τὰ μαλλιά σας εἰς τὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεῖα.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἀθηνᾶς 27.

ΒΕΛΓΙΚΟΙ ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ

RODUT

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΝ

Διὰ νὰ ἔχετε ἀπόδοσιν, μὲ τὴν μεγαλειτέραν διάρκειαν καὶ εἰς τὰς εὐδυνωτέρας τιμὰς, ἀγοράζετε πάντοτε ΒΕΛΓΙΚΟΥΣ ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΣ ΤΟΥΔΩΡ

Συσσωρευταὶ ραδιοφῶνων, αὐτοκινήτων, τηλεφῶνων, φωτισμοῦ, κ.τ.λ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος καὶ παρακαταθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ, Χαλκοκονδύλη 11α Ἀθῆναι

Ζητοῦνται εἰδικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας

Διὰ νὰ ἔχετε ἀπόδοσιν, μὲ τὴν μεγαλειτέραν διάρκειαν καὶ εἰς τὰς εὐδυνωτέρας τιμὰς, ἀγοράζετε πάντοτε ΒΕΛΓΙΚΟΥΣ ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΣ ΤΟΥΔΩΡ

Συσσωρευταὶ ραδιοφῶνων, αὐτοκινήτων, τηλεφῶνων, φωτισμοῦ, κ.τ.λ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος καὶ παρακαταθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ, Χαλκοκονδύλη 11α Ἀθῆναι

Ζητοῦνται εἰδικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E.J.B.

ARTI E.J.B.

ARTI E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Εννοεῖτε

τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς νέας καὶ εἰδικῆς ἐνεργείας τοῦ ὀδοντοκαλλυντικοῦ Ὀδολ:

Ἐνῷ ἄλλα ὀδοντοκαλλυντικά δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσουν παρα μόνον κατὰ τὸ πολὺ μικρὸν χρονικὸν διάστημα τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ὀδόντων, τὸ Ὀδολ τουναντίον, ἔχει ἐνεργεῖαν ἀντισηπτικὴν καὶ ὀροισιτικὴν, διαρκεῶσαν ἐπὶ πολὺ μετὰ τὴν χρῆσιν.

Τὸ Ὀδολ εἰσέρχεται εἰς τὰς κοιλότητας τῶν ὀδόντων, εἰσάγει εὐτὺς εἰπεῖν εἰς τὰς βλεννομεμβράνας τῶν οὐλῶν καὶ τῶν ὀδόντων τὰ ἀντισηπτικά του στοιχεῖα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσκή τὰ σωτηρία ἀποτελέσματα του ἐπὶ ὁλοκλήρως ὥρας.

Χάρις εἰς τὴν ιδιότητα αὐτήν, ἀπολύτως μοναδικὴν καὶ εἰδικὴν τοῦ Ὀδολ, ἐπιτυγχάνομεν συνεχὴ ἀντισηπτικὴν, ἥτις ἀπαλλάσσει τὴν ὀδοντοστοιχείαν, μεχρὶ καὶ τῆς λεπτοτέρας τῆς πτυχῆς, τῶν μικροβίων τῆς ἀπεσυνθέσεως καὶ τῆς σήψεως, ἅτινα καταστρέφουν τοὺς ὀδόντας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφανταστον ἔκτασιν καὶ ῥιαιγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιοφῶνον «CONCERT» εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καδὲ σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνων ἐντελὲς καὶ νεύργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμοῦς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

CHEMITRA

Ἡ μόνη ἐπιβληθεῖσα

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

γεωμανικὴ εἰς παστίλλες διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τῆς καὶ μεγάλῃ διάρκειαν καὶ τὴν εὐκολίαν τῆς χρήσεως.

Ἀντιπρόσωπος: Κ. ΛΕΜΠΙΣΗΣ Ὀδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 26.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E.J.B.

ARTI E.J.B.

ARTI E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Ο ήρωας. Ο επαναστάτης. Ο πολιτικός. Ο άνθρωπος. Οι έρωτές του. Οι καυγάδες του. Οι σχέσεις του με βασιλείς και αυτοκράτορες. Οι μονομαχίες του. Η έχθρα του με το Παλάτι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(Η υπηρεσία της Έκατονταετηρίδας με τον υπερβολικό της ήλιο έδωσε εκατομμύρια σε μπενζίνες και ταξίδια στο σόλο, σε τελέτες και επίσημα γεύματα, και έτσι νόμιμα πώς έκαμε το χρέος της. Ξέχασε όμως το κυριότερο, τους Έρωτες του Έκατονταετηρίδας, τα έργα του, τα μεγάλα, τέλος τις βιογραφίες τους, που έπρεπε να περουν από χέρι σε χέρι και να διαδίδονται από το φολοκλόριο λαό με λαχτάρα για να εξαφάνουν τη βαρεία καρδιά του. Αυτό συνέβη και με τον ήρωα που πρόκειται να γράψουμε εδώ. Πέρασε κι αυτός λογιζόμενος από τα χαρτιά κι από το ήλιο των Κυρίων της Έκατονταετηρίδας. Ούτε άκουσε και η Κρήτη, η πατρίδα του, δεν τον θυμήθηκε κατά τις πατριωτικές της γιορτές που έκαμε για τον Άγωνα.)

Ο Δημήτριος Καλλέργης είναι η ώραίστερη, ευγενέστερη και ρωμαντικότερη φυσιογνωμία του Έρωτος Άγωνα και των ύστερα από τον Άγωνα πολυταράχων χρόνων. Η σα μετέβαλλε τον Γεωργίου Δ'. Γεννήθηκε στην Κρήτη κατά τα 1804. Νωρίς όμως, μαζί με τα δυο άλλα αδέρφια του έφυγε για τη Ρωσία, όπου και οι τρεις κάμανε λαμπρές σπουδές με έξοδα του εκεί βασιλιά τους Μανώλη Καλλέργη, πλουσιώτατου και με μεγάλες σχέσεις στο Παλάτι. Ο πατέρας των παιδιών λεγόταν Φραντζέσκος. Οι Καλλέργηδες είναι κλάδος της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

Από μικρός ήτανε πολύ παράφορος διηγάταν ο ίδιος ένα περιστατικό που του συνέβηκε στη Βιέννη στα μικρά του χρόνια. Μια μέρα τον έλασε ο παιδαγωγός του που είδε με τη μονή του σε βάσκα, με το όνομα του Δούλη τον τράβηξε σ' ένα έργο νησάκι, όπου έμεινε χαμένο δυο μέρες. Ο παιδαγωγός του, αφού τον ήθελε, έγραψε το όνομα του στη Ρωσία να βάλει το παιδί σπουδαστή στα στρατιωτικά.

Βγήκε από τη σχολή στρατιωτική αληθινός καθάλαρος αμάρτης, εκπαιδευτής αταίριατος, χορευτής, ξεφαντωτής, καυγατζής με και καλός ως άνθρωπος, γιατί συχνά φυλαγότανε να μονομαχή για να μη σπύωνε. Αριστοκράτης σ' όλα του τα φερσίματα. Τον κινδύναν τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Και που δεν έρωσε να πολεμήσει κατά την Επανάσταση του Εικοσιένα; Η μικρή του ηλικία μοναχά τον εμπόδιζε να πράξει μεγαλύτερα. Τη φορά που τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Ο Καλλέργης πολέμησε στην αρωματική πόλη της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

Βγήκε από τη σχολή στρατιωτικής αληθινός καθάλαρος αμάρτης, εκπαιδευτής αταίριατος, χορευτής, ξεφαντωτής, καυγατζής με και καλός ως άνθρωπος, γιατί συχνά φυλαγότανε να μονομαχή για να μη σπύωνε. Αριστοκράτης σ' όλα του τα φερσίματα. Τον κινδύναν τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Ο Καλλέργης πολέμησε στην αρωματική πόλη της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

Βγήκε από τη σχολή στρατιωτικής αληθινός καθάλαρος αμάρτης, εκπαιδευτής αταίριατος, χορευτής, ξεφαντωτής, καυγατζής με και καλός ως άνθρωπος, γιατί συχνά φυλαγότανε να μονομαχή για να μη σπύωνε. Αριστοκράτης σ' όλα του τα φερσίματα. Τον κινδύναν τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Ο Καλλέργης πολέμησε στην αρωματική πόλη της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Αφάνταστοι περιπέτειες, έγκλημα, απαγωγές, λεηλασίες

ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΟΝ ΚΑΙ-ΖΕΡ



Ο στρατηγός Δημ. Καλλέργης (Επίσημη, παλαιά φωτογραφία)

Βγήκε από τη σχολή στρατιωτικής αληθινός καθάλαρος αμάρτης, εκπαιδευτής αταίριατος, χορευτής, ξεφαντωτής, καυγατζής με και καλός ως άνθρωπος, γιατί συχνά φυλαγότανε να μονομαχή για να μη σπύωνε. Αριστοκράτης σ' όλα του τα φερσίματα. Τον κινδύναν τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Ο Καλλέργης πολέμησε στην αρωματική πόλη της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

Βγήκε από τη σχολή στρατιωτικής αληθινός καθάλαρος αμάρτης, εκπαιδευτής αταίριατος, χορευτής, ξεφαντωτής, καυγατζής με και καλός ως άνθρωπος, γιατί συχνά φυλαγότανε να μονομαχή για να μη σπύωνε. Αριστοκράτης σ' όλα του τα φερσίματα. Τον κινδύναν τον κυνηγούσε σαν ίππο, πότες μεσαιωνικός, τον έρωτα τον προκαλούσε, ατρόμητος μπροστά σαν κόκκος πολυτικός.

Ο Καλλέργης πολέμησε στην αρωματική πόλη της παλιάς βυζαντινής στην Κρήτη αποκαταστημένης ιστορικής οικογένειας, που χάρισε στην Κρητική ιστορία και στα ελληνικά γράμματα τόσους τρανούς απογόνους της.

Ο Δημήτριος ήταν ο πιο μικρός από τα τρία αδέρφια τόσο νέος όμως και οι τρεις, Νικόλαος, Μανώλης και Δημήτριος, ήτανε μυημένοι Φίλοι, από τον έπίσημο, ίσως, θεό τους, γιατί, αρχίζοντας ο Άγώνας, βρίσκουμε τα τρία αδέρφια στη Μασσαλία να έτοιμάζονται, να φορώνουνε καράβι με όπλα και πολεμοφόδια και να φτάνουνε στην Ύδρα κατά τον καιρό της είσοδής του Δούλη, Άπολη, το 1822.

Ας αφήσουμε τους δυο άλλους, που παίζανε το μέρος τους στην Επανάσταση, μέρος σημαντικό ως πολιτικό, ως δημόσιο υπάλληλο και γενικά ως θερμολ πατριώτες. Τον πλοίο που φέρανε μαζί τους τονε ξεδέψανε σ' έργο πάντοτε πατριωτικό. Και οι τρεις του πολύ μορφωμένοι, γλωσσολογιστές, με ο Δημήτριος είχε σπουδάσει και σε σχολή στρατιωτική της Ρωσίας, έκαμε όμως κι άλλες σπουδές στην Ευρώπη.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ύπνερτριες και τα διακριτικά τους. Η κοινούλας των ύπνερτριών της Μάλτας. Τα ξεδοντιασμένα δουλικά του Περού. Η ευτυχισμένη ύπνερτριες της Ιαπωνίας. Η οδοντογλυφίδες κι' ο Αέθριος ξένος. Η πολιτοφυλακή των γυναικών. Πως συμμαζεύονται οι ξενύχτιδες σύζυγοι. Η γυναίκες και τα χρώματα. Ένα λαοποδοτικό κόλπο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην Μάλτα η ύπνερτριες ήταν βγαίνουν έξω, πρέπει απαραίτητως τους είς αντίλλαγμα της κατοικίας, της τροφής και της ένδυμασας που τους παρέχει ο κύριός της, κατά την διάθεσίν του. Έτσι, έλες σχεδόν η ύπνερτριες στην Περού, εινε πάντα πενσιμένες και μισόγινες...

Κατά το τέλος ενός γεύματος, που παρέθεσε τελευταία ο ύπνερτς των Εξωτερικών της Ιαπωνίας κ. Γκράντι προς τιμήν ενός επίσημου Αθηνισινού, ένας διπλωμάτης που καθόταν δίπλα στον έξωτικό ξένο, κατά τα επιδόρπια, πήρε μια οδοντογλυφίδα και ύστερα προσέφερε μ' ευγένεια το βαζάκι με τις υπόλοιπες οδοντογλυφίδες στον γε...

Για να προφυλαχθούν από τον ήλιο κι' από την βροχή, η ύπνερτριες στην Κορέα φορούν ένα πελόριο ψάθινο καπέλο που έχει διάμετρο έναμισο μέτρον. Επίσης σε πολλές επαρχίες του Περού, για να διακρίνονται οι ύπνερτριες από τις άλλες γυναίκες, τα άφεντικά τους τους βράζουν τα... δύο μαρσιναία δόντια.

Στην Ιαπωνία πάλι επικρατεί η συνήθεια στα αριστοκρατικά σπίτια να χαρίζη η κυρία στην ύπνερτριά της ένα κεντημένο φόρεμα ίδιο μ' απαράλλαχτο μ' ένα από τα δικά της. Το φόρεμα αυτό δεν το φορεί, βέβαια, η ύπνερτρία όλη την ώρα, ούτε όποτε θέλει αυτή. Το φορεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν π.χ. η κυρία δεν μπορεί να δεχθή η ίδια τους επισκέπτες της. Τότε η ύπνερτρία φοράει το φόρεμα αυτό, παίρνει την θέση της κυρίας της, προσφέρει στους επισκέπτες ταύα την ώρα που θα φήγονται και έκτελει κατά πάντα τα καθήκοντα της οικοδεσποίνης.

Γενικά στην Ιαπωνία η ύπνερτρία περνούν πολύ καλή ζωή, αντίθετος από την Κίνα, όπου η ύπνερτρία βρίσκεται σε κατώτερο επίπεδο η' από αυτά που τον έλανε δεχτός πολύ τιμητικά από της βασιλικής Αδλής. Στ' επισκέψεις του φορεί το περίφημο σπαθί που του έλανε χάριτες κατά το 1843 οι Έλληνες πατριώτες του Λονδίνου, άξιζα 500 λιρών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ: Η ανέκδοτη αυτοβιογραφία του στρατηγού Καλλέργη, βγαλμένη απ' το γαλλικό ιδιόχειρο χειρόγραφο του. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

*) Είχε έκδοση διαταγή μουσική να τον βάλουν με τη βία στο πατόρι για την Εύροπη. Πρόλαβε και ζήτησε προστασία από τον πρέσβη της Αγγλίας κι' έφυγε με βασιλικό αγγλικό κρουαί γιατί ο λαός του έτοιμασε διαδήλωση. Βγήκε στη Ζάκυνθο.

Χειρότερα όμως από παντού, περνούν η ύπνερτριες στην Περού, εινε πάντα πενσιμένες και μισόγινες...

Κατά το τέλος ενός γεύματος, που παρέθεσε τελευταία ο ύπνερτς των Εξωτερικών της Ιαπωνίας κ. Γκράντι προς τιμήν ενός επίσημου Αθηνισινού, ένας διπλωμάτης που καθόταν δίπλα στον έξωτικό ξένο, κατά τα επιδόρπια, πήρε μια οδοντογλυφίδα και ύστερα προσέφερε μ' ευγένεια το βαζάκι με τις υπόλοιπες οδοντογλυφίδες στον γε...

Για να προφυλαχθούν από τον ήλιο κι' από την βροχή, η ύπνερτριες στην Κορέα φορούν ένα πελόριο ψάθινο καπέλο που έχει διάμετρο έναμισο μέτρον. Επίσης σε πολλές επαρχίες του Περού, για να διακρίνονται οι ύπνερτριες από τις άλλες γυναίκες, τα άφεντικά τους τους βράζουν τα... δύο μαρσιναία δόντια.

Στην Ιαπωνία πάλι επικρατεί η συνήθεια στα αριστοκρατικά σπίτια να χαρίζη η κυρία στην ύπνερτριά της ένα κεντημένο φόρεμα ίδιο μ' απαράλλαχτο μ' ένα από τα δικά της. Το φόρεμα αυτό δεν το φορεί, βέβαια, η ύπνερτρία όλη την ώρα, ούτε όποτε θέλει αυτή. Το φορεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν π.χ. η κυρία δεν μπορεί να δεχθή η ίδια τους επισκέπτες της. Τότε η ύπνερτρία φοράει το φόρεμα αυτό, παίρνει την θέση της κυρίας της, προσφέρει στους επισκέπτες ταύα την ώρα που θα φήγονται και έκτελει κατά πάντα τα καθήκοντα της οικοδεσποίνης.

Γενικά στην Ιαπωνία η ύπνερτρία περνούν πολύ καλή ζωή, αντίθετος από την Κίνα, όπου η ύπνερτρία βρίσκεται σε κατώτερο επίπεδο η' από αυτά που τον έλανε δεχτός πολύ τιμητικά από της βασιλικής Αδλής. Στ' επισκέψεις του φορεί το περίφημο σπαθί που του έλανε χάριτες κατά το 1843 οι Έλληνες πατριώτες του Λονδίνου, άξιζα 500 λιρών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ: Η ανέκδοτη αυτοβιογραφία του στρατηγού Καλλέργη, βγαλμένη απ' το γαλλικό ιδιόχειρο χειρόγραφο του. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

*) Είχε έκδοση διαταγή μουσική να τον βάλουν με τη βία στο πατόρι για την Εύροπη. Πρόλαβε και ζήτησε προστασία από τον πρέσβη της Αγγλίας κι' έφυγε με βασιλικό αγγλικό κρουαί γιατί ο λαός του έτοιμασε διαδήλωση. Βγήκε στη Ζάκυνθο.

Χειρότερα όμως από παντού, περνούν η ύπνερτριες στην Περού, εινε πάντα πενσιμένες και μισόγινες...

Σένεμπεκ αποφάσισαν να καταρτίσουν ειδικό σώμα πολιτοφυλακής η' μάλλον νικητοφυλακής, του οποίου ο σκοπός εξηγείται καθαρά στην κατωτέρω προκήρυξή τους:

«Είμεθα απολύτως πεπεισμένες— γράφουν η κυρίες του Σένεμπεκ στην προκήρυξή τους— ότι οι σύζυγοι μας περνούν τις περισσότερες ώρες της νύχτας στις ταβέρνες και στα καφενεία, πράγμα έντελως άφρονη για μ'ες. Γι' αυτό αποφασίσαμε, με την άδεια του δημάρχου, να συστήσουμε ειδικό σώμα πολιτοφυλακής, το οποίο, κατά την νύχτα, θα περιερχεται όλους τους δρόμους και θα επισκέπτεται όλα τα νυχτερινά κέντρα για να περισυλλέξη και να οδηγήη στη συζυγική στέγη κάθε σύζυγο ξενύχτη. Η περιπολίες θα εινε εφοδιασμένες και με ηλεκτρικά φανάρια για να φωτίζουν και να δείχνουν το δρόμο στους νυχτοβίους, οι οποίοι λόγω της μέλης των... παραπατούν!»

Σύμφωνα με τη γνώμη ενός περιφημού Αγγλου ψυχολόγου, η γυναίκες που προτιμούν το μπλε χρώμα έχουν ευαίσθητη καρδιά, εινε άφελες και ευθιμίες, γίνονται δε τρυφερές σύζυγοι και εξαιρετες μητέρες.

Όσες πάλι προτιμούν το πράσινο χρώμα, εινε ιδιότροπες και άστατες, δεν έχουν καμιά τάξη στη ζωή και στις ιδέες των, αγαπούν υπερβολικά την κακογλωσσία, εινε ζηλιάρες και γρινιάρες στον έρωτα, αλλά έχουν μοναδική επιδεξιότητα στα χειροτεχνήματα.

Η γυναίκες που αγαπούν το κόκκινο χρώμα, εινε υπερήφανες, μεγαλόψυχες, αριστοκρατικές, πιστές στον έρωτα, και δεν δίνουν καμιά σημασία στη ζήλια.

Όσες προτιμούν το γκρενί χρώμα, έχουν φιλόνομο χαρακτήρα και εινε βίαιες και παρόρροες, αλλά φωνάζουν χωρίς καμία, γιατί συνήθως ο θυμός τον περνά γρήγορα.

Εκείνες, τέλος, που αγαπούν το μπλε χρώμα, εινε δεινές και αφοκινητές, αγαπούν την πολιτοφυλακή και τις λεηλασίες, προφούν για κολακίες και απομνημόσεις, εινε έξυπνες εν τούτοις και αγαπούν τα γράμματα και τις τέχνες.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Ρίξε κάτω ένα προσκέφαλο κι' έλα κάθισε κοντά μου, κι' ακουμπώντας τα δυο χέρια σου σταυρωτά στα γόνατά μου, πότε το κεφάλι σήκωνε προς έμένα αναγερτό, πότε σκίδε βαθυστόχαστη στο βιβλίο, που κρατώ.

Με τα μάτια, με τα λόγια της ή παιδική σου χάρη και το πιο σφι βιβλίο μου θά το κάνη Αλφειογράφος, κι' η παιδούλα εσύ θά γίνεσαι, χαϊδεμένη κι' ακριβή, που πρωτομαθαίνει διάγραμμα συλλαβή με συλλαβή.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Να σ' έδωπα στα κύματα χωρίς πνοή, χωρίς πνοή, θά πνιγώμουν να σου δώμα μισή ζωή, μισή ζωή.

Στο θάνατο να πήγαινες, μαζύ κι' εγώ, μαζύ κι' εγώ, με τί χαρά θά σ' έπαιρνα για όδηγό, για όδηγό!

Η ερημία που μία στιγμή φυγή δεν ζή, φυγή δεν ζή, παράδεισός μου, αν ήσουνε κι' εσύ μαζύ, κι' εσύ μαζύ.

Κι' αν ήμουνο μόνος μου θεός γής κι' ουρανού, γής κι' ουρανού, το πάν θά είχα, θύμος σε θά είχα νού, θά είχα νού.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΜΑΡΙΑΝΘΗ

Μαγεμένος κάθε αύγουλα μένει ο ήλιος σαν σε δη, Μην εσαι άγγελος, ξανθούλα, κι' ήρθες άγνωστος στη γή;

Από ζήλεια το φεγγάρι κι' απ' αγάπη φλογερή χλωμοτρεμεί για να πάρη μια ματιά σου σπλαγχνική.

Ρέζα, κρέμα, όπου πατήσης ξεφυτρώνουν δροσερά, και σ' αηδόνι άμα λιλήςσης εσύς παύει τη λιλιά.

Ίδιος άγγελος στα βάθη της καρδιάς σου κατοικεί και χαμογελά, τα πόδια των ανθρώπων ως θωρεί.

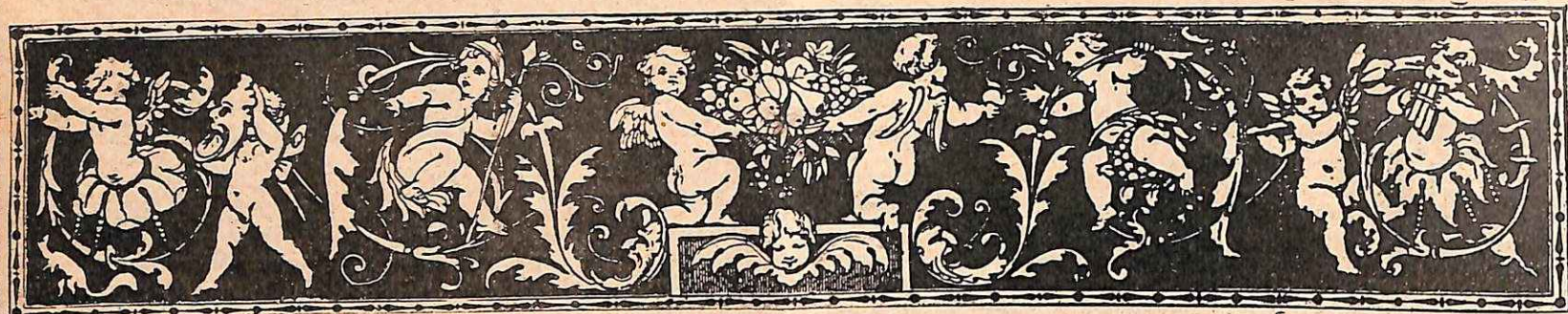
Ανοίξει δροσάτη, ώραία σ' αναδέχτηκε μικρό κι' έπλεξε με άβυσσ νεκ' όνομα σου το βελικό.

Και—δεν είμαι άπατημένος— είμ' Θεός ή φαντασία, και γι' αυτό είμ' έσωτερμένος έλπίζω στην έμορφή.

Θά πής ίσως «Παραθύρα πάντα γράφει ο ποιητής». Όχι, όχι, την άλτρεία ουμεί πάντα διασπύχης.

Ήσυχα τον έρωτά του στην καρδιά του κλει βαθεία, δέξου τα σεβάσματά του, σκέψη κόρη άγγελική.

Α. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥΣ



ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ—Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΓ'... άφ' ου έγκαινείται την άναρχον του στο θρόνο της Γαλλίας με τη βοήθεια του πανσούρου ευνουμένου της βασιλομήτορος Κονστανς, παντρεύεται την Ισπανίδα πριγκίπισσα "Αννα την Αυστριακή". Μά εὐθὺς αμέσως μετά το γάμο της, αρχίζει να δείχνεται αδιάφορος πρὸς τὴν πραγματικά ὡραία σύζυγό του, ενδιαφερόμενος μόνο γιὰ τὸ κυνήγι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ένας μῆνας πέρασε ἔτσι, κατὰ τὸν ὅποιο ἡ βασίλισσα δὲν ἔπαυε νὰ προκαλῇ διαρκῶς τὸ δοῦκα Μονμουρανσύ, μὰ αὐτὸς ἐξακολοῦθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀπολωμένος καὶ νὰ περιορίζεται μόνο στὶς γλυκειὲς ματιές.

Τὸ παιγνίδι ὅμως αὐτὸ κοῦρασε στὸ τέλος τὴ βασίλισσα.

Ἡ "Αννα ἡ Αὐστριακὴ εἶχε ἐλπίσει νὰ βρῇ στὸ πρόσωπο τοῦ δούκῃ ἕναν ἐρωτευμένο βαρραλέο καὶ ὄχι τόσο δειλὸ... Τοῦ κίρκου ἡ δούκισσα ντὲ Σεβορῆ ἐξωθοῦσε τὸ δοῦκα νὰ φανῇ περισσότερο τολμηρὸς...

Ἡ βασίλισσα εἶπε βαρεθεῖ περὶ... Γι' αὐτὸ, ἕνα βράδυ, δέχτηκε μὲ ψυχρότητα τὸ δοῦκα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν δέχτηκε ἀκόμα πιὸ ψυχρὰ... Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔπαυσε περὶ νὰ τὸν δέχεται...

Τότε ὁ δοῦξ, ἀπὸ πείσμα, ἄρχισε νὰ ἐρωτευομένη μὲ τὴν πρώτη γυναίκα ποὺ παρουσιάστηκε μπροστὰ του, τὴν κίρκισσα ντὲ Λούντο. Αὐτὴ τὴ φωνὴ ὑψίστα φάνηκε τόσο τολμηρὸς, ὥστε ἡ σέβεισε τοὺς δὲν ἄφησαν νὰ γίνον γινωστὲς σ' ἄλλή τὴν Ἀδελφ.

Ἡ βασίλισσα ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ κίρκισσα ντὲ Λούντο εἶχε γίνῃ εὐνοούμενὴ τοῦ δούκῃ Μονμουρανσύ.

Δὲν ὑποφῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! εἶπε στὴ δούκισσα ντὲ Σεβορῆ. Ἐμένα μὲ γλυκοκίτταξε ἕναν ὀλόκληρο μῆνα, χωρὶς νὰ μοῦ ἐξομολογήσῃ τὴν ἀγάπῃ του, καὶ τὴν κίρκισσα, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καὶ τόσο ὡραία, χωρὶς νὰ τὴν γλυκοκίτταξῃ καθόλου, τῆς ἐκμυστηρεύθηκε ἀμέσως τὸν ἐρωτὴ του.

Αὐτὸ συνέβη, γιατί ὁ σεβασμὸς τοῦ δούκῃ Μονμουρανσύ στὴ Μεγαλειότητά σας γαλινοποιήθηκε τὸν ἔρωτά σου! πῶς ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

Ἡ "Αννα ἡ Αὐστριακὴ ὅλως τοὺς ὤμους της κ' ἀπάντησε:

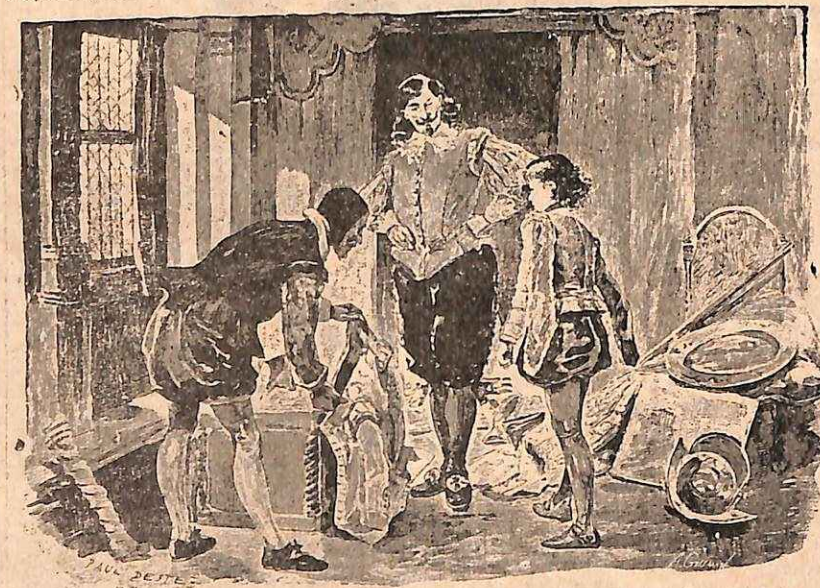
— "Ὀχι! Ὀχι! Αὐτὸ ἔγινε γιατί ἐννοῶς γιὰ μὲνα λιγώτερη ἀγάπῃ παρὰ σεβασμὸν...

Καὶ ἡ ὡραία βασίλισσα συμπέσανε, ἀγαστενάζοντας:

— Πότε θὰ βρῶ ἐπὶ τέλους ἕναν ἄντρα, ὁ ὁποῖος θὰ ξεχάσῃ πὼς εἶμαι βασίλισσα καὶ δὲν θὰ δῇ σέ μὲνα παρὰ μόνο τὴ γυναίκα;

Τὸν ἄντρα αὐτὸ τὸν βόηκε, τέλος, στὸ πρόσωπο τοῦ Ζωρῆ ντὲ Βιλλιέρ, δούκῃ τοῦ Βούκιγκχαμ, πρωτοπουργοῦ τοῦ Καρόλου Α' βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει τότε στὴ Γαλλία ἐπ' εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ μονάρχου του μετὰ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ὁ εὐνοούμενος αὐτοῦ τοῦ Καρόλου Α', ἂν καὶ λιγώτερο ὡραῖος ἀπὸ τὸν Μονμουρανσύ, εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι ζῶσε μὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀσωτεία καὶ μεγαλοπρέπεια... Πετούσε τὸ χρυσάφι



Ὁ δοῦξ τοῦ Βούκιγκχαμ, διάλεξε τὴν λαμπρότερη στολή...

ἀπὸ τὰ παράθυρα στοὺς δρόμους, μὲ μιὰ γενναιοσύνη κυριολεκτικῶς τροπική, γιατί τὸ χρυσάφι αὐτὸ δὲν ἦταν δικό του, ἀλλὰ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Ἐκτός αὐτοῦ, ὁ δοῦξ ἦταν πολὺ ματαιόδοξος καὶ, καθὼς εἶχε συνήθει νὰ μὴ συναντῇ ποτὲ εὐπρόδια στὸ δρόμο του, κάθε φορὰ ποὺ εἰσέισε τὸ παρμιερίο εὐπρόδια τὸ παρμιερίκι ὁ πασιδὴ ποτε...

Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἕνα ἐρωτευμένον μὲ μιὰ γυναίκα—ὀπιδήποτε καὶ ἂν ἦταν ἡ γυναίκα αὐτὴ—ἔπρεπε νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ἐτσι, ὥπως βεβαιώνουν μερικοὶ ιστορικοὶ, ὁ δοῦξ τοῦ Βούκιγκχαμ κατέκτησε καὶ τὴν "Αννα τὴν Αὐστριακή". Ὁ Ζωρῆ ντὲ Βιλλιέρ ντὲ Βούκιγκχαμ ἔφτασε στὸ Παρίσι στὶς 14 Μαΐου 1625.

Ἡ ἀφίξις του ἔκανε τὸν πρωτοπουργὸ τῆς Γαλλίας Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔτρεφε ἕνα τρυφερὸ αἰσθημα πρὸς τὴ βασίλισσά του καὶ ὁ ὁποῖος ἐξ ἐνστικτοῦ προαισθάνθηκε ἕναν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλο στὸ πρόσωπο τοῦ ὡραίου δούκῃ, νὰ κατσοφίσῃ...

Ἐστῶς, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ δεχθῇ μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ταίριαζαν στὸ ἀξίωμα του καὶ στὴν καταγωγὴ του τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας...

Ἡ ἀρεσυνὴ ὡμορφιὰ τοῦ προσώπου του, τὰ μεγάλα του μαῦρα μάτια, τὰ σκοτεινὰ του μαλλιά, τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα καὶ ἡ ὑπέροχη ἀναλογίαι τῶν γυναικῶν του, προκαλοῦσαν εὐθὺς

καὶ τοῦ τις παρουσίαζαν, διάλεξε τὴ λαμπρότερη.

Μόλις ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ χορὸ, ὅλοι θαμπώθηκαν μαζὺ του.

Ἐκτός τῶν ἄλλων, φοροῦσε ἕναν μαγνὸν σκεπασμένο ὀλόκληρο ἀπὸ μαργαριτάρια, τὰ ὅποια, εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐκ προθέσεως, δὲν ἔσαν στερεὰ ραμμένα, καὶ ἔτσι, ἐνῷ ὁ Βούκιγκχαμ χόρευε, ἔπεσαν κάτω κ' ἐγείμιναν τὸ παρκέτο.

Μόλις οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι εὐρισκαν τὰ μαργαριτάρια αὐτά, ἔσπευδαν νὰ τὰ δώσουν στὸ δοῦκα, μὰ ἐκεῖνος, ἐλάχιστα ἀνδιαφερόμενος γιὰ τὴν ἀξία τους, τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὰ κρατήσουν, προσθέτοντας ὅτι ἡ ἀδεξιότης τοῦ ράφτου του τὸν ἔφερνε τώρα στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ τοὺς κἀν ἕνα ἀναμνηστικὸ δώρο...

Ἐτσι, ὁ εὐνοούμενος τοῦ Καρόλου Α' σκόρπισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὰ σαλόνια τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ μαργαριτάρια ἀξίας 300,000 σκούδων...

Αὐτὲς ἡ παρδόξες, μὰ γοητευτικὲς τοῦ ἔλκυσαν σιγῆνυσαν ἀκόμα περισσότερο τὴν "Αννα τὴν Αὐστριακή, ἡ ὁποία χόρεψε ἐπανεκτενέως μαζὺ του.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἄρχισε ὁ χορὸς, ὁ Ρισελιέ παρακολοῦθοῦσε μὲ πρσοχὴ ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ ζεύγους...

Ἡ "Αννα ἡ Αὐστριακὴ, μαγεμένη, μεθυσμένη, ζαλισμένη, εἶχε σφίξει ζωρὰ, περιστότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ, τὸ μπράτσο τοῦ καθυλλιέρου τῆς, καθὼς στροφολοῦσε μαζὺ του.

Ἐπίσης περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ τὰ λεπτὰ τῆς δάχτυλα εἶχαν υπέξει μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ὡραίου τῆς καθυλλιέρου...

Ἐστῶς, πρὶν ἀκόμα συλλογισθῇ ν' ἀποδείξῃ στὴ βασίλισσα πόσο ἦταν εὐτυχισμένος καὶ περήφανος γιὰ τὴν ἔξοση, ὁ Βούκιγκχαμ, σὺν ἄνθρωπος ἔξυπνος, ἀσχολήθηκε μὲ τὴ δούκισσα ντὲ Σεβορῆ, τὴν ἐμπιστὴ φίλη τῆς "Αννας τῆς Αὐστριακῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ δούκισσα δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προσθέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ δούκῃ στὸν κατάλογο τῶν πολυχάρμων φίλων τῆς, ὁ ὡραίος "Αγγλος εὐπατρίδης δὲν βόηκε καμμιὰ ἀντίστασι ἐκ ὕψους τῆς.

Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν, ὅταν ἐγένεσαν στὸ μέγαρο ντὲ Σεβορῆ, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὁ δοῦξ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας συνάδωσε τὴ δούκισσα ὡς τὸ διαμέρισμά της.

Ἐἴχαν πρὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐλκεκτὰ κραστὴ τῆς Βονιγρουνδ καὶ τῆς Κωμπαίνιας... Ὁ δοῦξ ντὲ Σεβορῆ δὲν



ΑΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΕΚΛΗΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εὐγενὴς ἐκ καταγωγῆς καὶ εὐγενὴς ἐξ... ἐμπνεύσεως! Ὁ λῃκος τοῦ ἁμῶνος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, Ὁ Γασκῶνις κ' ὁ Κρεμασμένος. Μιὰ ἐπιθυμία τοῦ Βολταίρου. Ἡ ὑπόληψις τῶν δύο χαρτοπαικτῶν. Τὸ δάφνινο στεφάνι τοῦ Μιλτιάδη. Πῶς συμπλήρωσε ὁ Ἀρίστος μιὰ κομμάτι του. Μελέτη ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ὁ Ἰρλανδὸς ναύτης κ' ὁ καπετάνιος του. κλπ. κλπ.

Μιὰ μέρα, ὁ ποιητὴς Σαντέλν ἀπῆγγελε στὸν πρίγκηπα Κοντὲ μερικοὺς στίχους του, οἱ ὁποῖοι ἐσαυτοῖσαν τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Κοντὲ ἔλασε τὴν ὑπομονή του καὶ εἶπε στὸν ποιητὴ: — Μὰ λητνωεῖς ὅτι εἶμαι εὐγενὴς ἐκ καταγωγῆς;

— Κ' ἐγὼ εἶμαι εὐγενὴς ἐξ ἐμπνεύσεως! ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ὁ ποιητὴς.

Κατὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ περιφθόμου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης, ἡ κατασκευὴ τοῦ δεξιοῦ ἁμῶνος εἶχε ἀναθεθεῖ σὲ ἕναν εἰδικὸ τεχνίτη. Ὁ τεχνίτης αὐτὸς ἐπονομήθησε κατὰ τὸν ἁμῶνα ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ γυτὸ σίδερου ποὺ παρίστανε ἕναν λῃκο. Κ' ὅταν τὸν ρώτησαν, γιατί τόκανε αὐτὸ, ἀπάντησε:

— Γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς γαιδάρους ν' ἀνεβαίνουν ἐπάνω!

Ἐνας ἀγράμματος Γασκῶνις περνώοντας μιὰ μέρα ἀπὸ κάποια πλατεία τοῦ Παρισιῦ, εἶδε στήμενον ἐκεῖ μιὰ ἄγγονη καὶ κορεσμένη ἀπ' αὐτὴν ἕναν κατὰδικιο, ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ ὁποῖου ἦταν ἕνα κομμάτι ξύλου μὲ ἑπιγραφή:

— Τὴ λέει αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή; ρώτησε κάποιον ἀπ' τοὺς παριστανόμους.

— Λέει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός καταδικάστηκε σὲ θάνατο γιατί ἦταν πλαστογράφος.

— Καὶ τί σημαίνει πλαστογράφος;

— Ἐκεῖνος ποὺ μιμεῖται τὸ γράμμα ἐνὸς ἄλλου.

— Ἄ, φουκαριὰ μου, εἶπε ὁ Γασκῶνις πλησιάζοντας τὸν κατὰδικιο. Ποῖος σοῦλεγε νὰ μὴ τῆς γράμματα;

Κάποιος Ἀγγλὸς εὐγενὴς, ὁ ὁποῖος ἐταξίδευε γιὰ τὴν Ἰταλία, πέρασε κ' ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὅπου ἔμενε τότε ὁ Βολταίρος, μὲ τὸν ὁποῖο φρόντισε νὰ γνωρισθῇ. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, τὸν ρώτησε τί δώρο ἔθελε νὰ τοῦ φέρῃ ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Μὰ μοῦ σέρετε τ' αὐτὸ ἐνός ἱεροδιδασκάλου, ἀποκρίθηκε ὁ Βολταίρος.

— Ὅταν ὁ Ἀγγλὸς ἐπισκέφθηκε τὸν Πάπα, ὑσταῖν τῶν ἄλλων τοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ φιλοσόφου.

— Νὰ πῆτε στὸ Βολταίρο, ἀπάντησε ὁ Πάπας, ὅτι οἱ ἱεροδιδασκάλαι δὲν ἔχουν οὔτε αὐτιά, οὔτε μῆτια!



τοὺς παρατήρησε εἰρωνικά ὁ Ρισελιέ.

Ὁ Μιλτιάδης μετὰ τὴ νίκη τοῦ Μαραθῶνος ἀνήχθηκε νὰ δεχθῇ κάθε ἄλλη τιμὴ καὶ ζήτησε μὴνὰ ἕνα στεφάνι δάφνης.

Τότε προχώρησε μπροστὰ του κάποιος στενακωμένος, ἀπ' αἰתους ποὺ εἶχαν λάβει μέρος στὸν ἀγῶνα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Στρατηγέ, ὅταν ἀποκρούσης μόνος σου τοὺς βαρβάρους, τότε μόνο ἔχεις δικαίωμα νὰ διεκδικήσῃς τὴ δάφνη!

Μιὰ μέρα κάποιος Ἰρλανδὸς ναύτης, ἐνῷ πῆγανε τὸ ταξὶ στὸν πλοῦτό του, γλύπτοντας στὸ κατεστρωμὲν καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἔπεσε στὴ θάλασσα. Χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ τὸ θάνατος του, παρουσιάστηκε στὸν καπετάνιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κόμισε, ἀπορεὶ νὰ θεωρηθῇ χαμένο ἕνα πῶμα γιὰ τὸ ὅποιο ξερούμε ποὺ βόισκαται;

— Ὀχι βέβαια, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὴν καταλαβαίνοντας τὸ σκοπὸ τῆς ἐρωτήσεως του.

Ἐ λοιπὸν, τὸ φλυντζάνι μὲ τὸ ταξὶ βόισκαται στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία,

παντὸς εἶδους καὶ πόσης γλώσσης κ' ὀλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε:

«Οἰκογένειαν», Δέμα 7 - Ἀθήνας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

“Σ Ε Ξ - Α Π Π Η Δ,”

Μία λέξις πού έγινε της μόδας. Η Γκρέτα Γκάρμπο και η γοητεία της. Το «Σέξ-Άππλ» της Κλεοπάτρας και της Εύας! Τι είναι πραγματικώς το «Σέξ-Άππλ». Η ωραιές γυναίκες του παρελθόντος. Η ωραιές πού δεν έχουν «Σέξ-Άππλ». Γυναίκες πού έγιναν βασίλισσες. Τι κάνει το «Σέξ-Άππλ». Η Δράγα και η Γκάμπυ Ντελός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

θόνης, δηλαδή στους θεατάς, το καθόριστον αυτό μαγνητικό ρευστόν πού μεταδίδεται μόνον μεταξύ έτεροφύλων».

“Ας αφήσουμε όμως τις φιλοσοφικές θεωρίες και τις επιστημονικές εξηγήσεις γιά τους φιλοσόφους και τους επιστήμονας και ας πάρουμε ζωντανότερα παραδείγματα.

“Ο,τι εινε γιά τόν έναν σκιάχτρο, εινε γιά τόν άλλον κούκλα”, λέει μια αυστριακή παροιμία πού αλληθεύει όχι μόνον στην Αυστρία. “Ετσι συμβαίνει, ώστε γυναίκες πού εινε τελείως διαφορετικές μεταξύ τους, πού αντιπροσωπεύουν έναν έντελώς διαφορετικό τύπο, να εξασκούν μοιχαλικά την ίδια γοητεία στους άνδρες. Υπάρχουν γυναίκες πού δεν εινε όμορφες,

νοών τις έπιτυχίες, εξασκεί μια άλλο-κοτη γοητεία σ’ όρισμένους άνδρες. “Έχει δηλαδή σέξ άππλ!” Αντιθέτως συμβαίνει πολλές φορές μια γυναίκα πραγματικώς όραία, με άψογα χαρακτηριστικά, με τέλειο σώμα να μην λήη τίποτε, να μην κάνει καμιά έντύπωση, να μην άρέσει.

—“Όμορφη κοπέλλα, αλλά κρύα”, λένε γιά τις γυναίκες αυτές.

Πού όφειλεται αυτή η κρυάδα; Απλούστατα, στην έλλειψη του «σέξ άππλ».

“Όστόσο το «σέξ άππλ» δεν εινε πάντοτε το ίδιο σε όλες τις εποχές και’ ούτε γιά όλους τους ανθρώπους. Κυττάξτε τις φωτογραφίες πού παραθέτουμε. Η γυναίκες πού παριστάνονται σ’ αυτές έχλασαν κόσμο πρό τρι-

γώσσαι, δεν ανταποκρίνονται πειά με τα γούστα της εποχής μας. Βλέποντας τις φωτογραφίες τους, δεν μπορούμε καλά-καλά να ένοησουμε πώς οι άνδρες του καιρού εκείνου, εύρισκαν τις γυναίκες αυτές αξιολάτρευτες, μονομαχούσαν και αυτοκτονούσαν γιά χάρι τους και κατέθεταν μπρός στα πόδια τους ό,τι είχαν και δεν είχαν.

“Όποσδήποτε έτσι εινε τα πράγματα. Η αντίληψης άλλαζον, όπως και η μόδα. Αυτό πού φαίνεται όραίο σε μας, στην έρχομένη γενεά θα φαίνεται γελοίο. “Ας τομήσην να έμφανισθή σήμερα στην Αθήνα κανένας από τους λεοντιδείς του 1900 με το ψηλό σκληρό κολάρο, με το στριμμένο και σιδερωμένο μoustache, με την δόξια και άποστράπτουσα χωρίστρα, με τα χρυσά γυαλιά και την χονδρή καδένα του ρολογιού! “Ας τομήσην να έμφανισθή!

Κι’ ο Αδωνις ό ίδιος να ήταν θά τόν έπαιρναν ή γυναίκες με τις λεμονόκουπες!

Στην σημερινή εποχή, όταν μια γυναίκα έχει «σέξ άππλ» γίνεται ή άσπρη του κινηματογράφου, ή ήρωας, ή παντρεύεται με κανέναν πολυεκατομμυριούχο ή δεν παντρεύεται κανέναν και γλεντάει τη ζωή της. Την παλιά εποχή ή γυναίκες πού είχαν «σέξ άππλ» είχαν διαφορετική σταδιοδρομία. Η Φράζα Μασίν π. χ. κατέφερε με τη γοητεία της να γίνει βασίλισσα, πω’ όλο πού το τέλος της ήταν ολετρό, γιατί δολοφονήθηκε από σινοισώτες μαζί με το σύζυγό της. Η Γκάμπυ Ντελός — ή μάλλον με το πραγματικό της όνομα Χεδβίγκα Ναβρατίλ — έγινε και’ αυτή βασίλισσα έξ άρσπερας χειρός. Ήταν ως τόν θάνατό της σχεδόν ή εύνοιαμένη του βασιλέως της Πορτογαλίας Μανουήλ του Β’ και αυτή ύπήρξε άφορητή της έλθρονισέως του. Μία άλλη, ή διάσημη Ιταλίδα Λίνα Καβαλλέρι ήταν ή φίλη ενός αυτοκράτορος, όμως δίχως στέμμα, του πολνεκατομμυριούχου



Η Γκρέτα Γκάρμπο

πού δεν εινε ούτε καν νόστιμες, πού ούτε έζηνες, ούτε μορφωμένες, εινε και ή όποιες όμως «άρέσουν» και «τραβούν τους άνδρες», κατά την κοινή έκφραση.

Πόσες φορές δεν θα έχετε άκούσει μια γνωστή σας να λέη: «Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνει αυτή ή γυναίκα και ξετρελλάίνει τους άνδρες. Νάταν τού-λάχιστον όμορφη!».

Μην νομίζετε ότι πρόκειται πάντοτε γιά γυναίκα ήλεια. “Ότι δηλαδή ή γυναίκα αυτή δεν ένοσει ν’ άναγνωρίσει την καλλονή και τη θέλητρα της άλλης. “Όχι. Τις περισσότερες φορές δεν πρόκειται γι’ αυτό. Απλούστατα έξασκεί ένα πρόσωπο από της θόνης στα πρόσωπα, τα ένός της δ-

άντα ή πρό πεινήντα έτών. Ήσαν πραγματικά όραίες; Είχαν πραγματικά «σέξ άππλ»; Αυτό πρέπει να το κρίνετε μόνοι σας, σύμφωνα με το προσωπικό σας γούστο. Γιατί στο σημείο αυτό δεν ύπάρχει γενικός κανών. Και ή αντίληψης περί καλλονής και το «σέξ άππλ» εινε διαφορετική κατά την εποχή και κατά τόν άνθρωπο. Φυσικά και σε παλιά πορτραίτα, και σε παλιές φωτογραφίες, βλέπουμε άπεικονισμένες γυναίκες κάθε εποχής πού έξασκούν μια άκαταμάχητη και άναμφισβήτητη γοητεία. Μά ή περισσότερες από τις γυναίκες πού πρό τριάντα ή σαράντα έτών έδεωρούντο καλλονά και



Λίνα Καβαλλέρι, ή αυτοκράτειρα της Σαχάρας.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

(Από τα ξένα σατυρικά φύλλα)

— Φαίνεται πως είσαι φτωχός άνθρωπος. Κι’ επειδή φάνηκες τίμιος και μούφερες το παλτό πού έχασα, σου το χαρίζω!

— Σας είμαι ευγνώμων, κύριε...

— “Ε, τί περιμένεις ακόμα;

— Μά είχατε δημοσιεύει στην έφημερίδα πως θα δίνετε και... διακόσες δραχμές βοήθεια!

— ***

Συζητάω και... γα... γα...

— Άλλοτε μούλεγε πως είμαι ήλιος της ζωής σου...

— Και βέβαια είσαι, αφού με κάνεις ακόμα... ν’ άνάσω!

— ***

“Ο ξηλιάρης σύζυγος στη γυναίκα του:

— Σου άπαγορεύω να κυττάξης αυτούς τους γαϊδάρους πού σε παρακολουθούν στο δρόμο... Έμένα τάχα γιατί μ’ έχεις;

— ***

ΡΑΦΤΗΣ.— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να σάς

ράφω καινούργιο κοστούμι πριν μου πληρώσετε το παλτό.

ΠΕΛΑΤΗΣ.—Μά...δεν μπορώ να περυνάω τόσο πολύ!

— ***

— Και πότε πρέπει να παίρνω το φάρμακο γιά την άπνία, γιατρέ μου;

— “Ενα τέταρτο πριν ν’ άποκοιμηθίτε!...

— ***

“Ο έρωτευμένος δάσκαλος.

— Πές μου την αλήθεια, μ’ αγαπάς αληθινά;

— Τι να σου πω, κοριό μου; Από τότε πού σε γνώρισα, όταν αιωρώ τους μαθητάς μου, τούς βάζω και γράφουν έκαστο φορές “όνομά σου”!

— ***

— Κυρία μου, φάνεστε μελαγχολική. Μήπως λείπει ό άντρας σας;

— Αντιθέτως, κύριε. Μου τηλεγράφησε σήμερα ότι γυρίζει απ’ το ταξίδι του άποψε!

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...



τρομερός άνθρωπος.

Καθελί πού θα δη θέλει να το πάρη δικό του.

“Ο σ ύ υ γ ο σ.—

Δεν μπορούμε να τού αντήσουμε την κόρη μας;

— ***

— Τι καταπληκτικές, αλήθεια, ή σημερινές έφευσεσείς! Τηλέγραφος χωρίς σύρμα, μπορούτι χωρίς καπνό, ταξείδι χωρίς άλνο...

— Ναι, αλλά κάτι μένει ακόμα...

— Τι;

— Γάμος... χωρίς γυναίκα!

— ***

— Δυστυχώς δεν μπορώ να σου πληρώσω τις πεντακόσιες δραχμές πού σου χρωστώ. Σου δίνω όμως το λόγο της τιμής μου...

— Δεν μου δίνεις καλύτερα ένα κατοστάριο... άπέναντι;

— ***

“Η κυρία.— “Αν, να, ό άντρας μου σήμερα, παραπονείται ότι ή σούτα εινε κρύα, το χρώς άνάλατο, ή πητα άψητη...

“Η μα γ α ρ ι σ α.— Σας λυπούμαι, κυρία μου. Πώς μπορείτε και ζήτε με τέτοιον άντρα;

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

— ***

“Ο σύζυγος πρós τη γυναίκα του πού μόλις έχει γυρίσει από κάποια συναναστροφή:

— Γιατί κλαίς, αγαπητή μου; Τι σου συνέβη;

— Νά, μερικοί κύριοι απ’ τη συντροφιά μας με παρακάλεσαν να τραγουδήσω. “Εγώ φυσικά στην άρχή τούς είπα ότι δεν μπορώ...

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

(Του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΚΑΠΥΣ)

“Απόγευμα.— “Ενας κύριος μπαίνει στο γραφείο του κ. Χ., πού έχει κάνει μεγάλη ρεκλάμα στις έφημερίδες, ότι καταρτίζει υποψηφίους βουλευτάς εντός όλίγων ημερών.— “Ο κ. Χ. τόν υποδέχεται σοβαρώτατα).

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.—

Μου είπαν, αγαπητέ κύριε, πως έχετε ένα άλάνθαστο μέσον γιά να παρασκευάζετε τους υποψηφίους βουλευτάς στις θορυβώδεις συνεδριάσεις της Βουλής και να τους μαθαίνετε πως ν’ άντίζουν στις βουλιές και στις συνοφαντίες...

Ο κ. Χ.— Πραγματικώς! Μπορώ μέσα σε όστω μέρες, να σας κάνω τέλειο υποψήφιο... Σκέπτεστε, μήπως, να εκθέσετε υποψηφιότητα στις προσεχείς εκλογές;

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— Μάλιστα... Τι έχετε τώρα να με συμβουλευσετε;

Ο κ. Χ.— Πρέπει να κάνουμε παρέα μερικώς μέρες. Θα τρώμε μαζί... και θα πληρώνετε έσως φριανά, γιά να εξασκήσθε με τις άπαιτήσεις τών νέων καθιρόντων σας...

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— “Εστω! Μπορώ να άρχίσουμε και από σήμερα, αν θέλετε.

Ο κ. Χ.— Είμαι στις διαταγές σας. “Εξ άλλου, είμεθα σάν παληοί γνώριμοι. Είχα γνωρίσει τόν πατέρα σας...

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— Μπα; Πότε; Ο κ. Χ.— (άπαθείστατα).— Λίγο καιρό πριν κηρύξει δολία χρεωκοπία!

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, (θυμωμένος).— Τι εινε αυτό πού λέτε, κύριε! “Ατιμες συνοφαντίες! Ποτέ ό πατέρας μου δεν...

Ο κ. Χ.—Τό ξέρω. Μά... άρρξει ή εξέσκησης... Νά ξεράτε πόσα τέτοια έχετε ν’ άκούσετε άργότερα από τούς άντιπάλους σας, έντός και έκτός του κοινοβουλίου!

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω. Με συγχωρείτε. “Εχετε δίκιο! Το σύστημα εινε ξεάρετο! Πάμε τώρα να φάμε;

Ο κ. Χ.—Δεν τρώω ποτέ μαζί με λαποδύτας.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, (σηκώνοντας το χέρι του).— Σ’ έμένα μιλάς έτσι, παληόφρατε! (Σαρνικά αλλάζει όφρος).

—Θέ μου! τί βλάκας πού είμαι! Συνεχίζεται το μάθημα.

Ο κ. Χ.—Αυτήν την φορά δεν άστεινώνω άν δώλω!

Ο ΥΠΟ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΦΟΝΗΑΣ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ!!..

Η μικρή βοσκοπούλα του 'Ιδρύ. Ένα γραφικό θέαμα. Στην ταβέρνα της γειτονιάς. Ο έρωας του νεαρού γκαρσονιού. Η εξομολόγησης και τα πρώτα δώρα. Η συστάσεις της κυρίας της Αίμης. Ο περιορισμός μέσα στο σπίτι. Ο Ούλμπαχ εξαφανίζεται. Το εγκλήμα. Ο δολοφόνος στο δικαστήριο. Η απάθειά του κι η αδιαφορία του. Η συγκίνηση των ρωμαντικών Παρισινών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



μια όμορφη βοσκοπούλα.

Η Αίμη Μιλλό—έτσι λεγόταν η βοσκοπούλα—ήταν ένα σεμνό και φρόνιμο κορίτσι. Δούλευε στο σπίτι της χήρας Ντετρουβίλ, η οποία έμενε στη λαφόρα ντ' 'Ιδρύ, έξω σχεδόν από το Παρίσι. Όταν η Αίμη τελείωνε τις δουλειές της στο σπίτι, έπαιρνε τις καστικές και τα πρόβατα της κυρίας της και πήγαινε να τα βοσκήσει εκεί κοντά. Τό θέαμα της όμορφης και όμορφης βοσκοπούλας με τα πρόβατά της στο λιβάδι ήταν τόσο γοητευτικό, ώστε πολλοί ρωμαντικοί τύποι—και οι ρωμαντιστές ήταν τότε στίς δόξες του—επήγαιναν επίτηδες εκεί για να απολαύσουν την ειδυλλιακή αυτή σκηνή.

Η Αίμη ήταν γνωστή σ' όλην την περιφέρεια με τ' όνομα «Η βοσκοπούλα του 'Ιδρύ».

Συχνά τη συνόδευε κι ένα κοριτσάκι, ηλικίας 8 μόλις ετών, η 'Ιουλιέττα Σωμόν. Τότε η Αίμη άνοιγε ένα δρόμο που έπαιρνε μαζί της και διάβαζε μεγαλοφώνως διάφορες ιστορίες, που έκαναν τη μικρή φίλη της να χτυπάει τα χέρια της από ενθουσιασμό.

Κοντά στο Φοντανεμπλώ υπήρχε μια ταβέρνα, στην οποία μαζεύονταν κάθε Κυριακή όλοι οι κάτοικοι της περιφέρειας. Η Αίμη πήγαινε συχνά σ' αυτή, γιατί η κυρία της προμήθευε στην ταβέρνα γάλα, αυγό και βούτυρο. Κάθε φορά λοιπόν που έπαιρνε στην ταβέρνα, ο Ούλμπαχ, ο νεαρός σερβιτόρος, έπαιζε άμεσως με φανερά ταράχη, να την προσηύχεται και να τη ρωτήσει πώς είναι στην υγεία της...

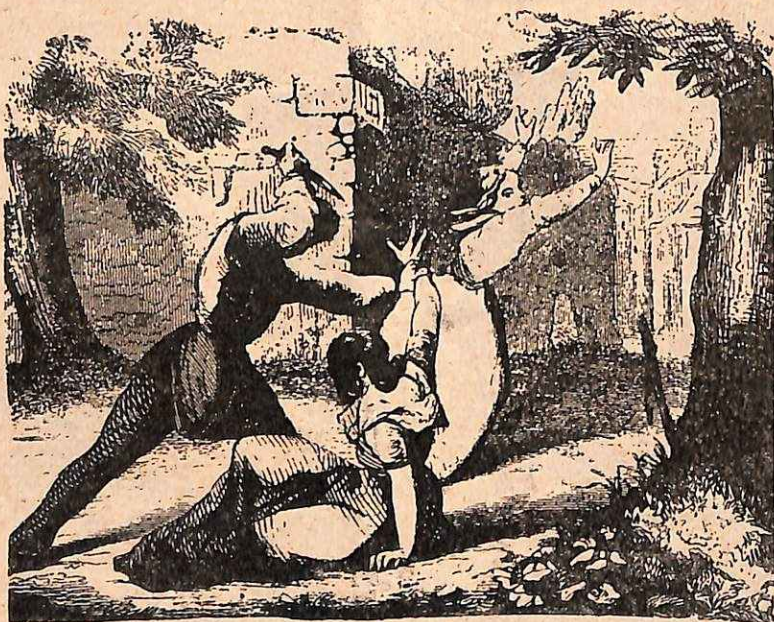
Ο Ούλμπαχ αυτός ήταν ένα χλωμό και αδύνατο παλληκάρι με παράξενα πράσινα μάτια. Κανείς δεν ήξερε από πού βαστούσε ή σκούφια του. Τό μόνο που γνωρίζανε ήταν ότι προηγουμένως δούλευε σ' ένα έμπορικό κατάστημα, στην καρδιά του Παρισιού... Άσπασος, ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας ήταν ευχαρακτήριμος από τη δουλειά του και δεν φρόντισε να ζητήσει περισσότερες πληροφορίες για το παρελθόν του.

Όταν λοιπόν ο Ούλμπαχ έβλεπε την Αίμη, έλλαζε χρώμα και δεν ήξερε τί έλεγε από την ταράχη του. Τό βέβαιον είναι πως προσπαθούσε να αφήσει στη νέα και κάθε φορά της προσέ-

φερε γλυκά και λουλούδια, άμα δέ αυτή του χαμογελούσε ή του έλεγε κανένα καλό λόγο, εκείνος πετούσε στον αέρα από τη χαρά του.

Άμα περνούσαν ούτ-τρείς μέρες χωρίς να φανή η Αίμη στην ταβέρνα, ο Ούλμπαχ γινόταν βαρύντος και μελαγχολικός. Δεν είχε όρεξη για δουλειά και υπηρετούσε τους πελάτες άδυσχετα. Και ξαφνικά έφευγε από τό κατάστημα κι έτρεχε στο μέρος όπου έδωκε η Αίμη τα πρόβατα της κυρίας της. Πλησίαζε τότε τη νέα δειλά-δειλά, της ζητούσε την άδεια να καθίσει δίπλα της και... βουβαίνονταν, κυττάζοντας την με λατρεία και συγκίνηση...

Τέλος, ένα γλυκύτατο πρωινό του



Ο Ούλμπαχ έβγαλε ένα μαχαίρι και τό βύθισε στο στήθος της νέας.

Άπριλίου, ο Ούλμπαχ τόλμησε να εξομολογηθεί στη νέα κορφή το αίσθημά του. Η Αίμη δεν φάνηκε ούτε δυσχεστημένη, ούτε και ενθουσιασμένη από την ερωτική αυτή εξομολόγησης του νεαρού σερβιτόρου. Πήρε τό πράγμα αψήφιστα. Ο Ούλμπαχ όμως δεν έλασε κάθε έλπιδα από την πρώτη αυτή «ακούστη» στην καρδιά της έκλεκτής του. Και της επανέλαβε την εξομολόγησης του πολλές φορές, ως όποτε η βοσκοπούλα του 'Ιδρύ συνήθεισε στην ιδέα ότι ο Ούλμπαχ την αγαπούσε, χωρίς όμως να αισθάνεται κι εκείνη ξεχωριστή κλίση γι' αυτόν.

Μία μέρα, ο έρωτευμένος σερβιτόρος της χάρισε δυο πορτοκαλλία, ένα πουκάμιλο, σιρόπι και ένα ροζ σάλι. Η Αίμη δέχτηκε τὰ δώρα του με χαρά και, για να μην υστερήσει, του

χάρισε κι αυτή, δίχως την παραμικρή υστεροβουλία, ένα δαχτυλίδι. Χαρακτηριστικό μάλιστα της αφέλειάς της είχε ότι ανακοίνωσε στην κυρία της τί συνέβαινε μεταξύ αυτής και του Ούλμπαχ. Τότε όμως η κυρία της τή μάλλωσε για την απερισκεψία της, της έπαινε μια νέα τιμιά δεν πρέπει ποτέ να δέχεται δώρα από έναν νέο, γιατί πιθανόν να τή πληρώσει πολύ ακριβά και τή συμβούλευσε να επιστρέψει στο φίλο της τὰ πράγματα που τής έδωσε.

Η Αίμη συμφορώθηκε άμέσως με τις υποδείξεις της κυρίας της. Ο Ούλμπαχ όμως έπεσε σε βαθιά μελαγχολία από τη στιγμή που άκουσε την Αίμη να του λέει ότι δεν έπρεπε να ξανασυναντηθούν από τη στιγμή που

ποντάς ότι ο Ούλμπαχ είχε εξαφανιστεί, ξεθαρευόταν και άρχισε και πάλι να πηγαίνει τα πρόβατα της κυρίας της στη βοσκή, παίρνοντας μαζί της για συντροφιά και τή μικρή φίλη της, την 'Ιουλιέττα Σωμόν.

Τό μεσημέρι της 25ης Μαΐου, ένω η Αίμη, κατά τη συνήθειά της, διάβαζε μια ιστορία για την 'Ιουλιέττα, έχοντας τό νού της και στὰ πρόβατα που έδωσαν ήσυχα λίγο παραπάνω, είδε ξαφνικά μπροστά της τόν 'Ονορέ Ούλμπαχ—έναν Ούλμπαχ άγνωστο από την ταράχη και την αγωνία.

Η νέα σγκώθηκε άμέσως όρθια και ταράχθηκε.

—Τί ζητάς από μένα; τόν ρώτησε.

—Γιατί με αποφεύγεις, Αίμη; είπε ο Ούλμπαχ.

—Δεν σε αποφεύγω. Μά η κυρία μου μου απαγορεύει να συναντώμαι μαζί σου... Αυτό είναι όλο...

—Και λαβαίνεις ύπ' όψη σου έκεινα που σου λέει η κυρία σου;

—Φυσικά!

—Δεν θά τό έλεγεσ αυτό, αν με αγαπούσες λιγάκι! φώναξε τότε ο Ούλμπαχ, αργίζοντας ν' άγριεύει.

Η Αίμη δεν τού απάντησε.

—Δεν μ' αγαπάς, Αίμη; ρώτησε με λαχανιασμένη φωνή ο έρωτευμένος σερβιτόρος.

Και πάλι όμως δεν έλαβε καμιά απάντηση. Η απελπισία τόν έκανε να μην υποφέρει ν' αφεθεί λογικά. Η άπόρρητος του έφτασε στο κατακόρυφο, όταν είδε την Αίμη να πιάνει την 'Ιουλιέττα από τό χέρι και να έτοιμάζεται να μαζέψει τὰ πρόβατά της και να φύγει.

Μ' ένα πήδημα τότε ο Ούλμπαχ της έφραξε τό δρόμο.

—Δεν θά πιάς πουθενά! της είπει, ενώ τὰ μάτια του έγυάλιζαν άγρια.

Πρέπει να μ' αγαπήσεις κι' εσύ!

—Αφήσέ με ήσυχη! τού αποκρίθηκε τότε θυμωμένη η Αίμη.

Η άπότομη αυτή απάντησης έκανε τόν Ούλμπαχ, έξω φρενών. Κι' άμέσως βγάζοντας από την τσέπη του ένα μαχαίρι, χωρίς να πη λέει, τό βύθισε στο στήθος της νέας.

Η βοσκοπούλα έπεσε καταγής, βγάζοντας μια τραυματική κραυγή πόνου. Η 'Ιουλιέττα είχε μείνει ά-καλη κι' άκίνητη από την τρομάρα της... Έγστερα ο Ούλμπαχ, έσκυψε πάνω από τή νέα, τή χτύπησε κατά-στρην τέσσερες ακόμα φορές και χά-θηκε μέσα στους άβυσσους...

Η δολοφονία της βοσκοπούλας του 'Ιδρύ κατετάραξε τις ρωμαντικές δασπονίδες του Παρισιού.

Ο δολοφόνος δεν άργησε να συλληφθή. Η πληροκόρπια που έδωσε η μικρή 'Ιουλιέττα, ώδήγησαν άμέσως την έρευνή τους στην ένα-

κάλυψι και σύλληψι του δράστου του σπαραγμού εγκλήματος.

Ο Ούλμπαχ, έκανε άσχημη εντύπωση στο δικαστήριο, όχι γιατί έ-κλειε ή ζητούσε ελαφροτικά, αλλά μάλλον γιατί ή στάση του ήταν άπα-θη και αδιαφορική. Δεν έδειξε καμιά στα χαμμά μεταμέλεια για τό εγκλήμα του...

Οι ένοχοι είχαν άρπάξει από την άπείθεια του νεαρού σερβιτόρου. Κι' η ευαίσθητος κυρία, που έπρεζαν πα-νείς με πικρό σε στο δικαστήριο, άπα-γορεύεσαν όταν είδαν πως ήρωας του ερωτικού δράματος δεν ήταν κα-νένας κομψός και ωραίος Δόν Ζουάν, αλλά ένας κοινωνικός σερβιτόρος.

Όταν τό δικαστήριο εξέδωσε την άπόφασι του διά της οποίας ο Ούλ-μπαχ καταδικάσεται σε θάνατο, δεν άκούστηκε ή παραμικρή διαμαρτυρία από τό άκροατήριο. Κι' ο ίδιος ο Ούλμπαχ, άκουσε την άπόφασι με ύ-περιτάτη αδιαφορία...

Άσπασος, ο πραγματικός Ούλμπαχ φάνηκε όταν πήγε ο παπας να τήν εξομολογήσει στο καλλί του. Ο νεαρός δολοφόνος εξιστόρησε στον αντιπρό-σωπο του Θεού τό δράμα της ζωής του. Τού είπε ότι άλλοτε είχε μπλέ-ξει με μια παρά κακοποιών και ότι άνότερα μετενόησε και προσέπαθες να ξαναγίνει τίμιος άνθρωπος. Τό νό-νο του άκουσε ήταν να πάρη την Αί-μη γυναίκα του, για να τόν οδηγήσει αυτή καλύτερα στο δρόμο της ήθικης και της τιμής. Τά πράγματα ό-μως τού ήρθαν ανάποδα...

Ο Ούλμπαχ, έδειξε μεγάλη γεν-ναιότητα μπρος στο θάνατο.

Κι' η ευαίσθητος κυρία, όταν πλη-ροφορήθηκαν τις πραγματικές λεπτο-μέρειες της ζωής του, λυπήθηκαν ει-λικρινά τόν φτωχό νέο, που ο παρο-ξυσμός του πάθους του τόν είχε κάνει δολοφόνο...

ΑΜΑΝΕΔΕΣ

ΤΗΣ ΣΟΥΖΟΠΟΛΕΩΣ

Δεν τόξερα, δεν τόλπιζα, μηδέ στο (νού μου τόχα ν' αφήσης τό γαρούφαλλο, να πάρης (τή μολόχα.

Σάν τ' άνη της άμυγαλιάς ήταν ή (καρδιά μου πρώτα, έσύ μου την έμάρανας κι' έθοιονε θέ- (λεις ρώτα.

Δεν έχει ανάγκη ή λεμονιά αν πέση (και ξεπέση, κάνει λεμόνια περισσά και στέλνει (και πεσκέσι.

Στην καταντία που μ' έφερες κνέφου (και συλλογίσου, αν δεν φοβάσαι τό Θεό τὰ νεύσας μου (λυπήσου.

Πάρε μαχαίρι, βάρα με κι' έγε άν- (νοια τήν καρδιά μου, γιατ' είσαι μέσα ζωντανή, μη λαβώ- (θης, κυρά μου.

Αυτό τό άχ, δεν τόξερα ποτέ να τό (φωνάζω, και τώρα όρα δεν περνά να μην ά- (ναστενάξω).

Όσα φτερά και πούπουλα έχει τό πα- (ριστέρι, τόσα κομμάτια θά γινώ για να σε (κάνω ταίρι.

Ανίως και δεν σ' αγαπώ, ή γλώσ- (σα μου να πέση, ή κεφαλή μου να κοπή άντ' όμα με (τό φέσι.

—Μετά χαράς μου, αποκρίθηκε ο Δημητσανίτης. Κι' έγω παρά γύρευα.

Έτσι εξακολούθησαν τό δρόμο τους μαζί. Άξαφνα όμως ο Δημητσανίτης στάθηκε και είπε στο σύντροφό του:

—Βρέ κουμπάρε, δεν κάνουμε μια δουλειά; Άντι να κουραζόμαστε κι

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ



—Ο ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΗΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Μία μέρα ένας Δημητσανίτης κι- νησε για να πάη στην Τριπολι. Στο δρόμο του όμως απάντησε τό Διάβο- λο, ο οποίος ήταν καταμουσκεμένος από τή βροχή, γιατί στο μέρος από τό οποίο έρχόταν, είχε βρέξει.

Ο Διάβολος, βλέποντας τό Δημη- τσανίτη στεγνό, άπόρριψε και θέλησε να μάθι πώς δεν βράχθηκε κι' αυτός.

—Γιατί σου, πατριώτη, τού είπε.

—Καλώς τόν κουμπάρο, αποκρί- θηκε ο Δημητσανίτης.

—Για τού τ' έβαλες;

—Για τήν Τριπολιτσά.

—Δεν μου λές, πατριώτη, πώς έ- σσύ είσαι στεγνός, ενώ έγω έχω μούσκεμα από τή βροχή;

—Αυτό, φίλε μου, αποκρίθηκε ο Δημητσανίτης, είναι μυστικό μου και δεν τό φανερώνω σε κανένα.

Ο Διάβολος όμως είχε κουρευθεί από περιέργεια και δεν ένοησε να φύγει χωρίς να μάθι τήν αιτία που δεν βράχθηκε ο Δημητσανίτης.

—Τί θέλεις να σου δώσω, τού εί- πε, για να μου πής τό μυστικό σου;

Θέλεις να σου χαρίσω θησαυρούς, θέ- λεις να σου δώσω όλα αυτά τὰ χω- ράρια που βλέπεις έδω, θέλεις να σε κάω βασιλιά; Πές μου, τί θέ- λεις;...

—Μή χάνεις άδίκαια τήν ώρα σου, αποκρίθηκε ο Δημητσανίτης. Έγώ δεν σου λέω τό μυστικό μου.

—Θά μου τό πής, αλλιώς δεν φεύγω.

—Καλά, αφού επιμένεις, θά στο πώ, αλλά με τή συμφωνία να σταθής να σε πεταλώσω!

Ο Διάβολος άρνήθηκε στην αρχή, γιατί αυτό που τού είπε ο Δημητσα- νίτης τού φάνηκε προσδλητικό, άλ- λά, επειδή ή περιέργειά του ήταν πα- λυ μεγάλη, στο τέλος δέχτηκε.

Τότε ο Δημητσανίτης, άκού τόν έπεσάλλωσε, τού είπε:

—Νά-σου πώ τώρα γιατί δεν βρά- χηκα. Τήν ώρα που έβρεχε, έγω έ- βγαλα τὰ ρούχα μου, τήκανα ένα κουβάρι και κάθησα από πάνω. Ο- ταν σταμάτησε ή βροχή, τὰ ξαναφόρε- σα και γι' αυτό έμεινα στεγνός όπως με βλέπεις.

Ο Διάβολος, άκούγοντας τήν εξή- γηση αυτή, κατάλαβε πως ο Δημη- τσανίτης τόν είχε κοροϊδέψει και θέ- λησε να τόν εκδικηθή.

—Μετάνοια, τού είπε, και θ' αλλάξω δρόμο. Θαρθώ μαζί σου στην Τριπολιτσά...

—Μετά χαράς μου, αποκρίθηκε ο Δημητσανίτης. Κι' έγω παρά γύρευα.

Έτσι εξακολούθησαν τό δρόμο τους μαζί. Άξαφνα όμως ο Δημητσανίτης στάθηκε και είπε στο σύντροφό του:

—Βρέ κουμπάρε, δεν κάνουμε μια δουλειά; Άντι να κουραζόμαστε κι

οι δυό, μου φαίνεται πως θάνα: κα- λύτερα να παίρνη ο ένας τόν άλλο α- πάνω στην πλάτη του κι' ο καθέ- λάρης να λήη ένα τραγουδι. Όταν τελειώνει τό τραγουδι, να κατεβαίνη ο πρώτος και ν' ανεβαίνη στην πλά- τη του ο άλλος, λέγοντας πάλι κι' αυτός ένα τραγουδι. Έτσι θά φτά- σουμε πιο έξοικοναστα στην Τριπολι- τσά. Τί λές σ' άρέσει ή ιδέα μου;

Ο Διάβολος δέχτηκε τήν πρότασι κι' ο Δημητσανίτης, σάν έμπνος που ήταν, άφησε να τόν καθυλακίσει τήν πρώτη ο σύντροφός του.

Ο Διάβολος ανέθηκε στην πλάτη του κι' άρχισε ένα τραγουδι: πού δεν βάσταζε και πολύ. Όταν τό τελείω-

—Τό τραγουδι δεν τελείωσε α- κόμα, κουμπάρε, άλλ' άς είπες, σου χαρίζω τό ύπόλοιπο...

Κι' από τότε ο Διάβολος, σάν τή- χη ν' άνταμώνη Δημητσανίτη, στο δρόμο του, γρούζει τό πρόσωπό του απ' τήν άλλη μεριά.

—Ο ΑΓΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΜΑΡΙ

Μία φορά ένας άγας πήγαινε στο χωριό του, καθάλα στο μουλάρι του. Στο δρόμο θέλησε ν' ανέβη τό τιμι- ποδύκι του, αλλά με στενοχώρια του είδε πως δεν είχε φωτιά.

Για καλή του τύχη βρέθηκε τότε μπροστά του ένας χριστιανός χωρά- της που είχε επάνω του ταχυκαλίτι.

Ο χριστιανός λοιπόν άναψε μια ίσκα και τήν έβαλε στο τιμιποδύκι τού Τούρκου. Έπειτα, πριν φύγει, τού είπε:

—Άγά μου, αυτού που πιάς δεν θάβρεις άλλο πουθενά φωτιά για ν' ανέβης τό τιμιποδύκι σου. Γι' αυτό θά σου άνάψω μια μεγάλη ίσκα και θά σου τήν κολλήσω στο πίσω μέρος τού σιακιού, για να τήν έχης.

Ο Τούρκος δέχτηκε μετά χαράς τήν πρότασι του και ο χωριάτης κόλ- λησε τήν ίσκα στο σιαμά κι' έφυ- γε. Άλλά στο δρόμο ή ίσκα κάηκε κι' άρχισε να καίγεται και τό σα- μάρι.

Τότε ο καθάλλάρης, που μωρίστη- κε τή φωτιά, ξεπέταξε γρήγορα και προσπάθησε να γλυτώση τό γαίδαρα, αφού τό σιαμά είχε καεί. Κι' στο τέλος είπε:

—Κουτός ο ραγιάς, κουντέρος ο άγας, πιάει τό σιαμά τού μουλα- ριού...

Τά λόγια αυτά τού άγά, τάμαθε κατόπιν κι' ο άλλος κόσμος κι' από τότε τὰ λέει για παροιμία σ' άνάλο- γες περιστάσεις.

—Ο ΓΑΓΓΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΓΓΑΟΥΡΟ- ΛΑΤΗΣ

Μία φορά ένας γαίδαρας είδε τόν αφέντη του να βάζη τό ψωμί του μέσα σ' ένα καλάθι για τό γάιδμα κι' είπες με τό νού του:

—Άμα πάμε στο γωράφι, ο ά- φέντης μου θά κρεμάση τό καλάθι με τό ψωμί από τή συκιά που είναι χα- μηλή. Κι' άμα πάει να ζήσει τὰ βώ- δια, έγω που θάμαι άπολυτός, θά πάω και θά τό φάω.

Μόλις όμως πήγαν στο γωράφι, ο γαίδουράλης κρέμασε τό καλάθι στη συκιά, αλλά έδωσε και τό γαίδαρα σ' ένα άλλο δέντρο παραπέρα, απ' όπου δεν έφτανε τή συκιά.

Τότε ο γαίδαρας κούνησε τ' αυ- τιά του κι' είπες:

—Άλλά λέει ο γαίδαρας κι' άλ- λα ο γαίδουράλης...

—Άμα πάμε στο γωράφι, ο ά- φέντης μου θά κρεμάση τό καλάθι με τό ψωμί από τή συκιά που είναι χα- μηλή. Κι' άμα πάει να ζήσει τὰ βώ- δια, έγω που θάμαι άπολυτός, θά πάω και θά τό φάω.

Μόλις όμως πήγαν στο γωράφι, ο γαίδουράλης κρέμασε τό καλάθι στη συκιά, αλλά έδωσε και τό γαίδαρα σ' ένα άλλο δέντρο παραπέρα, απ' όπου δεν έφτανε τή συκιά.

Τότε ο γαίδαρας κούνησε τ' αυ- τιά του κι' είπες:

—Άλλά λέει ο γαίδαρας κι' άλ- λα ο γαίδουράλης...

—Άμα πάμε στο γωράφι, ο ά- φέντης μου θά κρεμάση τό καλάθι με τό ψωμί από τή συκιά που είναι χα- μηλή. Κι' άμα πάει να ζήσει τὰ βώ- δια, έγω που θάμαι άπολυτός, θά πάω και θά τό φάω.

Μόλις όμως πήγαν στο γωράφι, ο γαίδουράλης κρέμασε τό καλάθι στη συκιά, αλλά έδωσε και τό γαίδαρα σ' ένα άλλο δέντρο παραπέρα, απ' όπου δεν έφτανε τή συκιά.

Τότε ο γαίδαρας κούνησε τ' αυ- τιά του κι' είπες:

—Άλλά λέει ο γαίδαρας κι' άλ- λα ο γαίδουράλης...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο "ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ,"

Ήταν η εποχή του «επρωτικού» α-ποκλεισμού. Στα πράγματα ο μακα-ρίτης ο Δελιγιάννης. Η μικρή Έλ-λάδα φοβόριζε στα φέμματα. Η με-γάλη Εύρωπη έστειλε τα καράβια της στ' αλήθεια.

Ένα αγγλικό πολεμικό ήρθε και στάθηκε απέναντί της Ζάκυνθο. Οι Ζακυνθιοί έφεδρο όμως — αν και χω-ρίς πολλή ενθουσιασμό, γιατί σαν έ-ξυπνοι άνθρωποι καταλάβαιναν πως δεν τους έστειλαν για τίποτε σοβα-ρό — είχαν προφτάσει να περάσουν στην Πάτρα.

Δεν έβρισκαν πειρά στη μικρή πόλη παρά οι απόστολοι γέροι, τα γυναικά-παιδα, οι «απαλλαγέντες» κι' ο κ. Γυμνασιάρχης: Ένα γεροντάκι κον-τό, λιγνό, άσχημο, κακοτράχαλο, με ψαρά γενάκια κι' όλοσπογγώδη μα-τογούλα, πούκναναν το πρόσωπό του να μοιάζει με κουκουβάγια.

Το Γυμνάσιο είχε κλείσει κι' ο κ. Γυμνασιάρχης βρισκόταν χωρίς δου-λειά. Τόρριζε λοιπόν με τα όλα του στην πολιτική και στον πατριωτικό ενθουσιασμό. Έτσι, την άλλη μέρα, αφού έφυγαν οι Ζακυνθιοί επιστρα-τες, αποφάσισε να καλέσει τους επί-λοιπους σε συλλαλητήριο, για να δια-μαρτυρηθούν κατά της ευρωπαϊκής βίας.

Και πραγματικώς, το όμορφο εκεί-νο φθινοπωρινό πρωί, ενώ λαμπο-κοπούσε στον ήλιο η ζακυνθινή θάλα-σα και ξεκουράζονταν στα χαϊδευτι-κά, τα ερηνικότητα κυματάρια της, ο άρσενικός πληθυσμός της χώρας — ερηνικώτατος κι' αυτός — μαζεύτηκε στην πλατεία, έτσι από περιέργεια, για ν' ακούσει το λόγο του κ. Γυμνα-σιάρχη.

Στα προπάγια του Δημοτικού Θεάτρου με τα πέτρινα σκαλιά, ήταν στρωμένο το βήμα — ένα τραπέζι του καφενείου, μία καρέκλα κι' ένα πα-τήρι νερό.

Σε λίγο παρουσιάστηκε το γερον-τάκι με τα ματογούλια, στάθηκε έ-πιβλητικά μπροστά στο τραπέζι, έ-βγαλε από την τσέπη της παλάας ρετιγκάτας του ένα χαρτί, ήπιε λίγο νερό κι' άρχισε με τη μορφατική προ-φορά του:

— Έντιμοι και γενναίοι Ζακύν-θιοι!...

Η προσφώνησις αυτή έπροκάλεσε χαμόγελα. «Έντιμοι», οι Ζακυνθιοί έκείνοι οι μαζεμένοι στη μικρή πλα-τεία, βέβαια πού ήταν. «Γενναίοι» ό-μως; Α, αυτό ήταν ζήτημα!

Καμιά ύπασθήποτε όρεξι δεν εί-χαν κι' αυτοί άνθρωποι, κόντρες ή λαϊκοί, γέροι ή άντλιοι, να τα βά-λουν με... την Εύρωπη. Και πρωί-πρωί, θεοθήτικοι, μπροστά σ' ένα κορζάκι πολεμικό, ενώ μάλιστα οι γε-νναίοι, τα παιδιά τους, οι άντρες τους, τα παλληκάρια τους, έλειπαν όλοι από χτές.

Ο κ. Γυμνασιάρχης όμως ήταν εύγλωστος κι' ο ενθουσιασμός του ά-ληθινός ή ψεύτικος, άρχισε σιγά-

σιγά, με το λόγο, να μεταδίδεται.

Όσο προχωρούσε, τα εφρονικά χα-μόγελα σβόνονταν, τα χαμηλωμένα κεφάλια σηκώνονταν, τα θυμιά και γαλήνια μάτια άστραφταν.

Θυμός, αγανάκτησις έκυριε τις ψυχές των Ζακυνθίων και με τα κορ-μιά τώρα κορδωμένα, με τα πρόσωπα ό-σο μπορούσαν πιο άρεμάνια, άκου-γαν προσεχτικά το ρήτορα και τον έπαινε με κινήματα του κεφα-λιού, με ψίθυρο και κάπου-κάπου με φωνές:

— Κάπου ή Εύρωπη! Κάτουουου! Αψηφούσαν πειρά την παρουσία του πολεμικού και κάθε τόσο γύριζαν κατά τη θάλασσα και το κύτταζαν περιφρονητικά...

— Επί τέλους άς μάς βομβαρδί-σουν! Ξεφώνιζε το γεροντάκι με φο-βερές χειρονομίες. Δεν θα τους φο-βηθώμεν! Και μνήμονες των ήρωϊ-κών κατορθωμάτων των πατέρων μας, θα επιτελέσωμεν το καθήκον μας!...

— Μπράβο! Εβγ! αλάλαζε από κάτω το πλήθος μεθυσμένο.

— Θα τους δείξωμεν ότι είμεθα ά-πόγονοι έκείνων...

— Ναί, θα τους δείξουμε! φοβέ-

ριζε από κάτω το πλήθος ξεφρενι-σμένο.

— Διότι, κύριοι, εξακολουθούσε ο ρήτορας στο κατακόρυφο του ένθου-σιασμού του, ή Εύρωπη είνε ο τσου-καλάς. Όπου θέλει, τοποθετεί το γε-ρούλι του τσουκαλιού. Και όπως ο τσουκαλάς...

Όταν ή τελευταίος του λέξεις.

Αξαφνα, έγινε ένας θόρυβος, μία ταραχή, σαν να σηκώθηκε δυνατός άέρας, και το πλήθος κατατρομαμέ-νο άρχισε να φεύγη, να σκορπά, τρέ-χοντας προς όλα τα μέρη.

Μόνο προς το μέρος της άκρογια-λιάς δεν πήγαινε. Άπεναντίας έτρε-χε να κρυφτεί όπου-όπου για να μη φανίεται από τη θάλασσα.

Ο κ. Γυμνασιάρχης, λέγοντας ο «τσουκαλάς», έριξε μία έντρομη μα-τιά προς το καράβι, και με όσους είχε κοντά του στα σκαλάκια, άφησε το βήμα αναποδογυρισμένο και χώθηκε μέσα στο θέατρο.

Οι άλλοι, πατείε με — πατώ σε, πρίπωναν στα στενά καντούνια, άφι-νοντας έστρη την πλατεία. Και σε λίγο, στον τόπο του συλλαλητηρίου δεν άπόμεινε ψυχή.

Πώς γεννήθηκε άξαφνα αυτός;

πανικός; Πώς τελείωσε έτσι ο φιλο-πόλεμος οίστρος των άκροατών του κ. Γυμνασιάρχη; Ίδου:

Κάποιος Ζακυνθινός, μία στιγμή που γύρισε να κυτάξει περιφρονητικά το αγγλικό πολεμικό, φαντάστηκε πως είδε ν' ανοίγουν ή μπουκαβόρες και να προβάλλουν τα κανόνια.

Ο θυμός του άλλαξε άμέσως σε τρόμο, χλώμιασε και με τρεμουλια-στή, μά δυνατή άκόμα φωνή έδωκε το σύνθημα:

— Για κυττάτε, μωρές παιδιά! Τό ιγγλέζικο άνοίξε τσι μπουκαβό-ρες και βγάνει τα κανόνια!...

— Ού! Ξεφώνισαν δυο-τρεις. Θά σμπαραχτεί!...

Κι' αυτό έφτασε!

Όλοι έκείνοι που ποδ μιάς άκόμα στιγμής άγανακτούσαν για την άδι-κία, έφοβόριζαν όλη την Εύρωπη κι' άληφούσαν με τα λόγια κάθε βομ-βαρδιού, σκορπίστηκαν για να κρυ-φτούν, επειδή τους φάνηκε πως το έγγλέζικο θά βομβαρδίζε το συλλαλη-τήριο τους.

Στην κωμωδία που παίζονταν εκεί-νη την εποχή σ' όλη την Έλλάδα, ή άθνατη Ζακυνθούλα έπρόσθεσε μία από τις κωμικώτερες σκηνές.

Πολλοί από τους φευγαλέους του συλλαλητηρίου, στην παραζάλη του τρόμου τους, τρύπωναν όπου εύρισκαν άνοιχτή πόρτα, είτε σπισιού, είτε μα-γαζιού. Και μερικοί πανικόβλητοι, για μεγαλύτερη ασφάλεια, κατέβαι-ναν και στα υπόγεια.

Διηγούνται για κάποιον που, αφού μπήκε με γούρνια σ' ένα ζαχαροπλα-στείο της πλατείας, νομίζοντας πως δεν είνε τόσο άσφαλής στη σάλα, προχώρησε ως την αψή.

Έκεί είδε ένα μεγάλο πιθάρι. Του ήρθε τότε ή ιδέα να χωθή μέσα σ' αυτό.

Αλλά μόλις έσίμωσε κι' ακούμπη-σε τα χέρια του στο στόμα κι' έσκυ-ψε να ιδή αν είνε άδειανό, άκουσε από μέσα να του φωνάζουν:

— Άλλος!...

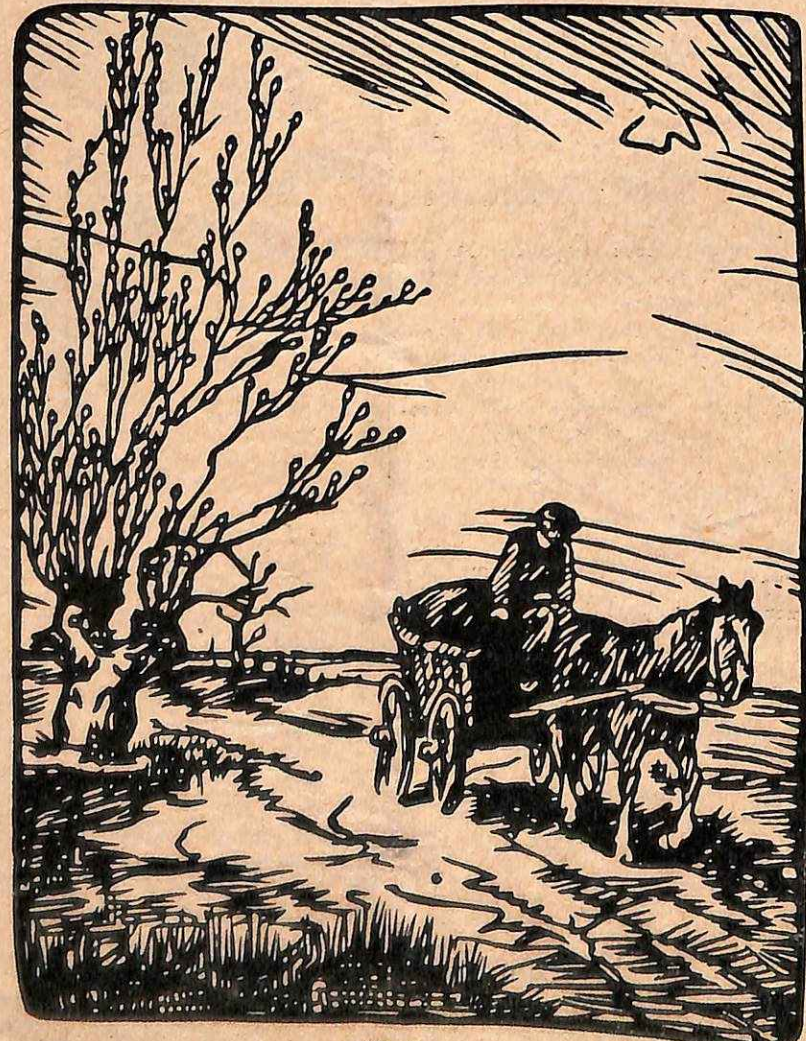
Κάποιος γενναίος τον είχε προλά-βει...

Τέτοιον τέλος έλαβε το συλλαλητή-ριο κατά της ευρωπαϊκής βίας.

Δεν θυμούμαι πειρά το όνομα του κ. Γυμνασιάρχη, γιατί από τότε όλοι στην Ζάκυνθο τον έλεγαν «Τσουκαλά», από την τελευταία λέξη του περίφη-μου λόγου του.

Θυμούμαι όμως τα γέλια που έκ-αν οι Ζακυνθιοί παλληκάρδες, όταν έγύρισαν σε λίγο από την έκστρατεία κι' έμαθαν τί έκαναν κατά την άπου-σία τους οι απόστολοι της χώρας με τον κ. «Τσουκαλά» επί κεφαλής...

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



Φθινόπωρο

(Της Άννας ντε Βάλλ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ανταγωνισμός δύο μεγάλων καλλιτεχνών της Αναγεννήσεως. Ο «Έσταυρωμένος» του Ντονατέλλο. Το γεύμα στο σπίτι του Μπρον-νελλέσκο. Πώς έματαιώθη το γεύμα. Ο άδιάκριτος ήθοποιός. Η φιλοξενία επάνω στο δέντρο. Η έκδικησις ενός ζωγράφου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Ντονατέλλο και ο Μπροννελλέ-σκο ύπηρεζαν δυό από τους μεγαλει-τερους καλλιτέχνη; που έχει να επι-δείξη ή 'Ιταλική Αναγέννησις.

Έζησαν κι' οι δυό κατά το 15ο αιώνα και συνεδέοντο με στενωπάτη φιλία, την οποία δεν εύλωσε ποτέ το παραμικρό σύννεφο. Ο πρώτος ή-ταν γλυπτής κι' ο δεύτερος αρχιτέ-κτων. Έκείνη όμως την εποχή, οι καλλιτέχνη δεν περιοριζόντουσαν μό-νο στην τέχνη τους, αλλ' ήθελαν να καταγίνονται και με όλες τις άλλες ώρες τέχνης.

Έτσι, ο Μπροννελλέσκο, ενώ έ-φτιαχνε τα σχέδια της περιφέρειας έκ-κλησίας της Αγίας Μαρίας των Λου-λουδιών στη Φλωρεντία, καταγινόταν συγγράμματα και με το να σκαλίζει ά-γάλματα άγιων και να κατασκευάζει διάφορα καλλιτεχνήματα.

Έτσι, μεταξύ αυτού και του Ντο-νατέλλο είχε αναπτυχθεί ένας ζωηρός καλλιτεχνικός ανταγωνισμός, ένας ευγενής ανταγωνισμός, ο οποίος δεν είχε καμιά σχέση με τη ζηλοτυπία.

Ο Ντονατέλλο είχε κατασκευάσει τότε έναν ξύλινο Έσταυρωμένο για την έκκλησία του Σάντα-Κρότσε, ή ό-ποια θεωρείται ως το Πάνθεον της 'Ιταλίας, γιατί συνήθιζαν να ενταφιά-ζουν εκεί τους μεγάλους άνδρες του τόπου.

Ο Μπροννελλέσκο, αφού κυτάζε-επί κάμψη ώρα τον Σταυρό αυτό, χαμογέλασε. Τότε ο Ντονατέλλο, πε-ραγμένος κάπως, τον έρώτησε γιατί γελάει...

— Ντονατέλλο, του απάντησε ο Μπροννελλέσκο, αυτός που έφτιαξε επάνω στον Σταυρό, δεν είνε ο Υίος του Θεού, μά ένας χωρικός...

— Μπα, του απάντησε ο Ντονατέ-λλο. Δεν έχεις δίκχη, γιατί υιός έκ του άσφαλούς... Άν μπορείς, φτιάξε κι' εσύ έναν Έσταυρωμένο σαν το δικό μου...

Ο Μπροννελλέσκο δεν του απάντη-σε τίποτε, μά άμέσως, μόλις έγύρισε στο σπίτι του, άρχισε να φτιάχνει κι' αυτός έναν Έσταυρωμένο ψιθυρί-ζοντας:

— Υπομονή, Ντονατέλλο, ύπο-μονή!...

Έπειτα από κάμποσες ημέρες, έ-να πρωί, ο Μπροννελλέσκο προσάλα-σε το Ντονατέλλο να γευματίσει στο σπίτι του... Έκείνη την εποχή, οι καλλιτέχνη — και οι μεγαλύτεροι ά-κόμα — ζούσαν με πολλή λιτότητα και ο Μπροννελλέσκο, ο οποίος δεν είχε ύπερήγη, έκανε τα φώνια του μόνος ύπερήγη, έκανε τα φίλο του και πή-γαν μαζί στην Παλιή Άγορά, όπου γαν μαζί στην Παλιή Άγορά, όπου αγάρας κρίας, χόρτα, αυγά και τυρί.

Νά, έπε στο Ντονατέλλο, πά-ρε τα αυτά και πήγαινε στο σπίτι, γιατί εγώ ποτέμ ν' αγοράσω άκόμα και κρασί για το γλέντι μας.

Φορτωμένος με όλα τα φώνια, ο

Ντονατέλλο τράβηξε για το σπίτι του φίλου του. Η πόρτα ήταν μισάνοι-χτη, την έσπρωξε και μπήκε μέσα στο άτελιέ.

Στη μέση του εργαστηρίου, ύψω-νόταν ο Έσταυρωμένος, στον οποίο ο Μπροννελλέσκο εργαζόταν από βδο-μάδες τώρα.

Χλωμός, με πρόσωπο στο όποιο ζω-γραφιζόταν ή αγωνία κι' ο τρόμος, και το όποιο όμως άντανάκλυνε από μία θεία λάμψη, ο Χριστός ήταν λαρ-φωμένος επάνω στον Σταυρό.

Τό θέαμα ήταν τόσο ύπεροχο, τό έργο τόσο συνταρακτικό, όστε ο Ντο-νατέλλο έβγαλε μία κραυγή κατα-πλήξεως και άφησε να του πέσουν ό-λα τα φώνια που κρατούσε στα χέ-ρια του.

Βούτυρο, αυγά, τυρί, έγιναν όλα μία σαλάτα... Η καταστροφή ήταν πλήρης... Άντίο γεύμα!

Την ίδια στιγμή έφτασε κι' ο Μπροννελλέσκο, ο οποίος άρχισε να γελάει, βλέποντας το πάθημα του φί-λου του.

— Φαίνεται, έπε, πως είνε γα-

φτό να μ' ή φάμε σήμερα...

— Α! έκανε ο Ντονατέλλο. Όσο για μένα, χόρτα, χόρτα παιά. Μπρον-νελλέσκο, φίλε μου, συχώρεσέ με γι' αυτό που σου έπαινα... Έσύ είσαι ο μό-νος κατέλληλος να ζωγραφίσεις Χρι-στός... Έγώ στο εξής ής περιοριστώ στους χωρικούς μου...

Οι δυό Έσταυρωμένοι ύπάρχουν ά-κόμα και σήμερα. Μά τί τα θέλετε; Ο Έσταυρωμένος του Ντονατέλλο, υλονότι υιός έκ με χωρικό, είνε πο-λύ καλύτερος από το φίλο του...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

© © Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΕΧΝΗ © ©



Τό θέαμα

(Της Άννας ντε Βάλλ)

Όταν εβράδυνας, ο Άρμάν ωδή-γησε τον ξένο του σ' ένα δημόσιο κήπο. Όταν έστασαν εκεί, ο ήθο-ποιός έβγαλε τα παπούτσια του και, με άκροβατική εύκνηση έσκαρφάλω-σε στον ψηλότερο κλάδο ενός δέντρου.

— Τι κάνεις εκεί; τον έρώτησε κα-τάπληκτος ο συνάδελφός του από κάτω.

— Έδώ κοιμάμαι! απάντησε ο Άρμάν. Τό μυσό... κλαρί το φυλάω για σένα. Άν θέλεις, έλα επάνω να πλακιάσεις!

Κάποτε ο ζωγράφος Γκρός έλαβε ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

— Δεν περιάζει, απάντησε ο άδι-άκριτος. Μού παραχωρείς το μυσό κρεβ-δάτι σου!

— Πολύ καλά, έπε ο ήθοποιός...

Κάποτε που ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Άρμάν βρισκόταν στη Μόν, τον έπεσκέφθη ένας άδιάκριτος συ-νάδελφός του, ο οποίος, χωρίς πολλές περιστροφές, του έδήλωσε ότι είχε πάει γιό να τον φιλοξενήσει. Ο Άρ-μάν του απάντησε τότε ότι δυστυχώς δεν είχε τόπο, γιατί άκόμα δεν είχε βρεί το κατάλληλο οίκημα.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



Συνέχ. εκ του προηγούμενου).

Θεός του Γουλιέλμου, Μάιστερ, λέγοντας τα λόγια αυτά, φίλησε το χέρι της Μαριάννας, η οποία ανατρίχιασε στην επαφή των φλογισμένων και ψυχρών συγγενών χειρών του...

Επειτα βγήκε έξω... Τότε η Βαρβάρα παρέσυρε τη νέα κοιλιά πίσω από ένα παραβάνι... Τι της είπες; Με ποιές απειλές τρομοκράτησε το δυστυχισμένο πλάσμα; Η Μαριάννα, χλωμή, με τα δόντια σφιγμένα, την άκουγε τρέμοντας...

Εξαφνα το κουδούνι χτύπησε τρεις φορές... Η δευτέρα πράξις άρχισε. Γρήγορα-γρήγορα, η Μαριάννα έτρεξε να βγεί στη σκηνή.

Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, βγαίνοντας από το θέατρο, στάθηκε νοιώθοντας να τον πλημμυρίζει μια άξεστη χαρά. Αγαπούσε... Αγαπιόταν... Ήταν εύτυχισμένος...

Προχώρησε λίγο χαλιμασμένος από τη μέθη του και στάθηκε έξωφρα. Είχε φτάσει μπροστά στο σπίτι της Μαριάννας... Ω, πώς το αναγνώριζε! Πόσες φορές είχε σταθεί κάτω από τα παράθυρά της με την ελπίδα ότι θα παρουσιαζόταν σ' αυτά η Μαριάννα!

Ο Γουλιέλμος στεκόταν κυττάζοντας με λατρεία το σπίτι της αγαπημένης του, όταν εξαφνα αναστράφηκε. Στο ρολόι της γειτονικής κωποπέλεως, η ώρα είχε σημάνει έντεκα. Σε λίγες στιγμές, η Μαριάννα θα ήταν εκεί.

Πράγματι σε λίγο ακούστηκε στο πλακόστρωτο το κτύπημα ενός άμαξιού... Αμέσως ο νεαρός Μάιστερ, πέφτοντας από την παραθύρα του, κούφτηκε σε μια σκοτεινή γωνία... Από εκεί, θα έβλεπε την αγαπημένη του να κατεβαίνει από το άμαξι της...

Το άμαξι στάθηκε πέλος μπρος στην πόρτα του σπιτιού... Αμέσως η πόρτα του άνοιξε και κατέβηκε απ' αυτό η Μαριάννα, που φαινόταν ακόμα πιο γοητευτική τώρα με τη μεταξωτή μαντίλλα που είχε ρίξει στο κεφάλι της...

Η γοητευτική ήθοποιος έριξε μια ανήσυχη ματιά γύρω της, και, μη βλέποντας κανένα, βγήκε σαν να ήσυχζε...

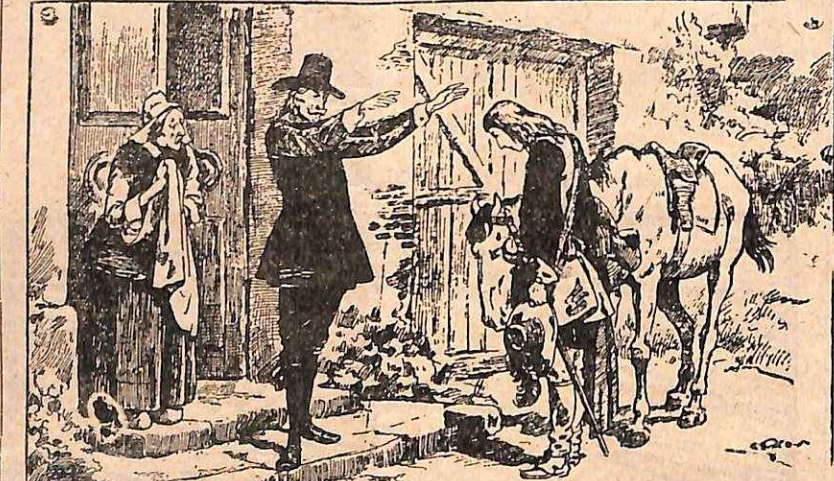
Ο Γουλιέλμος δέλησε να τρέξει προς αυτήν, μα στάθηκε έξωφρα, καθυστερώντας στη θέση του από φόβο... Μονομιάς δλο το αίμα του ανέβηκε στην καρδιά του... Μια άπληστη κατάνυξις τον παρόλυσε δλόκληρο... Δεν μπορούσε ούτε να φωνάξει, ούτε να κάνει ένα βήμα μπροστά... Αυτό που είδε, λίγο έλειψε να τον σκοτώσει... Ένας άνδρας είχε κατέβει, πίσω από τη Μαριάννα, απ' ε' άμαξι... Και ο άνθρωπος αυτός, που δεν ήταν

άλλος από το θείο του, πρόσφερε το μπράτσο του στην ήθοποιό, η οποία το δέχτηκε... "Επειτα κι' οι δύο μαζί μπήκαν μέσα στο σπίτι..."

Η βαρειά πόρτα έκλεισε πίσω τους και η γοητευτική όπτασία διαλύθηκε άεσως. Το όνειρο του Γουλιέλμου είχε καταρρεύσει... Ο νεαρός Μάιστερ είχε βρεθεί αντιμετώπις με την πιο σκληρή πραγματικότητα... Η Μαριάννα του είχε πει ψέμματα! Η Μαριάννα τον είχε εμπαίξει... Βρισκόταν τώρα μαζί με έναν άλλο, μαζί με το θείο του...

Ο νεαρός έρωτευμένος έννοιωσε ένα διαπεραστικό πόνο να τον δαγκώνει σαν φιδί στην καρδιά... Παγωμένος ιδρώτας τον επλήμμυρισε εξαφνα... Οι κρόταφοί του χτυπούσαν δυνατά φλογισμένοι... Τα σπίτια, ο δρόμος άρχισαν να στριφογυρίζουν γύρω του... Ο Γουλιέλμος έδραλε έναν έλαφρο στεναγμό και λιποθύμησε.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του υπαλκονιού της Μαριάννας άνοιξε... Η φοιχή Βαρβάρα παρουσιάστηκε για μια στιγμή σ' αυτό και πέταξε



Ο πατέρας του τον εύλογοσε...

στο δρόμο τη μικρή ανθοδέσμη που είχε προσφέρει στην ώραία ήθοποιό ο Γουλιέλμος... "Επειτα η πόρτα του υπαλκονιού ξανάκλεισε άθροβα, όπως θάκλεινε η πόρτα ενός τάφου."

Και πράγματι ήταν εκεί ο τάφος της αγάπης του Γουλιέλμου Μάιστερ. Η βροχή που έπεφτε σε φίλες στάλας δρόπισε το φλογισμένο μέτωπο του Γουλιέλμου και τον έκανε να συνέλθει... Τί έκανε εκεί, ξεπλωμένος σ' ένα χαντάκι, σε τέτοια προχωρημένη νυχτερινή ώρα... Σηκώθηκε, συγκέντρωσε τις ιδέες του... και θυμήθηκε...

Μαζί με τη μνήμη του, του ξαναγύρισε κι' ο πόνος του, πιο διαπεραστικός ακόμα, γιατί τον εθασάνε τώρα η ζήλεια.

Έκανε μερικά βήματα προς το σπίτι της Μαριάννας που ήταν ολοσκότεινο και φαινόταν βοησιμένο σε ύπνο... Μια τρομερή όργη τον συγκλονίκε δλόκληρο... Σχέδια ευκαίρως τον συγκλόνιζαν δλόκληρο. Σκεπτόταν να παραδίσει την πόρτα, να

μπή μέσα στο σπίτι, να εισορμήσει στην καμάρα της Μαριάννας σαν εκδικητικό φάντασμα, να εξαναγκάσει το γέρο θείο του να βγεί έξω και να αναμετρηθεί μαζί του! Ναί, αυτό θα έκανε! Όσοι μόνο θα τιμωρούσε έκείνους που του είχαν συντρίψει την καρδιά...

Εξαφνα είδε μπρος στα πόδια του κάτι που τον έκανε να σικρήσει! Ήταν η ανθοδέσμη του! Έσκυψε άεσως και την έπρε σε χέρια του.

Τότε με μιάς όλη η όργη του έπεσε... Δεν έννοιωσε πια μέσα στην ψυχή του παρά μια βαθειά περιφρόνηση έναντιον της Μαριάννας που του έδειχνε την άδικαφορία της μ' έναν τόσο προσβλητικό τρόπο... Κύτταζε επί ώρα τις φτωχές μυσωπίδες της ανθοδέσμης του. Και ο δυστυχισμένος νέος άρχισε να κλαίει. "Επειτα, σκουπίζοντας τα δάκρυά του, ψιθύρισε αποφασιστικά:

— Πάει! Ταλείωσαν όλα! Ας ξαναγυρίσουμε στο πατρικό σπίτι!...

Επειτα από ένα μήνα, ο πατέρας Μάιστερ, η σύζυγός του, ο οικογενεια-

— Πατέρα μου! φώναξε ο Γουλιέλμος. Θα φανώ αντίπαλός τους και αντίπαλός σας... Σας το όρκίζομαι... Σας όρκίζομαι ακόμα πως θα έχω δικαίως το παράδειγμα σας μπρος στα μάτια μου και ποτε δεν θα κοιμηθώ το βράδυ, ούτε θα ξυπνήσω το πρωί, χωρίς η σκέψις μου να πετάζει σε σας, πατέρα μου σεβάστε και πολυγαμημένη μου μητέρα... Και σε σένα, φίλε μου Βέρνερ, που μ' αγαπάς και σε αγαπώ... Τέλος, σας όρκίζομαι να συντομεύσω το ταξίδι μου, όσο μπορώ περισσότερο.

— Ο Θεός μαζί σου, παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρο Μάιστερ.

Τότε ο Γουλιέλμος φίλησε τον πατέρα του, ο οποίος με δυσκολία συγκρατώντας τη συγκίνησή του, έπειτα τον φίλο του Βέρνερ και την καλή μαγείρισσα Μαργαρίτα και τέλος, αφού έσφιξε τη μητέρα του στην αγκαλιά του, βγήκε βιαστικά έξω.

Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να καβαλλήσει το άλογό του, γύρισε πίσω και είδε στην πόρτα τη Μαργαρίτα που έκλαιγε. Δάκρυα ανέβηκαν και στα δικά του μάτια και φώναξε, πνιγώντας έναν λυγμό:

— Αντίο, καλή μου Μαργαρίτα! Και, πηδώντας στη σέλλα του αλόγου του, απομακρύνθηκε καλπάζοντας, ενώ ο πατέρας του τον εύλογοσε...

II
Ο ΜΕΛΑΣ ΔΡΥΜΟΣ

Όταν ο Γουλιέλμος Μάιστερ διέσχισε το Ρήνο, γύρισε το κεφάλι του πίσω κι' αποχωριέτο για τελευταία φορά το Στρατσόδοργο... Ήταν βαρειά συγκινημένος... Ένοιωσε το άκατανόητο εκείνο σφιγμένο της καρδιάς που νοιώθει κάθε άνθρωπος ό-

την ευγένεια της καρδιάς του και το μεγαλείο της ψυχής του.

Η στιγμή του αποχωρισμού και του αποχωρισμού της γέρας πια. Ο γέρο Μάιστερ σηκώθηκε μ' επισημότητα και δείχνοντας με μια χειρονομία τις εικόνες των προγόνων που ήταν κρεμασμένες στον τοίχο, είπες:

— Παιδί μου!... Θα φύγεις! Επειτα από τη μεγάλη θλίψη που δοκίμασες και από την οποία λίγο έλειψε να πεθάνεις, αποφάσισες να κάνεις ένα ταξίδι στη Γερμανία και στην Ιταλία που θα βαστήξει ίσως χρόνια. Η απόφασίς σου είναι ανεκλήρητη...

Εστώ! Αφού ο Θεός μάς επεφύλαξε αυτόν τον πόνο, θα τον υποφέρουμε χωρίς να διαμαρτυρηθούμε... Η μητέρα σου κι' εγώ θα μείνουμε στο έξης μόνοι... Ίσως ένας από τους δύο μας, ίσως κι' οι δύο μας, να έχουμε πεθάνει πριν ακόμα γυρίσεις... Χάραξε λοιπόν στη μνήμη σου τα λόγια που θα σου πώ... Κύτταζε αυτές τις εικόνες, παιδί μου! Είνε τα πορτραίτα του παππού σου, του προπάππου σου και όλων των προγόνων σου μέχρι έδδότης γενεάς... Κανένας απ' αυτούς δεν κληίωσε ποτέ την τιμή του... κανένας δεν εγκλημάτισε.

— Πατέρα μου! φώναξε ο Γουλιέλμος. Θα φανώ αντίπαλός τους και αντίπαλός σας... Σας το όρκίζομαι... Σας όρκίζομαι ακόμα πως θα έχω δικαίως το παράδειγμα σας μπρος στα μάτια μου και ποτε δεν θα κοιμηθώ το βράδυ, ούτε θα ξυπνήσω το πρωί, χωρίς η σκέψις μου να πετάζει σε σας, πατέρα μου σεβάστε και πολυγαμημένη μου μητέρα... Και σε σένα, φίλε μου Βέρνερ, που μ' αγαπάς και σε αγαπώ... Τέλος, σας όρκίζομαι να συντομεύσω το ταξίδι μου, όσο μπορώ περισσότερο.

— Ο Θεός μαζί σου, παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρο Μάιστερ.

Τότε ο Γουλιέλμος φίλησε τον πατέρα του, ο οποίος με δυσκολία συγκρατώντας τη συγκίνησή του, έπειτα τον φίλο του Βέρνερ και την καλή μαγείρισσα Μαργαρίτα και τέλος, αφού έσφιξε τη μητέρα του στην αγκαλιά του, βγήκε βιαστικά έξω.

Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να καβαλλήσει το άλογό του, γύρισε πίσω και είδε στην πόρτα τη Μαργαρίτα που έκλαιγε. Δάκρυα ανέβηκαν και στα δικά του μάτια και φώναξε, πνιγώντας έναν λυγμό:

— Αντίο, καλή μου Μαργαρίτα! Και, πηδώντας στη σέλλα του αλόγου του, απομακρύνθηκε καλπάζοντας, ενώ ο πατέρας του τον εύλογοσε...

II
Ο ΜΕΛΑΣ ΔΡΥΜΟΣ

Όταν ο Γουλιέλμος Μάιστερ διέσχισε το Ρήνο, γύρισε το κεφάλι του πίσω κι' αποχωριέτο για τελευταία φορά το Στρατσόδοργο... Ήταν βαρειά συγκινημένος... Ένοιωσε το άκατανόητο εκείνο σφιγμένο της καρδιάς που νοιώθει κάθε άνθρωπος ό-

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΙ



ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

ταν φεύγει για πρώτη φορά από το πατρικό του σπίτι...

Επειτα συνέχισε το δρόμο του άναμεσα από τη γραφική κοιλάδα που βρίσκεται ανάμεσα στα Βόγια "Ορη και το Μέλανο Δρυμό. Σε λίγο έφτασε μπρος στους πρόποδας των βουνών του Μέλανο Δρυμού και μια κραυγή θαυμασμού έξφυγε από τα χείλη του μπρος στο ύπέργρο θεάμα που άπλωνόταν μπροστά του...

Τεράστιοι βράχοι που τους διέσχιζαν άγριοι χειμαρροί, ορθωνόντουσαν ανάμεσα από τα πανύψηλα πεύκα, τα μαύρα έλατα και τις αιωνόβιες βελανιδιές...

Πήγαινε σιγά-σιγά, σκεφτικός και μελαγχολικός, όταν εξαφνα σε λίγη απόσταση απ' αυτόν ακούστηκαν κραυγές...

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε κάποιος.

Αμέσως ο Γουλιέλμος κέντρισε τα λόγιά του και μπεινόντας σ' ένα μονοπάτι από το οποίο ακουγόntonσαν ή φωνές, βρέθηκε μπρος σε τρεις κακοποιούς, οι οποίοι είχαν συλλάβει έναν γενοπόρο.

Για να τον γυμνώσουν καλύτερα, τον είχαν δέσει με σχοινιά στόν κορμό ενός δέντρου...

Ο Γουλιέλμος τρέφθηκε άμέσως το πιστόλι του και φώναξε:

— Άλλοιμόνο σας!...

Δρόμο γρήγορα, γιατί αλλιώς, μα τον Άγιο Γουλιέλμο τον προστάτη μου, θα σας συντρίψω το κεφάλι!

Βλέποντας το πιστόλι του Γουλιέλμου και την αποφασιστικότητά του, οι ληστές το έβαλαν στα πόδια και γάθρηκαν μέσα στο δάσος.

Τότε ο νεαρός Μάιστερ, κατεβαίνοντας απ' το άλογό του, άρχισε να περιπρίεται τον πεζοπόρο, ο οποίος, χτυπημένος στο κεφάλι από τους ληστές, είχε λιποθυμήσει... Τού έβλεπνε την πληγή, η οποία, ευτυχώς, δεν ήταν σοβαρή και τού έδωσε να πη ένα τραγουτάκι.

Όσοι, ο ταξιδιώτης δεν άργησε ν' ανοίξη τα μάτια του και να σηκωθεί όρθιος.

Ήταν ένας νέος άντρας είκοσιπέντε ως τριάντα χρόνων, κικοντομένος και μιλούσε πολύ άσχημα τα γερμανικά...

— Πώς σας ρίχτηκαν αυτοί οι ληστές; τον ρώτησε ο Γουλιέλμος.

— Χωρίς άλλο θα φαντάστηκαν πως θα έβρισκαν χρήματα επάνω μου. Μα άλλοιμονο! Είμαι πολύ φτωχός και το διαβάκι μου δεν έχει μέσα παρά μόνο μερικά κρυφίλια! "Ω! πώς να μπορέσω να σας ευχαριστήσω;

— Από την ομιλία σας, εξακολούθησε ο Γουλιέλμος, ραίνεται πως είστε ξένος. Ποιά είναι η πατρίδα σας;

Ο ξένος άναστένανε. Ένα δάκρυ μούσκεψε το μάγουλό του, το φημένο από τον άνεμο και τον ήλιο.

— Η πατρίδα μου, απάντησε, βρίσκεται

Το γεράκι άναστένανε, ζύγωσε στην άκρη του γκρεμού, τινάζει τα φτερά του και κυλιέται κάτω...

Ελεφετε γοργά, σαν πέτρα που καταρρέει στους βράχους, έσπευσε τις φτερούγες του, άφινε έδω κι' εκεί τα πουλά του.

Το νερό του ποταμού που το δέχτηκε το σκέπασε μ' άρρο και το συνεπήρε προς τη θάλασσα...

Η όχια, κουλουρισημένη πάντα στο βράχο, συλλογιόταν τώρα το γεράκι που πέθανε και την άγλαη πύχε για τον ουρανό.

Εορίξε τότε ένα βλέμμα μακριά κι' άναροτήθηκε:

— Τί έβλεπε τάχα το γεράκι μέσα σ' αυτή την ερημιά τη δίχως τελειωμό και δίχως άωρη; Γιατί κι' άλλοι έτοιμοθάνατοι σαν αυτό, τη στερνή σταγμή τους, ύψώνουν το βλέμμα προς τον ουρανό; Γιατί να μη δοκιμάσω κι' εγώ να ι-δω έκει ψηλά;

— Ένα μέ-ρος άδειανό. Πως θα μπορέσω εγώ να φτάσω έκει ψηλά; Άλλωστε έδω είναι τόσο όρνια. Έχει έσση και δυο-σά...

Αυτά άπορήθηκε η όχια στο γεράκι και γελώντας γοργά σκέφτηκε:

— Πέτα, τρέξε, ύψώσου έαυ... Όμοι δλο στη γη θά πέσεις... Όλοι μας σκόνη θά γίνουμε...

Μα το γεράκι το τολμηρό τινάξε εξαφνα τα φτερά του, άνασκήθηκε λίγο και γύρισε δλόγυρά του το βλέμμα. Το νερό κυλούσε πίσω από το βράχο και τ' άγέρακι φαινόσε δροσερό.

Μαζεύοντας τότε όλες του τις δυνάμεις το γεράκι, έπτε με άγωνία:

— Άχ, ως μπορούσα ν' ανέβαινα ακόμα μια φορά ψηλά στον ουρανό! Θάσπινα τον έχθρο μου πάνω στις λαβωματιές που έχω στο στήθος μου και θά τον έπαιγα! "Ω, τί ευτυχία που είναι ο πόλεμος!...

— Για ν' άναστένει αϊτός έτσι, σκέφτηκε η όχια, θάνα άληθινό ενάγροστο να έη κανείς στον ουρανό...

Κι' έπτε στο έλεύθερο πουλί:

— Σύρε κοντά στην άκρη του βράχου και έπαύσου στον άέρα. Μπορεί τ' άφτερά σου να βαστάξουν και να σε φέρουν ψηλά...

— Άχ, έπει πέλους οι λαοί σηκώνουν το κεφάλι τους! Πνοή έλευθερίας διατρέχει τον κόσμο...

(Ακολουθεί).



ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

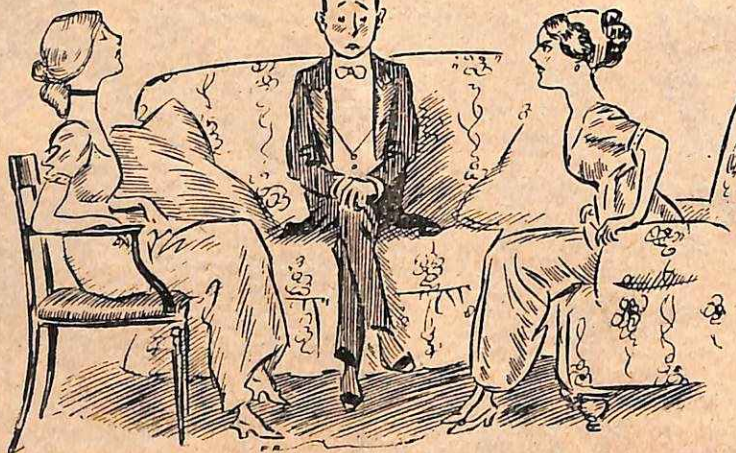
ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΦΥΡΕ

... Θεέ μου, πόσο δύσκολη είναι η θέσις μου. Μά τι λέω δύσκολη; Τραγική! Ναι, τραγική! Ο θεός Έρωτας σε όλες τις καρδιές στέλνει από ένα μόνο βέλος... "Ω, βέβαια, δεν θέλω να πω μ' αυτό ότι κάθε άνθρωπος αγαπά μιά μόνο φορά στη ζωή του! Όχι, δεν θέλω να πω αυτό... Άλλωστε κάθε φορά που αγαπά κανείς, αγαπά μιά γυναίκα. Μπορεί μιά μέρα να πάει να την αγαπά και να έρωτα μολις άλλη, αλλά δεν αγαπάει δυο γυναίκες συγχρόνως. Γιατί όχι, Θεέ μου, γιατί έγω αγαπώ δυο γυναίκες μαζί; Ναι... Μή γελάτε! Μή γελάτε... Είστε τρομεροί! Είστε τραγικοί! Ο μικρός θεός Έρως... Μά γιατί τόν λένε μικρό; Τά κατορθώματά του είναι τόσο μεγάλα! Λοιπόν ο μεγάλος θεός Έρως έριξε δυο βέλη συγχρόνως στην καρδιά μου... Μου άνοιξε δυο πληγές... Δυο πληγές, βαθείες, φαρμακερές, αγιάτρευτες! Είμαι για να μέ κλαίτε! Είμαι ο πιο δυστυχής έρωτευμένος του κόσμου! Άκούστε για να ιδείτε και μόνοι σας πόσο είμαι δυστυχισμένος... Μιά μέρα λοιπόν έτυχε να γνωρίσω σ' ένα χορό δυο εξαδέλφες... Η μιά καθόταν δεξιά μου και η άλλη αριστερά μου.

Θα φιλήσω ένα ωραίο πρόσωπο, θα χαϊδέψω ένα τέλειο σώμα... Καλά, και ύστερα; Όταν αυτό το σώμα δεν έχει ψυχή, ή άρχισω σε λίγο να πλύνω... Ναι, δεν είμαι εγώ υλιστής, δεν μου φτάνει μόνο η σάρκα... Θέλω και ψυχή... Και την ψυχή αυτή τη βρίσκω στην Έλσα. Όταν βρίσκω κοντά της, όταν έντρος στις ώρες της σκέψης, που ξέρει να της εκφράζει τόσο καλά, λέω με το νου μου: — Τό πνεύμα είναι τό πάν... Άξίζει περισσότερο από κάθε σωματική ωμορφιά... Άλλ' όταν σε λίγο προσέχω τό πρόσωπό της και τά χείλη της, λέω: — Τί κρίμα, τόσο ωραία λόγια να μη βγαίνουν από ωραία επίσης χείλη! Γιατί δεν είμαι ένας άνθρωπος που μου φτάνει μόνο η πνευματική ωμορ-

— Έλσα-Ισαβέλλα, σ' αγαπώ! Γιατί σάς είπα: Η μιά συμπληρώνει την άλλη για μένα... Η Έλσα βέβαια είναι τό πρόσωπο και τό σώμα. Η Έλσα πάλι είναι ή ψυχή και τό πνεύμα. Και δεν θέλω τό σώμα, χωρίς την ψυχή! Τί δυστυχία είναι αυτή ή δική μου... Γιατί, Θεέ μου, δεν έδωσες τό πνεύμα της Έλσας στην Ισαβέλλα; Γιατί δεν έπλασες την Έλσα ωραία όπως την Ισαβέλλα; Η, γιατί να κάνεις δυο γυναίκες, την Έλσα και την Ισαβέλλα, και να μην τις κάνεις μία; Έτσι θα μπορούσα κι' εγώ να την αγαπώ... Έτσι θα ήταν συγκεντρωμένη ή σκέψις μου στή μιά μόνο. Και ή καρδιά μου, ή φτωχή μου καρδιά, δεν θα κουματιζόταν στά δυό, όπως τώρα... Τί θα γίνω, Θεέ μου, τί θα γίνω; Ισαβέλλα, σ' αγαπώ! Έλσα,

πως ή Έλσα... Μιά γυναίκα με μέτρια ωμορφιά και μέτριο πνεύμα... Ναι, έτσι πρέπει... Τό «Πάν μ'εργον άριστον» των αρχαίων Έλλήνων είναι τό σοφότερο παράγγελμα του κόσμου... Είπε επικινδύνω κάθε τι που υπερβαίνει τό μέτριο... Είπε επικινδύνω ή πολύ μεγάλη ωμορφιά και τό πολύ μεγάλο πνεύμα... Θά έπρεπε ν' αγαπήσω μιά γυναίκα με μετρημένη ωμορφιά και με μετρημένο πνεύμα... Παραδείγματα χάρην τή Δεοντή... Αυτή είναι άρκετά νοστιμούλα και δεν είναι κουτή. Ναι, δεν είναι ούτε ωραία όπως ή Ισαβέλλα, ούτε μεγαλοφυής, όπως ή Έλσα... Άλλ' αυτή άρχισε δεν είναι τό καλύτερο; Η Ισαβέλλα με τί μεγάλη της ωμορφιά έως θά μου φέρη τηλέταδες στό κεφάλι μου... Και ή Έλσα πάλι θα είναι δυνατόν να φιλήω μόνο για μένα τό πνεύμα της; Κι' εγώ είμαι ζηλιάρης, ζηλιάρης... Θέλω δικιά μου μόνο, τό σώμα και τό πνεύμα της γυναίκας μου... Λοιπόν τί να κάνω; Να πάρω τή Δεοντή; Ν' άρκεστώ σε κάτι άλλο μέτρο και ν' άρξω τά άκρα; Μά θα πάψω και τότε να θυμάμαι την ωμορφιά της Ισαβέλλας και τό πνεύμα της Έλσας; Τί να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω, δεν ξέρω... Α, είμαι πολύ δυστυχής, παραπολύ δυστυχής, πιστέψατέ με.



Θεέ μου, πόσο δύσκολη είναι η θέσις μου!...

Θεέ μου, πόσο δύσκολη είναι η θέσις μου!... Είμαι ο πιο δυστυχής έρωτευμένος του κόσμου! Άκούστε για να ιδείτε και μόνοι σας πόσο είμαι δυστυχισμένος... Μιά μέρα λοιπόν έτυχε να γνωρίσω σ' ένα χορό δυο εξαδέλφες... Η μιά καθόταν δεξιά μου και η άλλη αριστερά μου. — Από τό να γυρνά ποτέ δεξιά και ποτέ αριστερά μου πόνεσε ο λαιμός μου... Γιατί άμέσως τις έρωτεύθηκα και τις δυό εξαδέλφες. Τή μιά για την ωμορφιά της και την άλλη για την έξυπνάδα της... Η μιά, ή Ισαβέλλα, είναι ξανθή, τελεία καλλονή. Η άλλη, ή Έλσα, δεν είναι τόσο ωραία, άλλ' έχει ένα πνεύμα, τόσο συνθηροβόλο! Άχ, είμαι τρελλά, τρελλά έρωτευμένος και με τις δυό! Και τό τραγικότερο είναι ότι και ή δυό με συμπαιθού... Είμαι βέβαιος ότι όποιον από τις δυό ζητήσω σε γάμο, δεν θα μου πη όχι. Τί να κάνω; Δεν ξέρω τί να κάνω... Η καρδιά μου είναι μοιρασμένη σε δυο κομμάτια... Η μόνη λύσις, θα ήταν να πη έπαυσα και τις δυό... Άλλά τά μαρμάμα έχουν τώρα καταρριφθεί και στην Τουρκία άκόμα... Τί να κάνω, Θεέ μου; Ενώ θυμάμαι την ωμορφιά της Ισαβέλλας, λέω με τό νου μου: — Η ωμορφιά είναι τό πάν... Άξίζει περισσότερο από κάθε μεγαλοφυΐα!...

σε λατρεύω! Η, όχι, λατρεύω την Ισαβέλλα και αγαπώ την Έλσα... Μά τι λέω; Λατρεύω και αγαπώ και τις δυό συγχρόνως. Θα ήθελα να πεθάνω και για τις δυό, αφού δεν μπορώ να ζήσω και με τις δυό μαζί... Έτσι μου έρχεται ν' αυτοκτονήσω, προσέροντας τά όνόματά των δυό... Σκέπτομαι κάποτε ότι θα έπρεπε να νικήσω τό διπλό αυτό αίσθημα και ν' αγαπήσω μιά άλλη γυναίκα, μιά μόνο... Μά ποιά; Πρέπει να είναι μια γυναίκα, ή οποία να συγκεντρώνη τά χαρίσματά και των δυό... Την ωμορφιά της Ισαβέλλας και τό πνεύμα της Έλσας... Μά πού να τή βω τέτοια γυναίκα; Ποιά γυναίκα μπορεί να είναι τόσο ωραία όπως ή Ισαβέλλα και τόσο έξυπνη όσο ή Έλσα; Άχ, θα έπρεπε ίσως να διαλέξω μιά γυναίκα ούτε τόσο ωραία όσο ή Ισαβέλλα, ούτε τόσο πνευματώδη θ-

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όταν βαδίζετε επί κεφαλής των συγχρόνων ιδεών, θα σας αναδείξουν. Όταν πηγαίνετε άποσίτως τους, θα σας παρασύρουν. Όταν έμεις διευδύνουμε έναντι των, θα σας ανατρίβουν.

(Ναπολέων Γ').

Άγάπη είναι ο θαυμασμός της καρδιάς. Θυμασμός είναι ή αγάπη του πνεύματος.

(Γκωτιέ).

Τά ελαττώματά μας μοιάζουν με τά νύχια μας. Όσο τά κόβουμε, τόσο μεγαλώνουν.

(Μπερνάρ).

Όταν ένας νεόπλουτος θυμάται την καταγωγή του, οι άλλοι τή λησμονούν. Όταν ένας ο ίδιος τή ξεχνάει, τή θυμούνται οι άλλοι.

(Πι-Σάνν).

Η μοναξιά είναι τό χωνευτήρι του πνεύματος.

(Σεγκαλά).

Η άρετή είναι ή νόμιμη θυγάτηρ της θρησκείας, ή μετριο είναι ή θετή.

(Δουμάρ).

Η ζωή είναι ο πρόλογος σ'ό βιβλίο της αιωνιότητας.

(Λιστιέ).

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ



Ο ΙΓΓΙΤΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΟΥΛΑ

Ένας αυτοκρατορικός θρίαμβος Η επιστροφή του Καλιγούλα. Τό υπέροχο άλογό του. Ο Ιγγιτάτος άνακηρύσσεται πολίτης της Ρώμης. Ζήτη ο Ιγγιτάτος Ποντίφη. Μιά πένθημη πομπή. Η άνα γκαστική άυτοκτονία ενός Ρωμαίου άξιωματικού. Ο Καλιγούλας χτίζει ιδιαιτερο παλάτι για τόν Ιγγιτάτο. Ο πλούτος του και ή δια κόσμησίς του. Τά γεύματα σ'ό έστιατόριο του Ιγγιτάτου, κτλ.

Η Ρώμη ήταν εκείνη την ήμέρα άνάστατη. Άπ' όλες τις διεθνείς άντιχούσαν παρατεταμένες κραυγές και ό όχλος ξεκινόταν κατά χιλιάδες από τή διάφορα στασιροδόμια της πόλεως. Οι δρόμοι ήταν στρωμένοι με άνθη και μεγαλοπρεπείς άνθρες ύψωνόντουσαν σ'τά διάφορα σημεία της πόλεως.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Άπλούστατα ο Καλιγούλας επέστρεφε από την έκστρατεία τον στή Γαλιλία και είχε όργανωθεί πρὸς τιμήν του θρίαμβος. Ο ίδιος μάλιστα ο αυτοκράτορας είχε έκφοράσει την επιθυμία να γίνη ο θρίαμβος αυτός μεγαλοπρεπέστερος απ' όσους είχαν γίνει ως τότε...

Έξωφρα την ταραχή και τις φωνές τρὸ πλήθους της διεδύχθη μιά βαθεία σιωπή και κατόπιν άντήχησε μ' άπεραντη ζητοκραυγή, βγαλμένη απ' όλα τά στόματα:

— Ίδου ο Καίσαρ! Ζήτη ο Καίσαρ, ο αυτοκράτορας και θεός μας!...

Πράγματι είχε φανεί από πέρα ή αυτοκρατορική πομπή.

Πρώτος έπήγαν ο όμιλος των μουσικών, που έπαιζαν και τραγουδούσαν ύμνους διά των οποίων εξιμνούνταν τά διηθεν κατορθώματα του Καλιγούλα. Έπειτα έρχόντουσαν τά βώδια τά προσωριμένα για τις θυσίες, με χρυσωμένα τά κέρατα και τά κεφάλια τους στολισμένα με πλεξίδες και με στεφάνους, κατόπιν τά άρματα τά φορτωμένα με τά λάφυρα, τά όποια ήταν απλούστατα δώρα των διαφόρων έπάρχων πρὸς τόν Καίσαρα. Κατόπιν έβάδιζαν οι αλχιμάλωτοι, φορτωμένοι με άλυσίδες και συνοδούμενοι από αψητάς και ήθοποιούς, οι όποιοι με τά λόγια τους και τις χειρονομίες τους εξέδριζαν τούς νικημένους...

Επί τέλους έφάνηκε και τό άρμα του θριαμβευτού αυτοκράτορος. Οφθιος έπάνω σ' αυτό ο Καλιγούλας, φορούσε μιά κόκκινη χρυσοποίκιλτη έσθητή και είχε στέφανο δάφνης στό κεφάλι του. Στό δεξί του χέρι κρατούσε σκήπτρο από έλεφαντόδοντο και είχε τό πρόσωπό του βαμμένο κατωκόκκινο. Πίσω του στεκόταν ένας δοῦλος, ο Πίσω του κρατούσε σ'τά χέρια του ένα χρυσό σκήπτρο, στολισμένο με πλήθος πολυτίμων λίθων, στό πλευρό του δε άκολούθουσε ένα υπέροχο άλογο — πράγμα πρωτοφανές για την εποχή εκείνη.

Ο λαμός του άλόγου ήταν στολισμένος μ' ένα περιδέραιο από μαργαριτάρια άνεκτήμητο άξιας και ή ορχή του σκεπασμένη από κόκκινο χρυσόκέντητο ύφασμα. Καθώς ο Καλιγούλας χάριδεε κάθε τόσο τό ευγενικό αυτό ζώο, έκείνο άνήθωνε περήφανα τό κεφάλι του και δάγκωνε, άνατριχιάζοντας από ευχαρίστηση, τό χαλινάρι του. Σε μιά στιγμή ο αυτοκράτορας έκανε

ένα νόημα και ή πομπή σταμάτησε. Τότε ο Καλιγούλας, ύψώνοντας τή φωνή του, είπε σ'τά πλήθη:

— Ρωμαίοι, τό υπέροχο αυτό άλογο είναι τέκνο της Βρετανίας, είναι ή κατάκτησίς μου!... Τίποτε δεν μπορεί να συγκριθί με την όμορφιά του. Είπε ταχύτερο από τόν άνεμο κι' έκμηδενίζει τις άποστάσεις... Άπονέμω

γούς και κατά τό τέλος της διασκεδάσεως άνακήρυξε, έπευφημούμενος από όλους, τόν Ιγγιτάτο Ποντίφηκα! Τό ύψηλό αυτό άξίωμα, τό όποιο ο αυτοκράτορας άπένευε σ'ό άλόγο του, δεν προκάλεσε κανένα ψέθυρο διαμαρτυρίας. Γιατί οι Ρωμαίοι να μην παραδεχθύν ως ποντίφηκα τόν Ιγγιτάτο, αφού αυτοί οι ίδιοι είχαν θεοποιήσει

τρειπήθηκε με τό σπαθί του.

Απέραντο άνάκτορο, μέσα σ'ό ποιο άστραψε τό χρυσάρι και ή πολύτιμες πέτρες, είχε χτιστεί ως διά μαγείας μέσα σε λίγες μέρες κοντά σ'ό αυτοκρατορικό παλάτι. Κάτω από τή μαρμαρένια άψίδα του, καλοφορούσε άκατάπαντα έν' άτελειώτο πλήθος άξιωματικών, δοῦλων και άτελειώτων, ντυμένων με μεγάλη πολυτέλεια. Τό λαμπρό και υπέροχο αυτό οικοδόμημα ήταν ή κατοικία του Ιγγιτάτου!

Η άίθουσα που τό χρησίμευε για σταῖος ήταν από λευκό μάρμαρο και στρωμένη με καλλιτεχνικά και μωσαϊκά, ή όροφός και οι τοίχοι στολισμένοι με χρυσά έλάσματα. Έδώ κι' εκεί ύψωνόντουσαν άπάνω σε έπύρσους ύποστήλια άγάλματα τά όποια είχαν κατασκευάσει οι καλύτεροι γλύπται της εποχής. Μά τίποτε δεν μπορούσε να έξισωθεί πρὸς τόν πλούτο και τή λαμπρότητα του έστιατορίου του μεγάρου αυτού, που είχε χτιστεί σύμφωνα με τις ύποδείξεις του Καλιγούλα, ο όποιος καθημερινώς παρακαθόταν σ'ό τραπέζι του είνονόμενου του άλόγου και τό προσέφερε ο ίδιος έκλεκτό κριθάρι και κρασί σε χρυσό κάπello, από τό όποιο έπινε ο ίδιος.

Αυστηρία σε όποιον θά παρουσιαζόταν σ'όν αυτοκράτορα, χωρίς προηγουμένως να ύποβάλη τά σέβη του σ'όν Ιγγιτάτο... Αυτό έθεωρείτο ως έγκλημα τρομερό, για τό όποιο ο Καλιγούλας είχε έπνοήσει τά τρομερότερα βασανιστήρια. Γερουσιασται, πατριχοι, άξιωματικοί, αναγκάζονταν να γονατίσουν μπρὸς σ'ό άλόγο του αυτοκράτορος. Όταν ο Καλιγούλας άρριζόταν, άρριζόταν στή ζωή και σ'ό όνομα του Ιγγιτάτου, τόν όποιο αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλο σ'όν κόσμο. Γύρω απ' τό παλάτι του, είχε τοποθετήσει σκοπούς, οι όποιοι είχαν έντολή να έμποδίζουν τά πλήθη να δορυθούν για να μη ταραξύν τόν ύπνο του άγαπημένου του άλόγου.

Πολλές φορές ο Καλιγούλας συγκέντρωνε σ'ό τραπέζι του Ιγγιτάτου τά σποδαιότερα πρόσωπα της αυτοκρατορίας. Σ'ίς περιστάσεις αυτές ή προσκλησίση γίνονταν έν' όνόματι του παραδόξου αυτού Αιμυτιόνοος. Κανείς δεν τολμούσε ν' άπουσίαση από τις συγκεντρώσεις αυτές, γιατί ή άπουσία του Ιασηνιανού με βέβαιο θάνατο.

Έτσι έβλεπε κανείς σ'ό έστιατόριο του Ιγγιτάτου τούς άπογόνους των Παύλου Αιμυλιών, των Κικινάτων και τόν Πομπήιον, μιά μιά φεύγαι χαρά ζωγραφισμένη σ'ό πρόσωπό τους άλλα με τή ντροπή χαραγμένη μέσα στην καρδιά τους...

Σ'ό προσέχες θά μιλήσουμε άκόμη για τόν Ιγγιτάτο και θά διηγηθούμε διάφορα δραματικά έπεισόδια.



Ο Σιδηρός Άρχικαγκελάριος της Γερμανίας Βισμαρκ

λοιπόν σ' αυτό τόν τίτλο του Ρωμαίου πολίτη, γιατί τόν άξίζει, και τό όνομάς Ιγγιτάτος!... Ζήτη ο Ιγγιτάτος!...

— Ζήτη ο Ιγγιτάτος! επανέλαβε κι' ο λαός μ' ένα στόμα.

Έπειτα ή συναδεία έξακολούθη τό δρόμο της πρὸς τό Καπιτώλιο.

Έκει, ο θριαμβευτής Καίσαρ κατέθηκε από τό άλόγο του και, άκολουθούμενος πάντοτε από τό άλόγο του, έπήγε να καταθέση τό χρυσό στέμμα σ'ό άγάλμα του Διός, σ'όν όποιο άφιέρονε ένα μέρος των λαφύρων του.

Κατόπιν ο Καλιγούλας συγκέντρωσε σε σ'ό συμπόσιο τούς είνονόμενους του γερονσιαστές και στρατη-

τών Καλιγούλας. Μά ένθ ο λαός οδηγούσε τό θριαμβευτή σ'ό άνάκτορά του, υπό τούς ήχους μουσικών και υπό τις λάμψεις δαυλιών, ή θριαμβευτική πομπή συνάντηθηκε με μιά πένθημη συνοδεία: Ηταν ή κηδεία ενός Ρωμαίου άξιωματικού, του όποιου έσηγγαναν τό πτωμα σ'ό μέρος όπου κάθε άλλο σ'όν κόσμο.

Γύρω απ' τό παλάτι του, είχε τοποθετήσει σκοπούς, οι όποιοι είχαν έντολή να έμποδίζουν τά πλήθη να δορυθούν για να μη ταραξύν τόν ύπνο του άγαπημένου του άλόγου.

Πολλές φορές ο Καλιγούλας συγκέντρωνε σ'ό τραπέζι του Ιγγιτάτου τά σποδαιότερα πρόσωπα της αυτοκρατορίας. Σ'ίς περιστάσεις αυτές ή προσκλησίση γίνονταν έν' όνόματι του παραδόξου αυτού Αιμυτιόνοος. Κανείς δεν τολμούσε ν' άπουσίαση από τις συγκεντρώσεις αυτές, γιατί ή άπουσία του Ιασηνιανού με βέβαιο θάνατο.

Έτσι έβλεπε κανείς σ'ό έστιατόριο του Ιγγιτάτου τούς άπογόνους των Παύλου Αιμυλιών, των Κικινάτων και τόν Πομπήιον, μιά μιά φεύγαι χαρά ζωγραφισμένη σ'ό πρόσωπό τους άλλα με τή ντροπή χαραγμένη μέσα στην καρδιά τους...

Σ'ό προσέχες θά μιλήσουμε άκόμη για τόν Ιγγιτάτο και θά διηγηθούμε διάφορα δραματικά έπεισόδια.



ΜΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ANNA ΤΗΣ ΣΑΒΟΥΤΑΣ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ο Καντακουζηνός συγκρατεί τα στρατεύματα. Η όριστη διάστασις αυτοκρατορίας και αντιβασίλειος. Ραδιοσυρτίες και μηχανογραφίες στο παλάτι. Ο ρόλος του Πατριάρχου και του 'Απόκαυκου. Τολμηρά και μεγαλεπίθελα σχέδια. Η όπτασις της μητέρας του Καντακουζηνού. Ο μυστηριώδης καθάλλαρης. Η καθαιρέσις του Μεγάλου Δεσπότη. Ο Καντακουζηνός αυτοκράτωρ! Ένας τρομερός εμφύλιος πόλεμος. Για να εξοικονομηθούν χρήματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



III

Είδαμε στο

προηγούμενο φύλλο πώς, μετά την παραίτησι του 'Ιωάννου Καντακουζηνού από το αξίωμα του αντιβασίλειος—παράτησι στην όπτασι των εξαντλημένων οί εχθροί του, έχοντας επί κεφαλής την αυτοκράτειρα 'Αννα, τον ελπίδο Πατριάρχη 'Ιωάννη και τον Πατριολογίτη 'Απόκαυκο—ο στρατός της Κωνσταντινουπόλεως εισέδραμε μέσα στο παλάτι, απειλώντας λεηλασία και σφαγή.

Τότε ο Καντακουζηνός, έπειτα από τις επανειλημμένες παρακλήσεις και ικεσίες της 'Αννας της Σαβότας, η οποία είχε τραγουδήσει, αναγκάστηκε να βγῇ στον εξώστη των ανακτόρων για να καθησυχάση τὸν στρατό και τὸ πλῆθος.

Μόλις παρουσιάστηκε ο Καντακουζηνός—διηγείται ο χρονικογράφος Γρηγόριος—η ταραχή έπαυσε, τὰ κύματα τῶν πλῆθους ηγαλάνθησαν και η τροχμαί μετεβλήθη σε γαλήνη!... Η δημοτικότης όμως αυτή, της οποίας ἀπαλόμηνε ἕκ μέρους τὸν στρατευμάτων ο Μέγας Δεσπότης, μεγάλως ἀκόμα περισσότερο τοὺς φόβους και τὴν ἀνησυχίαν της 'Αννας της Σαβότας.

Ήταν λοιπὸν μοιραία ἡ όριστη διάστασις της αυτοκρατορίας και τοῦ Καντακουζηνού. Συγχρόνως ο 'Απόκαυκος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπίδρασις μεγάλως διαρκῶς στην Αἰλή, πολλαπλασίαζε τὴς ραδιουργίες του.

Σὰν ἕνα φεῖδι—γράφει ο Καντακουζηνός ο ίδιος—σφύριζε ἀδιάκοπα στ' αὐτιά της αυτοκρατορίας και τὴν έβγαζε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο.

Για να ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ του χρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα, τὴν κολεκία, τὴ δωροδοκία, τὸ ψέμμα...

Τὸ ἴδιο, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἔκανε καὶ ὁ Πατριάρχης. Μέρα καὶ νύχτα, βασιλεύοντα στο παλάτι, ἐρεθίζοντας τὴν αυτοκράτειρα ἐναντίον τοῦ Καντακουζηνού και ἐκθειάζοντας της τὴν ἀφροσύνη και τὴν πίστι τοῦ 'Απόκαυκου.

Έτσι, ὁ πλεονταίος κέρδιζε διὰ τὴν ἑαυτῶν. Σκορπίζοντας μάλιστα ἀφθονα χρήματα, εἶχε κατορθώσει να πάρῃ με τὸ μέρος του θλούς τοὺς φίλους και τοὺς συγγενεῖς της 'Αννας, τὴν ὁποία, στὸ τέλος—ὡπως γράφει ο Γρηγόριος—

κατόρθωσε να τὴν κυβερνᾷ τὴν σκιάδα του.

Η ἀπουσία ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Καντακουζηνού, ὁ ὁποῖος πολεμοῦσε τότε στὴ Θράκη, διευκόλυνε ὅλες αὐτὲς τὴς μηχανογραφίες. Έτσι, τόσο ὁ Πατριάρχης ὡς και ὁ 'Απόκαυκος ἔχουν ἐλεύθερο τὸ πεδίο.

Ο πρώτος, σὺν τῇ ἑστῇ στην στέππ του τὰ κλειδιά τοῦ οὐρανοῦ βασιλείου, ὑποσχόταν τὸν Παράδεισο σὲ ὅποιον, διὰ δολιχτηρίων ἢ διὰ μαγείας ἢ διὰ συνωμοσίας, θ' ἀπῆλπε τὴν αυτοκρατορία ἀπὸ τὸν Καντακουζηνό.

Ὅσο γὰρ τὸν 'Απόκαυκο, αὐτός, βέβαιος περὶ γὰρ τὴν ἐπιτυχία του, ἄρχισε περὶ να βλέπῃ τὸν ψῆλα. Συλλογιζόταν ν' ἀπαγάγῃ τὸν ἀντὶκαυκο αυτοκράτορα, να τὸν κλείσῃ μέσα στὸ φρούριο, πού, ὡπως εἶδανε, εἶχε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη καί, ἐκεῖ, να τὸν ἀναγκάσῃ να παντρευτῇ μὴ ἀπὸ τὴν κόρης του.

Έπειτα θὰ ἐκπαινεῖται να παραδῶσῃ σ' αὐτόν, τοὺς συγγενεῖς του και τοὺς φίλους του, τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τοῦ κράτους και τὴ διοίκησι ὅλης τῆς αυτοκρατορίας...

Απὸ καὶό τόσο, ἡ μητέρα τοῦ Καντακουζηνού ἀντηνέχοντο ἐξαιρετικὰ γὰρ τὸ γυῖό της. Ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς της, ἡ γυναίκα αὐτῆς, πᾶσι τὴν ἐξαισθητική της ἀντίληψιν ἦταν δεισιδαιμονία και πίστευε στὸς οἰωνοὺς και στὰ προμηνύματα.

Ένα βράδυ λοιπὸν, κατὰ τὸ ὅποιον, σύμφωνα με τὴ συνήθειαν τῶν Βυζαντινῶν ἀγόντων, εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν πολλῶν φίλων της και συγγενῶν της, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, ἠνέβηκε σ' ἕνα φυτό πύργου ποὺ δέσποζε τοῦ παλατιοῦ της γὰρ να δῇ πέρα στὸ Βόσπορο τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλιοῦ.

Η Βυζαντινὴ ἀγρόντισσα ἀκουμποῦσε στὴν ἐπαύλιν τοῦ πύργου, πρὸς δὲ τὴν σκιάδα της, ὅταν ἔαυον εἶδε κάτω ἕνα πᾶντολο καθάλλαρ, ὁ ὁποῖος με τὴ λόγγη του μετροῦσε τὸ ὕψος τοῦ πύργου.

Τρομαγμένη, κατέβηκε ἀμέσως κάτω και διέταξε τοὺς ἀσπυροὺς της να πάνε να δοῦν ποῖος ἦταν ὁ μυστηριώδης αὐτός καθάλλαρ.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι της, οἱ καὶ ἔθελαν παντοῦ, δὲν κατόρθωσαν να βροῦν κανένα...

Έξαιρετικὰ τρομαγμένη ἀπὸ τὴν

ἐμφάνισιν αὐτῆς, ἡ ὁποία τῆς φάνηκε σὺν ἑνὰς καὶὸς οἰωνός, ἡ μεγάλη ἀγρόντισσα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, γιατί, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ γυῖός της ἔπεσε σὲ πλήρη δυσμένεια. Η συνωμοσία τοῦ Πατριάρχου και τοῦ 'Απόκαυκου εἶχε πετύχει τόσο, ὥστε τὸν καθῆρεσαν ἀπ' ὅλα τὰ ἀξιώματα και κατέσχσαν ὅλη τὴν περιουσία, τὴν ὁποία μοιράστηκαν οἱ ἐχθροί του. Ὅλοι ὅσοι ἐβρίσκον τὸν Καντακουζηνό, ἀνταμιδόντουσαν πλουσιοπάροχα, ἔνῳ συγχρόνως οἱ φίλοι του ὑφίσταντο καὶ ἑίδους καταδιώξεις. Τὰ σπῆτια τους ἐλεηματοῦντο καὶ οἱ ἴδιοι ἐκπνέοντο σὲς φυλακὰς καὶ ἡ ἰδία ἡ μητέρα του συνελθῆθη και κλείστηκε μέσα στὴ φυλακή τοῦ παλατιοῦ...

Δὲν ἔμενε περὶ τὸν Καντακουζηνό, πᾶσι να λάβῃ μὴ όριστη ἀπόφασι. Ἀποφάσεις λοιπὸν ν' ἀντισταθῇ στὸς ἐχθροὺς του καὶ, ὑποστηρίζοντες ἀπὸ τὸ στρατό, ν' ἀναγορευθῇ αὐτοκράτωρ.

Ποῦν όμως τὸ χάνει αὐτό, ἔληρε ἡ κόρη αὐτοῦ καὶ ὁ ὁποῖος νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν αὐτοκρατορία τὴ θῆλῃ, σὺν τῇ περὶ τὴν αὐτοκρατορία τῆς 'Αννῆς καὶ τοῦ 'Αποκαυκοῦ. Μὰ, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔλθε βόρεις και ποσειδόνες.

Τότε, ὁ Καντακουζηνός, καὶ διέταξε τὴν ἡμέραν τοῦ 'Αμῖου Ἀπριλίου 1341, φέρεσε στὸ Διδυμάτειον τὸ αὐτοκρατορικὸ στέμματα. Ὁπότε, εἶχε νὰ αὐτὴν πᾶσι, ἔξαγῶρε τὴν συμπαχία τοῦ Τοῦκου ἐμῆς τοῦ 'Αδινίου.

Έτσι, ἐπὶ γρόνια δολιχῆρα, ἔλεπε κανεῖς τοὺς Τοῦκους να διασχίζον τὸν 'Ελλῆσποντο, να μπεινὸν στὴ Θράκη, σὺν τῇ ἑστῇ γὰρ να λεηλατοῦν τὸν τόπον.

Έφτασαν μάλιστα μετὰ τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ἡ 'Αννα, ἀδικοφῶν τας γὰρ τὴν τύχην, τῶν ὑπηκόων της, τοὺς ἐδεχόταν μετὰ τὸν καλύτερον τρόπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Δὲν θὰ διηγηθῶμε ἐδῶ τὴς μακρῆς περιπέτειας τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος βάστηξε περισσότερο ἀπὸ πέντε χρόνια και τελείωσε με τὴ νίκη τοῦ Καντακουζηνού. Αὐτὰ τὰ διηγῆται ἡ 'Ιστορία. Ὁ ὅς διηγηθῶμε μόνο ἐδῶ τὴς ἀνέκδοτες λεπτομερείας τοῦ ἡλίου αὐτοῦ.

Γὰρ ν' ἀνταπεξέλθουν οἱ ἐν Κων-

σταντινουπόλει κατὰ τοῦ Καντακουζηνού, χρειαζόντουσαν χρήματα. Μὰ τὸ δημόσιο θησαυροφυλάκειο ἦταν ἀδειανὸ καὶ ἡ αυτοκρατορία ἐξαντλημένη οἰκονομικῶς. Μὲ κάθε θυσία ἡ αυτοκράτειρα προσπάθησε να βρῇ χρήματα. Γύμνωσε λοιπὸν τὴς ἐκκλησίας και πούλησε τὴς εἰκόνες. Ἐπίσης πούλησε ὅλα τὰ ἀσκητικὰ τοῦ παλατιοῦ και κατέσχεσε τὴς περιουσίας τῶν μεγάλων οἰκονομειῶν. Ὅσοι θέλησαν ν' ἀντισταθῶν στὸ τελευταῖο αὐτὸ μέτρον, συνελθῆσαν και φυλακίστηκαν. Έτσι ἡ πᾶς μεγάλη οἰκονομικὴ τυραννία ἐπικρατοῦσε στὴν αυτοκρατορία.

Μὰ τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι τὰ χρήματα ποὺ συγκεντρώθηκαν ἔτσι δὲν ἀρκετοῦσαν ἐξ ὁλοκλήρου σὲς ἀνάγκες τοῦ πολέμου. Οἱ εὐνοούμενοι τῆς 'Αννας ἐπωφελέσθησαν τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς γὰρ να γίνουν πᾶντολοι.

Συγχρόνως, οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ζητήσουν ἀνίσχυρι ἀπὸ ἑνῶς Δυναστεῖας. Έτσι, ὁ Καντακουζηνός, γὰρ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Στεφάνου Νεούμαν, τοῦ προσέφερε τὴς θυγατέρας ἑσείας τῆς Μακεδονίας. Ἐπίσης, γὰρ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βοήθειαν τοῦ Τοῦκου Σουλτᾶνου τῆς Νικαίης Ὁλγῆν, τοῦ ἔδωσε τὴν κόρη του Θεοδώρα γὰρ σύζυγον.

Μὰ καὶ ἡ 'Αννα, ἀπὸ μέρους της, ἔκανε τὰ ἴδια. Ὑποσχέθηκε, μετὰ τὸν Νεούμαν, στὸν Κράλη τῆς Σερβίας, πᾶς, ἂν τῆς παρέδιδε ζωντανὸ ἢ πεθάνον τὸν Καντακουζηνό, ὅτι τοῦ ἔδινε τὴν κόρη της ὡς σύζυγον τοῦ γυιὸς του καὶ ὅτι τοῦ παραχωροῦσε ὁλοκλήρην τὴ Μακεδονία μέχρι τῆς Χρυσουπόλεως. Ἐπίσης, μετὰ τὸν Τοῦκο ἐμίση τοῦ 'Αδινίου.

Έτσι, ἐπὶ γρόνια δολιχῆρα, ἔλεπε κανεῖς τοὺς Τοῦκους να διασχίζον τὸν 'Ελλῆσποντο, να μπεινὸν στὴ Θράκη, σὺν τῇ ἑστῇ γὰρ να λεηλατοῦν τὸν τόπον.

Έφτασαν μάλιστα μετὰ τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ἡ 'Αννα, ἀδικοφῶν τας γὰρ τὴν τύχην, τῶν ὑπηκόων της, τοὺς ἐδεχόταν μετὰ τὸν καλύτερον τρόπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Δὲν θὰ διηγηθῶμε ἐδῶ τὴς μακρῆς περιπέτειας τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος βάστηξε περισσότερο ἀπὸ πέντε χρόνια και τελείωσε με τὴ νίκη τοῦ Καντακουζηνού. Αὐτὰ τὰ διηγῆται ἡ 'Ιστορία. Ὁ ὅς διηγηθῶμε μόνο ἐδῶ τὴς ἀνέκδοτες λεπτομερείας τοῦ ἡλίου αὐτοῦ.

Γὰρ ν' ἀνταπεξέλθουν οἱ ἐν Κων-

σταντινουπόλει κατὰ τοῦ Καντακουζηνού, χρειαζόντουσαν χρήματα. Μὰ τὸ δημόσιο θησαυροφυλάκειο ἦταν ἀδειανὸ καὶ ἡ αυτοκρατορία ἐξαντλημένη οἰκονομικῶς. Μὲ κάθε θυσία ἡ αυτοκράτειρα προσπάθησε να βρῇ χρήματα. Γύμνωσε λοιπὸν τὴς ἐκκλησίας και πούλησε τὴς εἰκόνες. Ἐπίσης πούλησε ὅλα τὰ ἀσκητικὰ τοῦ παλατιοῦ και κατέσχεσε τὴς περιουσίας τῶν μεγάλων οἰκονομειῶν. Ὅσοι θέλησαν ν' ἀντισταθῶν στὸ τελευταῖο αὐτὸ μέτρον, συνελθῆσαν και φυλακίστηκαν. Έτσι ἡ πᾶς μεγάλη οἰκονομικὴ τυραννία ἐπικρατοῦσε στὴν αυτοκρατορία.

Μὰ τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι τὰ χρήματα ποὺ συγκεντρώθηκαν ἔτσι δὲν ἀρκετοῦσαν ἐξ ὁλοκλήρου σὲς ἀνάγκες τοῦ πολέμου. Οἱ εὐνοούμενοι τῆς 'Αννας ἐπωφελέσθησαν τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς γὰρ να γίνουν πᾶντολοι.

Συγχρόνως, οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ζητήσουν ἀνίσχυρι ἀπὸ ἑνῶς Δυναστεῖας. Έτσι, ὁ Καντακουζηνός, γὰρ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Στεφάνου Νεούμαν, τοῦ προσέφερε τὴς θυγατέρας ἑσείας τῆς Μακεδονίας. Ἐπίσης, γὰρ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βοήθειαν τοῦ Τοῦκου Σουλτᾶνου τῆς Νικαίης Ὁλγῆν, τοῦ ἔδωσε τὴν κόρη του Θεοδώρα γὰρ σύζυγον.

Μὰ καὶ ἡ 'Αννα, ἀπὸ μέρους της, ἔκανε τὰ ἴδια. Ὑποσχέθηκε, μετὰ τὸν Νεούμαν, στὸν Κράλη τῆς Σερβίας, πᾶς, ἂν τῆς παρέδιδε ζωντανὸ ἢ πεθάνον τὸν Καντακουζηνό, ὅτι τοῦ ἔδινε τὴν κόρη της ὡς σύζυγον τοῦ γυιὸς του καὶ ὅτι τοῦ παραχωροῦσε ὁλοκλήρην τὴ Μακεδονία μέχρι τῆς Χρυσουπόλεως. Ἐπίσης, μετὰ τὸν Τοῦκο ἐμίση τοῦ 'Αδινίου.

Έτσι, ἐπὶ γρόνια δολιχῆρα, ἔλεπε κανεῖς τοὺς Τοῦκους να διασχίζον τὸν 'Ελλῆσποντο, να μπεινὸν στὴ Θράκη, σὺν τῇ ἑστῇ γὰρ να λεηλατοῦν τὸν τόπον.

Έφτασαν μάλιστα μετὰ τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ἡ 'Αννα, ἀδικοφῶν τας γὰρ τὴν τύχην, τῶν ὑπηκόων της, τοὺς ἐδεχόταν μετὰ τὸν καλύτερον τρόπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Δὲν θὰ διηγηθῶμε ἐδῶ τὴς μακρῆς περιπέτειας τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος βάστηξε περισσότερο ἀπὸ πέντε χρόνια και τελείωσε με τὴ νίκη τοῦ Καντακουζηνού. Αὐτὰ τὰ διηγῆται ἡ 'Ιστορία. Ὁ ὅς διηγηθῶμε μόνο ἐδῶ τὴς ἀνέκδοτες λεπτομερείας τοῦ ἡλίου αὐτοῦ.

Γὰρ ν' ἀνταπεξέλθουν οἱ ἐν Κων-

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ἱατρός ΓΑΒΡΙΗΛ ΛΟΥΣΕΝ, 28 ἐτῶν. Κόμισσα ΦΟΡΕ, 30 ἐτῶν. ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ. ΜΙΑ ΜΑΙ.Ι.ΜΟΥ.

(Στὸ σπίτι τοῦ ἱατροῦ Γαβριήλ. Ὁ Γαβριήλ κάθεται μόνος του μπροστὰ στὸ γραφεῖο του).

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Πῆρα τέλος πάντων τὸ διπλωμά μου... Δόξα τῷ Θεῷ! Εἶμαι πᾶς ἱατρός! Ἀπὸ σήμερα ὑλίστα θ' ἀρχίσω να δέχομαι ἀσθενεῖς... Έβαλα καὶ τὴ σχετικὴ πλάκα στὴν πόρτα μου «Γαβριήλ Λουσέν, Ἱατρός Παθολόγος». Νὰ ἴδωμε τώρα ποῖος θὰ εἶναι ὁ πρώτος μου πελάτης... Ὁ προτιμῶσα να εἶναι καμμιὰ κομψὴ καὶ χαριτωμένη κυρία, ἡ ἀκόμα καλύτερα, καμμιὰ ὁραία δεσποινίς... Μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ εἰσπράξω ἀπὸ τὸν πρώτον μου ἐπίσημον πελάτη, θὰ πάρω ἕνα κομψότερη, ἕνα μαγιό, γὰρ ἐνθύμιον. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνάει καὶ δὲν ἔρχεται κανεῖς. Δὲν θὰ παρουσιασθῇ λοιπὸν καμμιὰ χαριτωμένη δεσποινίς, ἡ ὁποία να ὑποφέρῃ ἀπὸ τὰ νεύρα της ἢ ἀπὸ ἀναμία γὰρ να τὴν κᾶνω καλά; Ἐγὼ δώσω καὶ ἀγγελίες σὲς ἐφημερίδες. Ἐστὶ ἐλπὶς πᾶς σιγῆς-σιγῆς θὰ γίνω διάσημος. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνάει καὶ δὲν ἔρχεται κανεῖς. Ἐπὶ τέλους ἂς ἔλθῃ καὶ μὴ ὁμορφῇ νέαν κυρία, ἂν ὅχι δεσποινίς!... Ἡ δεσποινίς όμως ἀπορεῖ να ἔχῃ διαθέσιμη καρδιά, καὶ να εἶναι καὶ πλούσια... Τέλος πάντων... Μπορεῖ ἡ κυρία να εἶναι καὶ χήρα... Καὶ παντρεμένη όμως ἂν εἶναι, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶναι τόσο τραγικόν, ἀλλὰ δι... Ὅπωςδήποτε δὲν θέλω να τὰ πλῆξω μετὰ παντρεμένης. Ἐπὶ τέλους!... Ἡ ὥρα περνάει. Ἀς ἔλθῃ καὶ ἕνας ἄνθρωπος. Τὸ κυριώτερον εἶναι να ἀρχίσω ἐπισήμως τὰ ἱατρικά μου καθήκοντα... Ἀς ἐξηγῶμαι εἰμαι νέος! Ἀς θυμίσω μόνο ὅτι εἶμαι ἱατρός... Δεσποινίδες καὶ κυρίες μποροῦν νὰ βρῶ δὲς θέλω ἄλλῃ ὥρα... Τώρα όμως θέλω προπάντων ἀρρώστους... Μὰ λοιπὸν, ὡς πότε θὰ περιμένω ἔτσι χωρὶς να ἔρχεται κανεῖς; Καὶ ἕνας μόνον πελάτης ἂν ἔλθῃ σήμερα, θὰ μείνω εὐχαριστήμενος... Θέλω να ἐγκαινιάσω τὸ ἐπάγγελμα μου, τὴν ἐπιστήμην μου ὡς πᾶς, καλῶς... (Ἐξαφνὰ κουνουρίζει τὸ τηλέφωνον. Ὁ Γαβριήλ παίρνει τὸ ἀκουστικὸν στὰ χέρια του).—Ἀλλο, ἀλλο, μάλιστα... Ἐδῶ ὁ ἴδιος... Ἱατρός Γαβριήλ Λουσέν. Πῶς εἶπατε; Εἰστε ἡ κόμισσα Ντὲ Φορέ; Ναί; Μένετε στὸ ἀντικρινὸν μου μέγαρον; Καὶ μετὰ ἐπειγόντως; Τί λέτε; Πρόκειται περὶ κινδύνου, πᾶς ἀφορὰ τὴν ἰδία σας ζωὴ; Κυρία κόμισσα, θὰ ἔλθω ἀμέσως. Ναί, ναί, θὰ σᾶς σώσω. Νὰ εἰστε ἡ κυρία. Τώρα ἀμέσως... (Ἀφῆναι τὸ ἀκουστικόν). Ἐκεῖ ποὺ περιμένει να ἔλθουν οἱ πελάται μου ἐδῶ, να ποὺ μετὰ φωνάζουν αὐτοὶ σπῆτια τους.

Λοιπὸν πρέπει να πάω στὸν ἀντικρινὸν μέγαρον... Δὲν ἤξερα ὅτι κατοικεῖ ἐκεῖ ἡ κόμισσα Ντὲ Φορέ... Εἶναι λίγες μέρες ποὺ ἦρθα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Δὲν ἔξερα τὴν γειτονίαν... Τί νά σπῆται ἡ κόμισσα; Γιατί κινδυνεύει ἡ ζωὴ της; Μήπως πῆρε δηλητήριο γὰρ λόγους ἐρωτικῶς καὶ μετάνιωσε, καὶ

ζητάει βοήθειαν; Ὁ ὅς εἶναι ὁραία καὶ ἑστῇ, βέβαια. Ὁ ὅς πάω ἀμέσως, τώρα. Ὁ ὅς ἴδῃ τὸ σπουδαῖον, ἡ κόμισσα εἶναι ὁ γειτονίας της... Ὁ ὅς ἀνταμείβῃ βέβαια πλουσιοπάροχα καὶ εἶται θὰ πάρω ἕνα ὁρατὸν ἀντικρινὸν μέγαρον.

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Τί λέτε, κυρία κόμισσα... Νὰ πεθάνετε τὸ σὺνέ, τόσο ὁραία; Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ὁ Θεὸς να γὰρ γὰρ τὸν Κοκό μου... Ἐγὼ εἶμαι ἀ-

πρόγονός μας, κατὰ τὸν Λαβδινόν... Ἀπὸ αὐτὸν καταγόμεθα ὅλοι. Εἶμαι ἐν τῇ γειτονίᾳ, γιατί σήμερα ποὺ δίνετε ἡ εὐκαιρία να περιποιηθῶ ἕνα ἀντικρινὸν μέγαρον... Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλον, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία καὶ ἂν πεθάνω...

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Ὁ Θεὸς να γὰρ γὰρ τὸν Κοκό μου... Ἐγὼ εἶμαι ἀ-

πρόγονός μας, κατὰ τὸν Λαβδινόν... Ἀπὸ αὐτὸν καταγόμεθα ὅλοι. Εἶμαι ἐν τῇ γειτονίᾳ, γιατί σήμερα ποὺ δίνετε ἡ εὐκαιρία να περιποιηθῶ ἕνα ἀντικρινὸν μέγαρον... Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλον, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία καὶ ἂν πεθάνω...

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Τί λέτε, κυρία κόμισσα... Νὰ πεθάνετε τὸ σὺνέ, τόσο ὁραία; Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ὁ Θεὸς να γὰρ γὰρ τὸν Κοκό μου... Ἐγὼ εἶμαι ἀ-

πρόγονός μας, κατὰ τὸν Λαβδινόν... Ἀπὸ αὐτὸν καταγόμεθα ὅλοι. Εἶμαι ἐν τῇ γειτονίᾳ, γιατί σήμερα ποὺ δίνετε ἡ εὐκαιρία να περιποιηθῶ ἕνα ἀντικρινὸν μέγαρον... Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλον, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία καὶ ἂν πεθάνω...

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Τί λέτε, κυρία κόμισσα... Νὰ πεθάνετε τὸ σὺνέ, τόσο ὁραία; Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ὁ Θεὸς να γὰρ γὰρ τὸν Κοκό μου... Ἐγὼ εἶμαι ἀ-

πρόγονός μας, κατὰ τὸν Λαβδινόν... Ἀπὸ αὐτὸν καταγόμεθα ὅλοι. Εἶμαι ἐν τῇ γειτονίᾳ, γιατί σήμερα ποὺ δίνετε ἡ εὐκαιρία να περιποιηθῶ ἕνα ἀντικρινὸν μέγαρον... Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλον, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία καὶ ἂν πεθάνω...

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Τί λέτε, κυρία κόμισσα... Νὰ πεθάνετε τὸ σὺνέ, τόσο ὁραία; Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ὁ Θεὸς να γὰρ γὰρ τὸν Κοκό μου... Ἐγὼ εἶμαι ἀ-

πρόγονός μας, κατὰ τὸν Λαβδινόν... Ἀπὸ αὐτὸν καταγόμεθα ὅλοι. Εἶμαι ἐν τῇ γειτονίᾳ, γιατί σήμερα ποὺ δίνετε ἡ εὐκαιρία να περιποιηθῶ ἕνα ἀντικρινὸν μέγαρον... Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλον, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία καὶ ἂν πεθάνω...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. J. A. LOBRY



Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ

γαλιανάκι ἀπὸ πορσελάνη, ποὺ θα παριστάνει μὴ κοντόσσα τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ...

ΓΑΒΡΙΗΛ.—Θὰ εἶναι τὸ παιδάκι μου... Ὁ ΚΟΜΗΣΣΑ.—Εἶναι κατὰ περισσώτερον ἀπὸ παιδί μου. Γὰρ κινδυνεύει τὸν, εἶναι ἐδῶ στὸ κρεβάτι τοῦ... (Ὁ Γαβριήλ σηκώνει τὰ παραπετάσματα γὰρ νὰ ἴδῃ. Ἐξαφνὰ ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα ἀκούγεται, καὶ ὁ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΩΝ



ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ



Παλαιοί τρόποι μαγείας που χρησιμοποιούνται και σήμερα. Τι απέδειξαν μερικές δίκες που έγιναν στην 'Αμερική. 'Η έκδικσις της μαύρης. Πώς πέθανε η ερωτική της αντίζηλος μέσα σε όχτω μέρες. Τό ξύλινο όμοιωμά του θύματος. 'Ο ληθαργικός ύπνος του νεαρού μαύρου. Πώς είδε ένα ναυάγιο από απόστασιν χιλιάδων μιλίων. Πώς έγινε καλά ο άρρωστος άχθοφόρος. Τά θαύματα της πίστεως.

Είπε άξιον προσοχής το γεγονός ότι πολλοί μέθοδοι που τις χρησιμοποιούσαν άλλοτε οι μάγοι, είναι και σήμερα ακόμα εν χρήσει στους διαφόρους λαούς. Μεταξύ αυτών είναι και η περίπτωση της χρησιμοποίησης της εικόνας ή του όμοιωματος του ανθρώπου εκείνου, τον οποίο οι μάγοι θέλουν να καταστρέψουν. 'Η μέθοδος αυτή, πολύ γνωστή κατά την αρχαιότητα στη Χαλδαία, στην Αίγυπτο, στην Ελλάδα και στην Ρώμη, χρησιμοποιείται και σήμερα σε ώριμες πολιτισμένες χώρες, ιδίως στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπως απέδειχθη από πολλές δίκες που έγιναν τελευταία στη Νέα Υόρκη.

Πράγματι, κατόπιν μιας καταγγελίας των κατοίκων της ιταλικής συνοικίας της Νέας Υόρκης, η αστυνομία ανακάλυψε στα σπίτια πολλών μάγων εικόνες και όμοιώματα διαφόρων ατόμων, τραπημένα από καρφίτσες ή μισοκαμένα. Οι μάγοι είχαν τη γνώμη ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα εξεδίκοντο τα εικονιζόμενα πρόσωπα, με τα οποία είχαν προηγουμένως αφορμές!

Με την ευκαιρία αυτή, ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος έγραψε στην εφημερίδα του μια μεγάλη ναιπάνια για τους μάγους, αναφέροντας μεταξύ άλλων τι είδε με τα μάτια του στην 'Αϊτή, μια χώρα δηλαδή στην οποία οι μαύροι και οι παπαλούς (οι μάγοι και οι θαυματουργοί) εξασκούν ακόμα τρωμερή επίδραση επί των κατοίκων.

«Μια νεαρή μούρη — διηγείται ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος που αναφέρει παραπάνω — θέλησε κάποτε να εκδικηθή τη γυναίκα που ξελόγιασε τον άγαμπρόν της. Πήγε λοιπόν και βρήκε έναν μάγο, με τον οποίο έτυχε να σχετίζονται, και τον παρακάλεσε να κάνει μάγια της αντίζήλου της για να πάθι κακό.

— Θέλεις να την σκοτώσω ή να την ρίξω άπλω άρρωστη; τή ρώτησε σοβαρώτατα ο μάγος.

— Να τή σκοτώσω! αποκρίθηκε με λύσσα η ερωτωμένη μούρη.

— 'Η δουλειά αυτή θα σου στοιχίσει είκοσι πιάστρα. Και τα θέλω προκαταβολικώς.

— Θα σου τὰ φέρω απόψε τα βράδυ...

Ξυλένιο όμοιωμάτος της αντίζήλου, προσφέροντας μερικά καθυλιστικά λόγια...

— Τώρα, μπορείς να είσαι ήσυχη! είπε ο μάγος στη μούρη. Πριν περάσουν όχτω μέρες, η αντίζήλος σου δεν θα ζή πειά.

Τί θα πής τώρα αν μάθετε ότι πράγματι, ύστερα από όχτω μέρες πέθανε η αντίζήλος της ερωτωμένης μούρης; 'Η εξήγησις του περιέργου αυτού φαινομένου δεν είναι δύσκολη. Μόλις η γυναίκα αυτή έμαθε ότι της είχαν κάνει μάγια, ταράχτηκε τόσο πολύ, ώστε έπεσε άρρωστη και...

πέθανε, επειδή ήταν βεβαία ότι δεν θα μπορούσε πεινά να ζήση!

Θα σάς διηγηθώ τώρα μια άλλη

ρώτησα εγώ με άπορία. 'Η θάλασσα είναι τόσο κακρά!

— Τώρα θα σου τὸ πῶ εγώ!

Κι' άμέσως διάλεξε τὸ νεαρότερο ἀπ' όλους τούς ύποτελεις του, έτοιμασε ένα ποτό από χυμούς άγρίων καρπών και τὸ τὴ δώσε να τὸ πιῇ. 'Ο 'Ινδός έπεσε άμέσως κάτω. Τὸν είχε πιῇσει ληθαργικός ύπνος. Κι' έπαινε εἶδα σε λίγο πὸς άλλους ίθαγενείς να τὸ δένουν τὸ στῆθος με σχοινιά, ρώτησα τί εἴχανε αὐτό.

— Μόλις ξυπνήσει, μὸς αποκρίθηκε ο άρχηγός, θά εἶνε τρελλός! Κι' τότε, μέσα στις παρακρούσεις του, εἶνε ικανός να πείσῃ από κανένα γκερεμ να σκοτωθῇ!

Πέρασε μισή ώρα. Εσπινά, ο 'Ινδός πετάχθηκε πάνω, βγάζοντας δια-

ραμική σημασία στα παραμυθία ενός τρελλού. 'Ωστόσο, ύστερα από λίγον καιρό, έμαθα ότι, πράγματι, τὸ καράβι πὸς μᾶς έφερεν τρόφιμα είχε βυθισθῇ τὴν ἡμέρα ακριβῶς πὸς ο τρελλός άραματίζετο έμπρός στα μάτια μου!

Μὸς εἶνε άδύνατο να εξηγήσω τὸ μυστήριο αὐτό. Γι' αὐτό και σᾶς αναφέρω τὸ περιστατικό! τούτο χωρίς σχόλια...

Θα σᾶς αναφέρω τώρα και ένα άλλο έπεισόδιο, πὸς θα σᾶς πείσει καλύτερα πὸς τῆς μεγάλης επίδρασης πὸς εξασκούν οι μάγοι στους άφελεις κατοίκους τὸν μακρινὸν εκείνον περιφερειών.

Προηγουμένως όμως πρέπει να σᾶς πῶ ότι όλοι αὐτοί οι μάγοι και οι θαυματουργοί δεν εἶνε σαπλατάνοι.

Μεταξύ αὐτῶν υπάρχουν και πολλοί πὸς πιστεύουν με φανατισμό στην άποστολή τους και εἶνε άνθρωποι τσοφοί, σοφάροι και σεβαστοί.

Ένας ἀπ' αὐτούς ήταν και ο μάγος πὸς γνώρισα σ' ένα ινδικό χωριό τῆς Κόστα-Ρίκας, ὑπὸ τῆς ακόλουθης περιστάσεως:

Μια μέρα, ένας από τούς ίθαγενείς άχθοφόρους, προσκεκολλημένος στην ύπηρεσίᾳ μας, έπεσε βαρύν άρρωστος.

Ο άχθοφόρος αὐτός μὸς ήταν πολύτιμος και έκανα, ὅτι περνούσε από τὸ χέρι μου για να τὸν κάνω καλά. Μὰ δεν άρχισα ν' αντίληφθῶ ότι όλα τὰ σύμφωνά κάμακα πὸς τὸ εἶδωσα δεν τὸ έφεραν τὸ παραμικρό αποτέλεσμα.

Ένα πρωί, ο άρρωστος 'Ινδός, καταλαβαίνοντας ότι πλησιάζει πια τὸ τέλος του, με παρακάλεσε να τὸν μεταφέρω στην καλύβα τοῦ μάγου τοῦ χωριού.

— Αὐτός μονάχα δὲ μπορούσε να με γιατρέψῃ, μὸς είπε.

Εγὼ γέλασα με τὴν άφέλεια τοῦ 'Ινδού. Μὰ δεν ἤθελα να τὸν χαλάσω τὸ χατῆρι. Και διέταξα να τὸν μεταφέρουν στην καλύβα τοῦ μάγου.

Ο θαυματουργὸς τὸν εξέτασε και τὸν εἶπε να βάλῃ όλα τὰ δυνατά του, να σταλῇ στα πόδια του και να τὸν ακολουθήσῃ σ' ένα μονοπάτι, πὸς βρίσκεται εκεί κοντά.

Ο άρρωστος σηκώθηκε πράγματι ὀρθος και τὸν ακολουθῆσε. Μόλις προχώρησε μερικά βήματα, τούς πήρα κι' εγὼ τὸ κατόπι, άδιαφορῶντας για τῆς παρακλήσεις τὸν συνοδὸν μου 'Ινδὸν πὸς μὸς έλεγαν ότι ἡ περιέργειά μου αὐτὴ πιθανὸν νὰ μὸς στοιγίῃ τὴ ζωή.

Εγὼ όμως ἤθελα με κάθε τρόπο να μάθω σε τί εἶδους θεραπείᾳ θὰ ὑπέβαλε ο μάγος τὸν άρ-



Μάγος τῆς 'Αλάσκας με τὴ σύζυγό του

παράξενη περιπέτεια πὸς μὸς συνέβη τὸν καιρό πὸς βρισκόμουν σε μια άπάτητη σχεδὸν περιοχή μεταξύ Κολομβίας και 'Ισημερινού, μάλῶ με μερικούς μεταλλωρύχους.

Τὸ ίστιοφόρο πὸς ἐπρόκειτο να μᾶς φέρῃ τρόφιμα είχε καθυστερήσει: μια ὁλόκληρη εβδομάδα και άρχισε να μᾶς άπειθῇ τὸ φάσμα τῆς πείνας.

Όταν εξεδήλωσα τούς φόβους μου στὸν άρχηγὸ μᾶς φυλῆς 'Ινδὸν Τσοκός, πὸς εἶχαν καταστρώσει εκεί κοντά, εκείνος με ρώτησε:

— Θέλεις μήπως να μάθῃς πὸς βρίσκεται τώρα τὸ καράβι με τὰ τρόφιμα;

— Πῶς θὰ μπορούσα να τὸ μάθω;

— Εἰς τὴν ὥρην πὸς εἶπα, τὸ καράβι...

Και ὅταν τὸ βράδυ, ἐπῆγε ἡ πελάτις φέροντας τὴ συμφωνημένη ἀμοιβή, ο μάγος τὴν ὡδήγησε ἐπιστημότατα στὸ δένδρο, πῆρε μια χοντρή βελόνα και τὴν έμπῆρε στην καρδίᾳ τοῦ

περσικῆς κραυγῆς. Τὰ μάτια του είχαν πεταχθῇ έξω από τῆς κόγχης και τὸ στόμα του έβγαζε άφρούς...

Τὸν άρρησαν να σφαδάζῃ και να παραδέρνῃ ἐπὶ ένα τέταρτο τῆς ώρας.

Υστερα, σταμάτησε μόνος του και άρχισε να προσφέρει μερικά άκατάλληπα λόγια, τὰ ὅποια μονάχα ο φύλαρχος καταλάβαινε.

Τέλος, ο άρχηγός μὸς εξήγησε:

— Δυνατὴ τρικυμία έπιασε αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ καράβι... 'Ο τρελλός αὐτός λέει ότι τὸ βλέπει τώρα πεταμένο σε κάτι βράχια...

— Όλοι οι άνθρωποι τὸν πληρώματος έχουν σκοτωθῇ!...

Εἰννοεῖται ότι δεν εἶδωσα τὴν πα-

ραμική σημασία στα παραμυθία ενός τρελλού. 'Ωστόσο, ύστερα από λίγον καιρό, έμαθα ότι, πράγματι, τὸ καράβι πὸς μᾶς έφερεν τρόφιμα είχε βυθισθῇ τὴν ἡμέρα ακριβῶς πὸς ο τρελλός άραματίζετο έμπρός στα μάτια μου!

Μὸς εἶνε άδύνατο να εξηγήσω τὸ μυστήριο αὐτό. Γι' αὐτό και σᾶς αναφέρω τὸ περιστατικό! τούτο χωρίς σχόλια...

Θα σᾶς αναφέρω τώρα και ένα άλλο έπεισόδιο, πὸς θα σᾶς πείσει καλύτερα πὸς τῆς μεγάλης επίδρασης πὸς εξασκούν οι μάγοι στους άφελεις κατοίκους τὸν μακρινὸν εκείνον περιφερειών.

Προηγουμένως όμως πρέπει να σᾶς πῶ ότι όλοι αὐτοί οι μάγοι και οι θαυματουργοί δεν εἶνε σαπλατάνοι.

Μεταξύ αὐτῶν υπάρχουν και πολλοί πὸς πιστεύουν με φανατισμό στην άποστολή τους και εἶνε άνθρωποι τσοφοί, σοφάροι και σεβαστοί.

Ένας ἀπ' αὐτούς ήταν και ο μάγος πὸς γνώρισα σ' ένα ινδικό χωριό τῆς Κόστα-Ρίκας, ὑπὸ τῆς ακόλουθης περιστάσεως:

Μια μέρα, ένας από τούς ίθαγενείς άχθοφόρους, προσκεκολλημένος στην ύπηρεσίᾳ μας, έπεσε βαρύν άρρωστος.

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μια ήλιόλουστη μέρα, η Ειρήνη Σάονινο στεκόταν στο πεζοδρόμιο και περίμενε το σύζυγό της, τὸ Μάξιμ, ὁ ὁποῖος είχε μπεῖ σ' ένα γειτονικό κατάστημα.

Η Ειρήνη κοιτάζοντας στὸν καθρέφτη της κι' ήταν εἰθαροστημένη γιατὶ καμιά από τῆς κυρίες πὸς περνούσαν δεν είχε τόσο ὀραίο καπέλλο σὰν τὸ δικό της.

Εἶχαν περάσει ἔξη λεπτά και ὁ σύζυγός της ακόμα δεν φαινόταν. Η Ειρήνη άρχισε τώρα να άδμονῇ. Κατ' ἐπανάληψη θέλησε να μιῇ στο μαγαζάκι, αλλά τὴν τελευταία στιγμή μείνανε, απομακρινόταν από αὐτό και πάλι ξαναγύριζε στὴ θέσι της.

Ένώ περίμενε, πρόσεξε ξαφνα πὸς ένας νέος, πὸς είχε σταθεῖ κι' αὐτός στο πεζοδρόμιο, τὴν κοίταζε κατάματα, μολοντὶ δὲ ἡ άχτιδες τοῦ ἡλιου τὴ χτυπούσαν στα μάτια, πρόσεξε επίσης ότι ὁ νέος αὐτός ήταν συμπαθητικώτατος, καλοκαίριος, με ὀραία μάτια και με σταχτιά κομᾶ ρούχα.

Εἶχαν ὁ άγνωστος νέος τὴν πλησίασε και, μ' ένα γλυκὸ χαμόγελο, τῆς είπε μερικά τρυφερά λόγια.

Εἶνε άγνωστο τί τοῦ ἀπάντησε ἡ Ειρήνη, γιατί ὁ νέος εἰσώπασε απότομα και πήγε λίγο παραπέρα. 'Ισως όμως να τῶκανε αὐτό, γιατί εκείνη τὴ στιγμή είδε τὸ σύζυγό της πὸς έδωκε ἀπ' τὸ μαγαζάκι.

Ο τελευταῖος δικαιολογήθηκε στὴ γυναίκα του για τὴν άργοπορία ὅπως μπορούσε και προσποιήθηκε ότι δεν ἀντελήφθη αὐτό πὸς είχε συμβῇ πρὸ λίγων μεταξὺ τῆς Ειρήνης και τοῦ άγνωστου νέου.

Ο νέος ὁστόσο δεν τσαχτήθηκε καθόλου από τὸ βλέμμα πὸς τὸ έφοριζε ὁ Μάξιμ, αλλά εξακολουθῆσε αδιάφορα τὸ δρόμο του.

Η Ειρήνη όμως από κείνη τὴ στιγμή αἰσθάνθηκε ότι κάτι τὴ συνέδεε μαζί του, ὅτι τὰ αἰσθητά του συμφωνούσαν και έννοιασε κάποια άόριστη λαχτάρα να τῆς πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά.

Δεν τὸν ξαναείδε όμως ποτὲ πια από τότε.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπῆγαν στὸ θέατρο, ὁ Μάξιμ δεν θέλησε να ζητήσει ἐξηγήσεις για τὴ συνωμία τῆς μετὸν άγνωστο νέου, γιατί κατάλαβε τὸ λάθος πὸς είχε κάνει ν' άόρησῃ και τὴν άφήρη μόνη τὴν ὥρα ἔξω.

Μονάχα, ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι, τὴ ρώτησε:

— Σου άρεσε, Ειρήνη, τὸ ἔργο αὐτό;

Η Ειρήνη όμως τοῦ ἀποκρίθηκε μ' αδιαφορία. Καί πραγματικά τὸ παίξιμο τοῦ ἡθοποιου δεν τῆς είχε προσεγγίσει καμιά έντιμωσι. Μπροστά τῆς

είχε ὀλοένα τὸ βασιλόπιλο τοῦ παραμυθίου πὸς τῆς είχε μιλήσει τὸ πρωί...

Ο σύζυγός της τῆς έφοριζε ένα διαπεραστικό βλέμμα και τῆς είπε:

— 'Αλήθεια, Ειρήνη, ἔλασα να σε ρωτήσω κάτι. Ποιὸς ήταν ἑκείνος ὁ νέος πὸς σου μιλήσε τὸ πρωί, ὅταν εγὼ ἤμουν μέσα στὸ μαγαζάκι;

Η Ειρήνη, ἡ ὁποία είχε ξαπλωθῇ πια στὸ κρεβάτι της, φάνηκε σὰν να μὴν άκουσε τὴν ἐρώτησί του.

— Γιατὶ δεν μὸς τὸν εἰσώτησες; ξαναρώτησε ὁ Μάξιμ.

— Ναι, αὐτὸς δὲν θὰ σ' ἐνδιέφερε, ἀπάντησε ἡ Ειρήνη.

— Θαρῶ πὸς κάτι μὸς κρύβεις, Ειρήνη. Μὸς φαίνεται πὸς ἔχω τὸ δικαίωμα να μάθω. Ποιὸς ήταν;

— Μὰ δεν ξέρω...

— Σου εἶνε άγνωστος λοιπόν;

— Πρώτῃ φορά τὸν είδα...

— Μὰ τί σου ἔλεγε;

— Σὲ βεβαιώνω με εἰλικρίνεια ὅτι δεν μὸς είπε τίποτε ξεχωριστό. Ἐπὶ τε-

σώπασε. 'Υστερ' από μια στιγμή, ἀφοῦ χασιμορήθηκε, πρόσέθεσε:

— Πάω να κοιμηθῶ στὸ γραφεῖο μου!

Μὰ ἀφοῦ στριμογύρισε τοῦ κάκου ὡς δυὸ ὄφεις στὸν καναπέ τοῦ γραφείου του, χωρίς να τὸν παίρνῃ ὁ ἄντρος, σκέφτηκε πὸς θάταν προτιμώτερο νὰ λύση τὴν ὑπόθεσι εἰρηνικά.

Ανοίξε λοιπὸν σιγά-σιγά τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας και πλησίασε τὴν γυναίκα του για να τῆς πῇ ότι δεν μπορούσε τόχα να ἡσυχάσῃ στὸν καναπέ. Ένώ όμως περίμενε πὸς θὰ τὴν ἔδρισε να κλαίῃ, τὴν είδε να κοιμάται αἰσώτατα.

Χωρὶς να τὸ θέλῃ τότε, καθὼς τὴν ἐκύτταζε, μαγεύτηκε ἀπ' τὴν ὀμορφιά τῆς και εἶπε μόνος του δανάτα:

— 'Η Ειρήνη μου ἔχει τὰ ὀμορφότερα μαλλιά τοῦ κόσμου!

Πέρασαν χρόνια ύστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ έπεισόδιο. Εκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν καλοκαίρι κι' ὁ Μάξιμ με τὴ γυναίκα του μένανε στὴν ἐξοχή.

— Ομιᾶσαι, Ειρήνη, τῆς είπε μια μέρα ὁ Μάξιμ, ἐκείνο τὸ βράδυ πὸς ἔφυγα από τὴν κρεβατοκάμαρά μας και πήγα να κοιμηθῶ στὸ γραφεῖο; Τὸ ἔκανα αὐτό γιατί θεώρησα τὸν εἰσώπασμό μου προσβεβλημένο. 'Υστερα όμως πὸς εἶδα να κοιμάσαι αἰσώτατα...

— Τί ὑπέθεσες; τὸν ρώτησε με περιέργεια ἡ Ειρήνη.

— Δεν ὑπέθεσα μόνον, αλλά ἐξέφρασα φανερά τὴν ἐντίμωσί μου, γιατί μὸς φάνηκε ἀράνταστα ὀραία...

— Πές μου λοιπὸν τί είπες τότε;

— Εἶπα: «'Η Ειρήνη μου ἔχει τὰ ὀμορφότερα μαλλιά τοῦ κόσμου!»

— Αὐτό ήταν; είπε ἡ Ειρήνη χαμογελώντας ἱκανοποιημένη.

— Πές μου όμως τώρα κι' ἐσὺ τί σου είπε πῇ ὁ άγνωστος ἑκείνος νέος.

— Θα σου τὸ είχα πῇ από καιρό, ἀποκρίθηκε ἡ Ειρήνη, ἀν ἤξερα αὐτό πὸς είπες κι' ἐσὺ ἐκείνο τὸ βράδυ για μένα. Λοιπὸν ὁ άγνωστος αὐτός γέλασε κοντά μου και μὸς είπε: «Τὰ μαλλιά σου εἶνε θαυμάσια και τὰ νύχια σου εἶνε κανένα σπουδαῖο πράγμα;»

Απὸ τὰ λίγα του όμως αὐτὰ λόγια εἶναι ἔλσας διόλκιμος μυθιστόρημα...

Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν ἤθελα να σου πρὸδῶ τὴν ἐξομολόγησί του...

Φαδῶμουν μὴπως καταστρέφεις τὸ ὄραίο μου ὄνειρο με τὸ ἀπότομο φέροισό μου...

— Ειρήνη, εἶπα μια ἀσύγκριτη γυναίκα, ἀποκρίθηκε ὁ Μάξιμ. Σήμερα μὸς έδωσες ένα ὀραίο μά-

θημα. Μὲ δίδαξες ότι δεν πρέπει ἐμεῖς οἱ άντρες να περιμένουμε να κοιμηθῇ ἡ γυναίκα μας για να τῆς πῶμε πὸς εἶνε ὀραία...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ



Ο συγγραφέας τοῦ διηγήματος Αντώνιος Τσεχόφ.

λους γιατί ἐπιμένεις;

— Θέλω να μάθω τί σου ἔλεγε...

— Ποτέ! φώναξε ἡ Ειρήνη. «Όσο κι' αν σου φανῇ παράξενο αὐτό, ποτὲ δεν θα σου πῶ τί μὸς είπε. Ένα μόνον εἶπα, ὅτι δεν μὸς είπε τίποτε ἐπιληψίμο...

— Μὰ τότε γιατί δεν θέλεις να μὸς πῇς; φώναξε ὁ σύζυγός της.

— Δεν σου τὸ λέω! ἀποκρίθηκε με τραχύτητα ἡ Ειρήνη.

Ο Μάξιμ κατάλαβε πὸς θάταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο και

ἐντίμωσι. Μπροστά τῆς



— Ἐγὼ ἀφέντης, ἐσὺ ἀφέντης, ποιο
θα βόσκη τὰ γελάδια;



‘Ο Ἀρχιμήδης

κατεσκεύαζε καὶ μιὰ ἄλλη μηχανή, ἥ
ὁποία ἔπαινε μ' ἀγκίστροι τὰ ἐχθρικά
πλοία, τ' ἀνέψανε καὶ ἔπειτα τὰ βύ-
θιζε στὴ θάλασσα μαζὺ μὲ τὰ πληρώ-

— Μήτε τὸ διάβολο νὰ δῇς, μήτ
τὸ σταυρό σου νὰ κάμῃς.

(Ἐκλογαῖς).

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΕ ΦΛΑΤΣΟΥΣΗ

Οι Τούρκοι του Κάστρου σφάζουν τους χριστιανούς. 'Η καταδίωξις μέσ' από τον Κάμπο. 'Ημέρες αγωνίας άπάνω σέ μιιά στέγη. 'Ο φόνος του γέρου παππού. 'Η επιδρομή κατά του μοναστηριού του 'Αγίου Μηνά. 'Η σφαγή των χριστιανών. Στά χέρια των Τούρκων. Πώς σκοτώναν οι σφαγείς τα μωρά. Στά δουλοπάξαλα της Σμύρνης. 'Η εικόνα της 'Αγίας Τριάδας. Πώς έμεινε άνεγγίχτη άπ' τις σφαίρες των Τούρκων. Τό σπαθί της Σουλτάνας, κλπ. κλπ.

Γ'.
'Από τό τόσο ενδιαφέρον βιβλίο του καθηγητού κ. Στυλ. Βίου «'Η σφαγή της Χίου εις τό στόμα του Χιολού λαού παίρνουμε και σήμερα την παρακάτω ενδιαφέρουσα σελίδα για την καταστροφή της Μεγαλονήσου. Πρόκειται περί της αφήγησης του αυτόπτου μαρτυρού Μικέ Φλατσούση, ο οποίος ήταν δεκαπενταετής κατά την εποχή της σφαγής.
«Τόν καιρό της 'Επανάστασης—διηγείται ο Μικέ Φλατσούσης—ήμουν παιδάκι δεκαπέντε χρόνων κι' ο ακχαρίτης ο πατέρας μου με είχε βάλει για κοπέλλι στα χτήματα του μπαμπά μου του Γιώργη.

'Από καιρό όλος ο κόσμος στό νησί ήταν άνηρχος και φοβόταν τους Τούρκους μήπως κάνουν κανένα κακό στόν τόπο. Οι πλούσιοι μάλιστα είχαν στείλει τις οικογένειές τους μακριά από τό νησί μας, σέ άλλα νησιά πύ σίγουρα.

Τή Μεγάλη Πέμπτη λοιπόν βρισκόμουν στο χωράφι του μπαμπά μου και φύτευα ρεβύθια. 'Εξαφνα—βά ήταν ως τρεις ή άρα—άκουσα τουρκεσιές προς τό μέρος του Καστρού και σέ λίγο είδα ένα πλήθος ανθρώπων νά περνούν με φορτωμένα μουλάρια και νά τραβούν προς τό μέρος του Κάμπου.

Τους έρώτησα τί έστρεχε και μου άπάντησαν πώς, επειδή πέρα στο πέλαγος είχε φανεί ή τουρκική άρμάδα, οι Τούρκοι του Κάστρου, παίρνοντας θάρρος, είχαν πεταχτεί έξω κι' είχαν άρχίσει νά σφάζουν τους χριστιανούς.

Σάν τό άκουσα, τρέμα κι' έστρεξα στού άφεντικού μου και του τό είπα. Αύτός μ' έστειλε τότε νά κουβαλήσω πέτρες από τό πατάμι του Κοκκαλά κι' έπειτα, αφού έστησε μιιά σκάλα έξω από τό σπίτι του, ανέβηκε άπάνω στή στέγη και την έσκαζε γύρω-γύρω με τις πέτρες αυτές.

'Επειτα, έπήρε και δυό ψωμιά, μ' ανέβασε και μένα στή στέγη κι' έτσι κορυφώκαμε εκεί άπάνω.

'Εν τώ μεταξύ όλοι οι συγγενείς μας είχαν τραβήξει κατά τα Μαστιγώγια και μόνο ο παππούς μου, έπειδή ήταν πολύ γέρος, δέν μπόρεσε νά τους ακολουθήσει. Αύτός είχε καθίσει κάτω στο περιβόλι και φουμάριζε.

'Εμείς περάσαμε τή νύχτα άπάνω στή στέγη. 'Εξαφνα, τή Μεγάλη Παρασκευή τό πρωί, άκούσαμε κάτω μιιά τρυφερά.

—Βρε Μικέ, τόν παππού σου θά σκοτώσανε, μου είπε τότε ο μπαμπάς μου.

Πράγματι, τά μεσάνυχτα, όταν κατεβήκαμε από την ταράτσα για νά δούμε τί είχε γίνει, βρήκαμε τόν παππού μου σκοτωμένο στο περιβόλι. Τόν έπήραμε άμέσως και τόν έθάψαμε εκεί κοντά σέ κάτι βάλτους.

'Επειτα ανέβηκαμε και πάλι στην ταράτσα.

Τό Μεγάλο Σάββατο τό απόγευμα, άκούσαμε πάλι τουρκεσιές κατά τό μοναστήρι του 'Αγίου Μηνά, όπου βρισκόταν μαζεμένοι αρκετοί κύριοι.

'Ανάμεσα σ' αυτόν ήταν και πολλοί ένοπλοι και είχαν και δυό στήνες μαρμαριού μαζί τους.

Δυό λόχοι Τούρκων είχαν πάει νά

πουλί πετούμενα δέν φαινόταν σ' αυτόν...

Οι Τούρκοι ξεγυμνόντουσαν από τό πρωί στην έξοχη, σφάζανε όσους χριστιανούς συναντούσαν στο δρόμο τους και τό βράδυ ξαναγύριζαν στό Κάστρο. Τους άκούγαμε από την ταράτσα, κάθε σούρουπο, όταν γύριζαν στην πολιτεία.

'Εν τώ μεταξύ, τό ψωμί που είχαμε πάρει μαζί μας σάθηκε και τρεφόμαστε κάθε νύχτα με τά χλωροκόκκια του περιβόλιού.

Μι έμένα δέν μου άρεσε καθόλου ή ζωή αυτή κι' ένα βράδυ, την ώρα που κοιμόταν ο μπαμπάς μου, του έκο-

τους χριστιανούς δεμένους πισθάγκωνα και τους κόβανε τά κεφάλια. Τά μωρά τά πετούσαν στον άέρα και τά τρυπούσαν με τά σπαθιά τους!

'Επειτα, μαζί με πολλά γυναικόπαιδα, με πήγανε στή χώρα, όπου μας άπαράκαμε για τή Σμύρνη.

'Εκεί μας πουλήσανε στο παζάρι. 'Εμένα με πήρε ένας Τούρκος και τήν ίδια μέρα πού μ' άγόρασε, μ' έστειλε νά τού πάω νερό από τή βρύση.

Μά στο δρόμο μου έσπασε ή στάμνα και φοβήθηκα τόσο πολύ, ώστε πήρα τά βουνά. 'Εκεί έζησα δέκα μέρες, τρώγοντας άγρια γόρτα.

Μά στις δέκα μέρες άπάνω μ' έπιασε ένα απόσπασμα Τούρκων, με ξαναπήγε στή Σμύρνη και με πουλήθηκε σ' έναν παπά. Μά έγώ τό έσκασα και πάλι και γύρισα στή Χίο.

'Εκεί όμως οι Τούρκοι με διώσανε, και αναγκάστηκα νά πάω στή Σμύρνη, όπου κι' έζησα παραπάνω από ένα μισή χρόνο...

Ο ίδιος Μικέ Φλατσούσης διηγήθηκε και τά εξής ενδιαφέροντα γεγονότα:

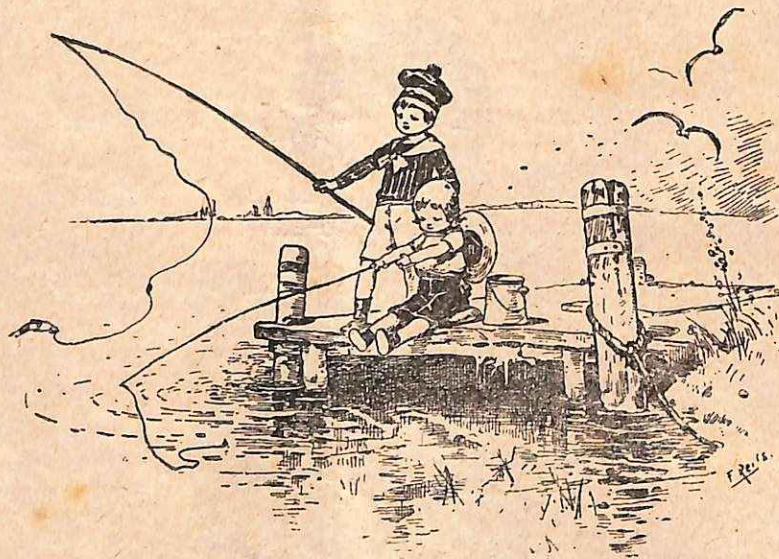
Μιά από τις τρεις εκκλησίες της Χίου που σώθηκαν από την καταστροφή ήταν και ή 'Αγία Τριάδα. Οι Τούρκοι μάλιστα θέλησαν νά καταστρέψουν τή θαυματουργή εικόνα της και άρχισαν νά την πυροβολούν με και άρχισαν νά την πυροβολούν με σφαίρες. Μά ούτε μιιά από τις σφαίρες τους κατόρθωσε νά την τρυπήσει. Τότε ένας Τούρκος θέλησε νά πάη κοντά και νά τή σπάσει με τό σπαθί του, μά άμέσως σωρίστηκε κάτω νεκρός.

'Ενας Χιώτης ναυτικός, ο Σκαναβής—διηγείται ακόμα ο Μικέ Φλατσούσης—είχε αγαπηθεί από μιιά σύζυγο του Σουλτάνου, ή οποία, για δείγμα της αγάπης της, τού χάρισε ένα μαλινιατένιο σπαθί με διαμαντόπετρες. Μά ο Σουλτάνος τό κατάλαβε αυτό κι' έστειλε στή Χίο άνθρώπους του για νά βρουν τό σπαθί στο σπίτι του Σκαναβή.

Ο Σκαναβής έορξζε τότε τό σπαθί μέσα στο πηγάδι του σπιτιού του. Τήν ώρα όμως που πήγαν οι Τούρκοι στο σπίτι του, γύριζε τό μάγκανο του πηγαδιού, ή τούχη τώρθε έτσι ώστε νά μπλέξει τό σπαθί στο σκονί και ν' ανέβη άπάνω. Οι Τούρκοι τότε τό είδαν, πιάσανε τό Σκαναβή και τόν έπήγαν στην Πόλη, όπου και τόν κρεμάσανε...

Οι καπετανίτοι των Τούρκων καθόλου τους απήγαγαν τήν πλατεία του χωριού. 'Εκεί τούς πήγαιναν και

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόκιμους βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέμα 7. 'Αθήνας.



κουρεύσουν τό μοναστήρι. Οι χριστιανοί όμως τους πήρανε στο τουφεκιά και τους πήγαν κυνηγώντας ως τά Κεραμαρικά.

Μά την άλλη μέρα πήγαν στο μοναστήρι πύ πολλοί Τούρκοι μαζί με ιππικό. Είχανε και δυό κανόνια που τά στήσανε στούς υλούς του Νεχωριού κι' άρχισαν από και νά βομβαρδίζουν τόν 'Αγιο Μηνά. 'Ετσι άνοιξαν μιιά τρύπα στον τοίχο του, απήκανε μέσα κι' άρχισαν τή σφαγή.

'Εμείς άπάνω στην ταράτσα άκούγαμε τά ούρλιαχτά και τις κραυγές των χριστιανών που σφαζόντουσαν.

Οι σκλάβοι του Κάμπου είχαν ανοίξει δρόμο μέσα από τά χωράφια και πήγαιναν κι' άκουγαν τά πούφατα.

Ο Κάμπος ήταν έρημος, ως και

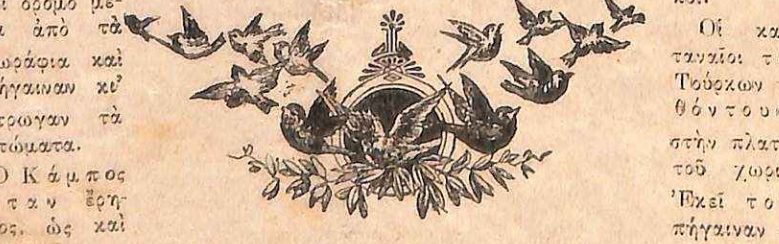
ψα και τραβήξα κατά τό Πυργί με την ιδέα πώς δέν ήταν εκεί Τούρκοι. Σάν ξεμέρωσε, είχα φτάσει στούς 'Ασβεστολάκκους, έξω από τό Πυργί. Μά εκεί φυλάγανε Τούρκοι κι' έτσι βρήκαμε έξαφνα απροσδόκως τους.

Θέλησα νά τους ξεφύγω, μά ένας άπ' αυτούς, γυρίζοντας κατά πάνω μου τό τουφεκί, μου φώναξε:

«Ντούς!» ('Αλν!)

'Εγώ φοβήθηκα και στάθηκα. Τότε ένας από τους Τούρκους με έπιασε και με πήγε στο χωριό, όπου με κρέμασανε στην αχίρνη του.

Εκεί, τους χριστιανούς τους είχαν κλεισμένους μέσα σ' ένα μαγαζί, έξω από τό οποίο φυλάγανε Τούρκοι.



Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο' ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Καί σ. Βροντίση ν. 'Ενταύθα. Το τραγούδι σας κατά του «Παναθηναϊκού», όχι καλό. Γιατί δέ αφού είνε ασυρίκτο τό λέτε... «έλεγεϊνόν»! 'Ελεγεϊνόν είνε τό πένθιμα και θλίβερά τραγούδι. Γ. 'Α ν τ ω ν ι ο υ. 'Αμφολογία. Μας γράφετε νά σας γράψουμε τους δρους της συνεργασίας με τους διάφορους ποιητές κ.λ.π. γιατί πρόκειται νά στείλετε ποιήματα και ισορίες πύ καλές άπ' τους άλλους. 'Όροι ίσως!-τεροι δέν υπάρχουν. Στέλνετε τά χειρόγραφα σας με πένταδραμο δικαίωμα κρίσεως κι' αυτό φτάνει. Γράφετε ακόμα ότι είνε δ ν ε ι ρ ο π ο λ ο ς και ότι γράφετε ποιήματα «α θ ω ρ τ ι α φ α ν τ α ς ε σ τ ε ε ς ε ς». 'Αλλά δέν τό πολυ καταλαβαίνουμε. Διότι: 'Αλλά σ' αυτός είνε οίς τά ποιήματα. 'Όπως αυτό που στέλνετε παραδειγματικός χάριν! 'Αλλά αυτό δέν είνε καλό ποίημα. Είνε κάτι περισσότερο από κακό. 'Ιδού μερικοί στίχοι:

Γιατί τόν κόσμο των φτωχών
Και τόν δεισιχρόνο
Γιατί ο άσπλαγχνος θεός
Και αυτούς δέν τους λυπάται.
Γιατί τούς έπλασε νά ζουν
Φτωχοί και πινασμένοι
Κι' οι πλούσιοι όπου τους βλέπουνε
Με άγρια φωνή νά ξεβρίζουν;

Πρός Θεού!... Μή γράφετε πλέον στίχους. Είνε φρικαστικοί οι παραπάνω. Διαβάστε δέ, διαβάστε πολύ νά μορφωθείτε, αφού μάλιστα είσαστε ζωγράφος. Αύτή είνε ή ελληνική συμβουλή μας. 'Ακούστε την. Τή φωτογραφία σας γιατί τή στέλνετε; Είσαστε πολύ φιλόδοξος. 'Εστω. 'Αλλά, σάς τό είπαμε, διαβάστε. 'Αγνοείτε στοιχειώδη πράγματα. Β. Μ ε τ α λ α ν. Πάτρας. Δελτίο δέν σας στείλαμε γιατί δέν όφείτανται ταυτίσει δέν έχουμε τυπώσει, γιατί δέν χρειάζονται ασφαλώς. Τάς ποδοσφ. συνηθήσεις τάς παρακολουθεί εύκόλως στην επαρχία ένας ανταποκριτής. 'Η ανταποκρίσεις για την Μίς Πάτρα, όχι επικαιρος πλέον. 'Α γ γ ε λ ο π ο υ λ ο υ. Τό ποίημα σας για τους παίκτας του «Παναθηναϊκού», όχι καλό. 'Ιδού π.χ. τό σ' τετράστιχο:

Στεφάνι Δάφνης δοξασμένο
θέ νά χαρίσω σέ ένα κηλό
και όρμα του ποδοσφαιρούμας
Κουράντη Φίλιπα, βράχο γερό.

Α. Μ. 'Ενταύθα. 'Εχετε δικη Ιωας, άλλα τό χειρόγραφο σας ήταν φρικτά, μά φρικτά κακογραμμένα. Δ ε σ π ο τ ο π ο υ λ ο υ. 'Εδουάν. Στέλνετε ανταποκρίσεις. Σας ευχαριστούμε. Ε υ ά γ γ υ. Κ ά λ λ ο υ. 'Ενταύθα. Τά όνόματα των αυτών του διαγωνισμού θά δημοσιευθούν. Τό ποιήμα σας όχι καλό. Β λ. Β λ α σ τ ο ν. 'Αγιον. 'Η φωτογραφία θά δημοσιευθεί. Ευχαριστούμε. Για τό κλισέ στείλετε τό ήμισυ περίπου της τιμής. δηλ. 25. Κ υ ρ η. 'Α π ο σ τ ο λ α κ η ν. Σ π α ρ τ η ν. Στέλνετε ανταποκρίσεις. Ευχαριστούμε. 'Η μ α λ ι α ν. Δ ο κ κ ι ν ο υ. Βόλον. 'Όχι χρισμα ευχαριστούμε. Πάντας ευχαριστούμε.

ΓΝΩ ΜΙΚΑ

—Τις αδυναμίες μας τις βλέπουν καλύτερα οι κατώτεροι μας, παρά οι ίδιοι μας.

—'Ο γάμος έχει την ιδιότητα νά μεταδίδη στή γυναίκα τά ελαττώματα του άντρός και ποτέ τά προτερήματά του.

—'Η γυναίκες θεραπεύονται από την άνηρία με τόν έρωτα ή με τή ματαιοδοξία.

—'Η γυναίκα που άρνείται με περιφράσεις θέλει κατά βάθος νά υπακούη.

—'Όπως σάς υποσχεθήκαμε, άρχισαμε από τό φύλλο της Πρωτοχρονιάς τόν νέο ποδοσφαιρικό διαγωνισμό.

'Ο νέος αυτός διαγωνισμός είνε πύ ευχάριστος των προηγούμενων και απαιτεί τέχνη, αντίληψη κι' έξυπνάδα.

Τά μαύρα κομμάτια που βλέπετε παρακάτω, πρέπει νά τά κόψετε προσεκτικά με τό ψαλίδι και νά τά κολλήσετε έτσι, ώστε ν' αποτελέσουν την σκιαγραφία—κεφάλι μόνον προφύλ—ένος γυναιστού και συμπαθούς ποδοσφαιριστού.

'Αφού σκαρώσετε τό κεφάλι με τά διάφορα μαύρα άποκόμματα, πρέπει νά βρείτε και ποιος είνε ή ποδοσφαιριστής αυτός.

Είνε τόσο πετυχημένη ή σκιαγραφία του, τόσο ζωντανό τό προφύλ του, ώστε είμαστε βέβαιοι πως θά θόν βοήτε άμέσως.

Αι λύσεις θά γίνονται δεκτές μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.

Πρέπει δέ νά τις στέλνετε έντός φακέλλου, σημειώντες σέ μιιά γονία του τις λέξεις «Διαγωνισμός Οίκογενείας».

Θά κόψετε δηλαδή τό εξής: 'Αφού ταιριάζετε τή σκιαγραφία θά μάς την στέλνετε κολλημένη, γράφοντας στο ύπό την εικόνα δελτίον τό όνομα του σκιαγραφομένου ποδοσφαιριστού, ι' δ-



ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

'Ο έν τή σκιαγραφία εικονιζόμενος ποδοσφαιριστής είνε δ κ.

'Ονοματεπώνυμον Αυτού

Διεύθυνσις

'Εν

τῇ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν συνητήθησαν εις φιλικόν άγώνα οι ομάδες «Προμηθεύς» Αιγίνης και «Ολυμπιακός» Χαλκιδαίης. Κατόπιν σκληρού άγώνος νικήτης άνεδείχθη ο «Ολυμπιακός» διά τερμάτων 2 έναντι 1.

Στήν Αίγινα ιδρύθη κατ' αώτας και νέα ποδοσφαιρική ομάδα με τό όνομα «Παναγιωνικός» Αγίου Νικολάου. Μέχρι τούδε ή νέα όμάς έχει δώσει τέσσαρας συναντήσεις και έξήλαβε νικήτρια. 'Ετσι κατώρθεως νά γίνη δεύτερα όμάς Αιγίνης μετά την πρωταθλήτρια «Σαρανικός». Ούτω ένίκησαν τόν «Απόλλων» διά τερμάτων 2-0, τόν «Προμηθεύς» διά 1-0, τόν «Ολυμπιονίκη» διά 17-1, και τήν «Ένωση Αιγίνης» διά 2-1.

Τήν νέαν ομάδα αποτελούν οι κ. κ. Κουκούλης, Παναγιώτης, Σακκίτης Ι., Αγγελόπουλος, Μύρας, Σακκίτης ΙΙ, Γιαννούλης Ι, Γιαννούλης ΙΙΙ, Σπαρής. Παυλινέρης και Μπουραντίτης.

ΕΥΑΓ. Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ.—Τήν παρελθούσαν Τρίτην συνητήθησαν εις τό νέον γήπεδον Καλλιθέας οι ομάδες «Ερμής» Καλλιθέας και «Ηρακλής» Χαροκόπου. Νικήτρια άνεδείχθη καί «Ερμής» με πέντας τούς Βασιλειάδη, Παναγιωτόπουλον, Γεωργαλάν κλπ.

—Επίσης εις τό αυτό γήπεδον συνητήθησαν οι ομάδες «Αργοναύταις» και «Ευδαίμων», εκ των οποίων άνεδείχθη νικήτρια ή πρώτη με τέρματα 2-0. 'Εκ των παικτών διεκρίθησαν οι Ρουσσάκης, Μαρμανίδης, Στεργίου και Μαλέας.

—Εις τό γήπεδον του Καλλιθαϊκού επίσης συνητήθησαν ο «Εθνικός» Καλλιθέας και «Σέαν» Δουρουντίου, αποτέλεσμαν έξ 'Αρμενίου. Νικήτρια απέθη ή ελληνική με πέντας τούς 'Αλεξάνδρου, Βαγγέλην, Ροζάκη κλπ.

Χ. Ψ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Οι λαβόντες μέρος στο διαγωνισμό της σκιαγραφίας και άποστείλαντες όρθας λύσεις, είνε οι κατωί:

Πηνελόπη Μαλασσά (Κων/πολις), Ι. Π. Χατζόπουλος (Λαμία), Φ. 'Ιακωβίδης (Κωνσταντινούπολις), 'Απ. Χρηστίδης ('Εδεσσα), Βαρβάρα Κρεμύδα (Π. Φάληρον), Δέσποινα Γιατράκη (Χαλάνδρι), Εδ. Ριζόπουλος (Θεογίτη), Αρ. Α. Γιατίλης (Σάμος), Θεοδώρα Παπαθεοδωρού (Βόλος), 'Ολγα Σροκά (Πειραιές), Έμμ. Κοντογιώργης (Λαμία), Μιχ. Μιχαήλ, Γ. Βρεττός, Χρ. Σερράνης, 'Ελένη Παπανικολάου (Χορ.), Κ. Εύαγγελίδης, Καίτη Γεωργιάδου, Τακ. Λαμπρινόπουλος, Παρ. 'Ορανήδης, 'Αγγ. Μαγγίνας, Μαίρη Μαγγίνα (ένταύθα), Β. 'Ιωαννίδης, 'Ελληνική Δημητροπούλου, Δ. Π. Δημητροπούλος (Βόλος), Γ. Ν. Βαλασάκης (Θεογίτη), Τούλ. Χέση (Πειραιές), Χ. Δ. Κατσάρος (Χρισσό), Κ. Κωστάκος (Λαμία), Θ. Γ. Σαρκάνης ('Ιωάννινα), Φ. Φιλίππου (Κοζάνη), Μ. Ζερβουδάκης ('Ηράκλειον), Γ. Σαργέος (Ναυσταμίες), Φ. Οικονόμου (Πειραιές), Γιάν. Λεβέντης (Λαμία), Κ. Ρουμπής (Πάτρα), Χ. Ι. Δημητρούλης (Ζάκυνθος), Π. Μόνος (Λαμία), Χρυσούλα Κωνσταντή, Γ. Μυκάκης (Πειραιές), Σπ. Παλαιοχρονόπουλος, 'Ελλη. Μαρσέλλου, Π. Γαγγής, Νίκος Σκαλής, Α. Σακαλός, Π. Χαλκιάς (ένταύθα), Δ. Γ. Φαλάνης, Γ. Χαλκιάς, Θ. Ζαυάνος (Π. Φάληρον), Δ. Λεμπέσης (Πειραιές), Δ. Γ. Γιάννης (Ζάκυνθος), Γ. Μπάσης (Βόλος), Κ. Δ. Παπανικολάου (Καθηγού), Γ. 'Αποστολίδης (Πειραιές), Πέσρα Κακούλιδου (Χαροκόπου), Χ. Γ. Αδερνός (Κων/πολις), Τ. Φραντζής (Μεταξά), Ουρανία Περδανίδου (Κηφισιά), Ν. Ι. Σαρδινάκης (Κάτω Περατέρη), Μαρία Περδανίδου (Κηφισιά), Ν. Μελαντζής (Βαλαμίδου (Κων/πολις), Α. Σερραϊδής (Θεογίτη), Π. Ζαυάνος (Ζάκυνθος), Γ. Αιφάνος (Πειραιές), Εύαγγελίας Ζαχαριάδου, Στέλια Κουραγένη (Μυτιλήνη).

Στο προσεχές άλλα όνόματα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ υπολερό και τὰ μικρά επανωφοράκια από δαντέλλα ή ζωρζέτα συνηθίζονται εξαιρετικά εφέτος. Είναι πολύ όμορφα, αλλά και πρακτικά συγχρόνως, γιατί μάς βοηθούν νά μεταβάλλουμε μέσα σέ μία στιγμή μία τουαλέττα χορού ντεκολτέ σέ φόρεμα δείπνου ή πελετίνης.

—Επίσης όμως από τὰ υπολερό και τὰ επανωφοράκια, θά είναι «άν-βόγκ» και μικρές ξεχωριστές πελερίνες, τίς όποιες θά γίνουμε επάνω από αϊθέρια κορσάζα, καμωμένα από ύφανση πολύ λεπτή και ντεκολτέ. Η μικρές αυτές πελερίνες θά συμπληρώνουν πρό πάντων τὰ φορέματα τών νέων κυριτσών.

—Τὰ φορέματα τών νέων κυριτσών για τὸ βράδυ θά είναι πρό πάντων μπλε άνοιχτά ή άσπρα, αλλά όχι και όλόλευκα. Θά έχουν μία ελαφρύ άπόρροισή, λίγη ή κίτρινη ή μπλε.

—Η μικρές πελερίνες θά είναι κοντές και στεγανές άνω, σάν ένα άμπισμάν και τετράγωνες και πύο μακρυνές στους ώμους. Πίσω θά είναι επίσης στεγανές, αλλά πύο μακρυνές από άνω.

—Η πρόσθετος αυτές πελερίνες θά επιτρέπουν σ' ένα κυρίτσι νά φοράη τὸ φόρεμά του όπως θέλει, πύτε δηλαδή ως τουαλέττα χορού— χωρίς τήν πελερίνα— και πύτε ως φόρεμα τελετής και δείπνου, με τήν πελερίνα.

—Πάντως ή μικρές πρόσθετες πελερίνες είναι κατάλληλες μόνο για πύο νά κυρίτσι, ενώ τὰ υπολερό, και πρό πάντων τὰ επανωφοράκια από ζωρζέτ ή δαντέλλα, ταίριαζουν καλύτερα στίς κυρίες.

—Η πελερίνες γίνονται από τὸ ίδιο ύφανση τὸν φορέματος.

—Όπύτος, ή δεσποινίδες μπορούν, άντί για πελερίνα, νά προσθέσουν στίς φόρεμά τους ένα φισού σχεδίου «Μαρίνας» ή «Αντουανέττας», λίγο πύο πλατύ στους ώμους.

—Πολλά πρυνά φορεματάκια θά γίνονται από τζέρσεύ ρεγέ διαφόρων χρωματισμών, π. χ. άσπρο, μπλε και κόκκινο.

—Επίσης τὰ ταγιέρ θά είναι συχνά δίχρωμα με φούστα άνοιχτόχρωμη και ζακέτα σκούρα ή τὸ αντίθετο. Η ντουμπλό της ζακέτας θά έχη τὸ χρώμα τής φούστας.

—Πολλά ταγιέρ επίσης θά έχουν γιανκάδες, σί όποιοι θά λήγουν σέ ε-σάρπες.

—Τους γιανκάδες αυτούς θά τους ίδούμε και σέ φορέματα.

—Φορεματάκια από άπλό μονόχρωμο λαινά θά γαννίζονται με εσάρπες από λαινά σκουζέζικο.

—Επίσης φορέματα και ταγιέρ άκόμα από λαινά θά γαννίζονται με άσπρο πικέ. Π. χ. ένα ταγιέρ από λαινά απλό-μαρόν θά γαννίζονται με μεγάλα ρεδέ από άσπρο πικέ. Σ' ένα από τὰ ρεδέ του θά είναι άνοιγμένη μία μπουτονιέρα, άνάμεσα από τήν όποια θά περνά ένας ίσως φόνος από άσπρο πικέ. Ο φόνος αυτός

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ



1) Ταγιέρ από πράσινο βελούδο, γαννισμένο με νερό. — 2) Ταγιέρ από λαινά χονδρό μπλέ, γαννισμένο με ένκρυστασίον. — 3) Φόρεμα από βελούδο με υπολερό άνοιχτό πίσω, επάνω σέ άσπρη μπλούζα.

τός άντικαθιστά τὸ άνθος και ε'νε μία γαννισμένη πολύ-πολύ σίκα.

—Σέ φορέματα από κρέπ σκούρο πηγάνει επίσης πολύ ένας μεγάλος γιανκάς από κορπ-ντέ-σιν ρόζ ή κί-τινο άνοιχτό.

—Τὰ ταγιέρ τὰ καμωμένα από τζέρσεύ θά φορεθούν με μπλούζες από κρέπ ή μεταξωτό τζέρσεύ.

—Τήν άνοιξη θά φορεθούν επανωφορία από μαλακό ντρέ φονταζή ή μονόχρωμο, αλλά πάντοτε πολύ άνοιχτού χρωματισμού, πρό πάντων μπλε-παστέλ και γαζέζου.

—Τὰ επανωφορία αυτά θά γαννίζονται με απορίτζανς ή άσπρο άστράκιν, τὸ όποιο θά πύος δίνη μία χάρι έντελώς νεανική και άνοιχτιά-σική.

—Τ' άνοιχτιάτικα φορέματα θά έχουν τήν τάχια άκόμα λίγο πύο ύψηλά και γαννισμένα με ζώνη.

—Τήν άνοιξη, άργότερα, θά φορέσουμε χωρίς επανωφόρι κομψά ταγιέρ από τζέρσεύ, με λευκές μπλούζες.

—Για τ' άνοιχτιάτικα φορέματα ό-σο και για τὰ επανωφορία, θά προτιμηθούν τὰ μονόχρωμα ύφανση από τὰ φανταζή. άν και θά είναι «άν-βόγκ» και τήν άνοιξη θαυμάσια κορπ και βελούδα έμπριμέ με πολύ μικρά και πολύ πυκνά υστία.

—Και εφέτος θά θριαμβεύσουν τήν άνοιξη τὰ χαρμπα άνοιχτά χρώματα.

Πρός τὸ παρόν όμως θριαμβεύει τὸ μαύρο, τὸ μπλε σέ όλες του τίς αποχρώσεις, τὸ καφέ, τὸ μορντορέ, τὸ άσπρο και τὸ πράσινο.

—Τὰ μαύρα φορέματα όμως γαννίζονται συχνά με άμπισμάν ρόζ ή μπλε άνοιχτό ή πράσινο πολύ γλυκό-χρωμο. Τὸ πράσινο είναι ένα χρώμα δύσκολο για νά διαλεχτή. Υπάρχουν άλλωστε τόσα πράσινα! Άλλά, όταν τὸ πράσινο είναι γλυκειάς αποχρώ-σεως, πηγάνει πολύ στί πρόσωπο.

—Από τὰ πύο μοντέρνα φορέμα-τα ε'νε ένα φορεματάκι από βελούδο μαύρο, ίσιο με φούστα με γκοντέ γα-μψή και γαννισμένο στί κορσάζο, γύρω στί ντεκολτέ και στί μανίκια κάτω, με ένα μικρό βολάν πύοσέ από ρόζ ζωρζέτα. Τὸ ντεκολτέ είναι ντε-ρό έμπριμέ, και πίσω τὸ κορσάζο σκα-πάει λίγο τὸ λαιμό, ώστε τὸ πύο-σέ βολάν καθώς στέκεται ύψηλό πί-σω, σχηματίζει γιανκά. Είναι ένα φο-ρεματάκι άπλό και κομψότατο συ-γχρόνως, κατάλληλο για φιλικές απο-γευματινές συγκεντρώσεις. Άν προ-τιμώτε, τὸ πύοσέ βολάν μπορεί νά είναι και άλλου χρώματος, αλλά τὸ ρόζ, πρό πάντων πηγάνει στί μαύρο.

—Με φορέματα βελούδινα πηγάν-νουν και καπέλλα επίσης από βελούδο. —Η κομψές Παρισινές κρατούν αυτή τήν εποχή χειτωμένα μικρά μανσόν από βελούδο, τὰ όποια είναι έτσι καμωμένα, ώστε νά χρησιμο-ποιούνται και ως τσάντες. Όταν κρα-τούν τὰ τόσο πρακτικά αυτά μανσόν ή Παρισινές, φορούν τότε και καπέλ-λάκια άσπρά, μικρά, είδος μπερέ, πολ-λύ εφάρμοστά στί κεφάλι.

—Αρκετά μανσόν γίνονται και από ύφανση ή γούνα άσπρά με τὸν φορέ-ματος. Άλλά πολύ περισσότερα «άν-βόγκ» είναι μανσόν και καπέλλα από βελούδο.

—Τὸν τελευταίο καιρό, για τὸ ά-πόγευμα δεν είναι τής μόδας μόνο τὰ φορέματα από βελούδο. Βλέπουμε έ-πίσης θαυμάσιες άπογευματινές του-αλέττες από ζωρζέτα, γαννισμένες με γιανκάδες από λεπτή δαντέλλα.

—Τὰ άπογευματινά εφετεινά φο-ρέματα, τὰ καμωμένα από πολύ λε-πτά ύφανση, δεν έχουν πολύ κοντά μανίκια, όπως τὰ περυσινά. Τὰ μαν-ίκια αυτών τών φορεμάτων φτάνουν μέχρι τὸ άγκώνος. Είναι άρκετά πλα-ταιά και σουρωτά στους άγκώνους και χροσκαμίζονται σ' αυτούς με μία στε-νή μανσετίτσα.

—Για τήν άνοιξη, εκτός τών άλ-λων, θά είναι «άν-βόγκ» και ένα τζέρ-σεύ πολύ όμορφο, μπλε σκούρο έμπριμέ με βούλες μπλε άνοιχτές ή μαύρο με βούλες άσπρες ή καφέ με βούλες μπλε. Από τὸ ύφανση αυτό θά γίνονται όμορφατα φορεματάκια με τὸν συν-δυασμό μονόχρωμο τζέρσεύ. Π. χ. ένα κομψό μοντέλλο τὸν γνωστό Πα-ρισινού σίκου Πακί είναι φορεματάκι από φούστα καμωμένη από τζέρσεύ μαύρο και κορσάζο από τζέρσεύ μαύ-ρο με άσπρες βούλες. Τὸ κορσάζο άρκετά μακρύ, είναι ένκρυστέ στί φού-στα με νυτερές άκρες. Γαννίζεται με γιανκά άσπρο. Η ζώνη είναι βαλμένη στί φυσική θέση τής μέσης και είναι ίσια και μαύρη. Είναι ένα χαριτωμένο φορεματάκι πύο θά φορεθί πολύ τήν άνοιξη.

—Πολλά άνοιχτιάτικα επανωφορία θά έχουν μικρές πελερίνες στους ώ-μους. Η γαννισμένη αυτή πηγάνει μόνο σέ λεπτες και ύψηλες κυρίες.

—Τὰ βραδυνά φορέματα θά είναι πάντοτε πολύ μακρά έλόγρια και κάποτε είναι λίγο πύο κοντά έμπριμέ για νά φαίνονται τὰ όμορφα πολυτελή γοδάκια από τατόν.

—Τής τελευταίας μόδας είναι νά γαννίζονται τὰ βραδυνά γοδάκια με μεγάλες άγκράφες από στράς, άσπρά με τήν άγκράφα πύο γαννίζει τὸ ρό-ρεμα.

II ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΡΧΗ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Πάν τὰ λουλούδια κι' ή χαρά...
"Αχ, νάταν κι' άλλη μία φορά
πέρα στίον άκμης τὸ σπαρτό
νά παίζαμε κνηγνητό!

Πάν ή δροσιές, πάν τὰ καλά,
και βλέπω σύννεφα θολά.
Χειμώνες πλάκωσε βαρείά,
κι' έχω χειμώνα στήν καρδιά.

Πάν τὰ τραγούδια κι' σί χοροί,
κι' ως νάβουν σί καλοί καιροί
—άχ, εσπριά! άχ, παγωνιά!
πώς θά νά ζήσω μία χρονιά!

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ)
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ
ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟ-
ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40

3

ΑΡΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ



ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
ΣΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀντιπρόσωπος δι' ἅλην τὴν Ἑλλάδα ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ Εὐριπίδου 6 Ἀθήναι